

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Burroughs_E_R-Tarzan-02.PDB

PDB Name: Burroughs_E_R-Tarzan-02
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.10.2003
Modification Date: 26.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tarzanův návrat

Edgar Rice Burroughs

Tarzan, svazek 2

Aféra na zaoceánském parníku

"Velkolepý!" povzdechla hraběnka de Conde.

"Cože?" tázal se hrabě a otočil se ke své mladé ženě. "Co je velkolepé?" rozhlédl se kolem, aby zjistil, co ji tak zaujalo.

"Nic, drahý," odpověděla hraběnka a po její růžové tváři se rozlil jemný nach. "Myslela jsem jen na jeden z těch ohromných newyorských mrakodrapů." A půvabná hraběnka se usadila pohodlněji ve svém lodním křesle, zdvíhající magazin, který jí "náhodou" vypadl z klína.

Hrabě se znovu zahloubil do knihy. Nešlo mu však do hlavy, že pouhé tři dny poté, co opustili New York, obdivuje jeho manželka tytéž budovy, které ještě nedávno označovala za hrozné. Odložil knihu.

"Je to velmi únavné, Olgo," řekl. "Myslím, že seženu pár lidí, kteří se nudí zrovna tak jako já, a vyzvu je na partii karet."

"Nejsi zrovna příliš galantní, drahý manželi," odpověděla s úsměvem. "Ale odpouštím ti, neboť i já se nudím. Chceš-li, jdi a hraj si ty své otravné karty."

Sotva se vzdálil, její kradmý pohled spočinul na vysokém cizinci, hovicím si na vedlejším křesle.

"Velkolepý!" vydechla ještě jednou.

Hraběnce Olze de Conde bylo dvacet a jejímu manželovi čtyřicet. Byla věrnou a počestnou ženou, ale protože si svého životního partnera nemohla vybrat sama, nebylo ničím zvláštním, že nijak vášnivě nemilovala někoho, koho jí za manžela vyvolil osud a její urozený ruský otec. Nicméně z toho, že byla uchválena pohledem na hezkého mladého cizince, nelze ještě usuzovat, že by jakkoli pomýšlela na flirt. Obdivovala jej prostě tak, jako by obdivovala každé dokonalé stvoření. A pohled na mladíka byl skutečně podmaňující. Právě když se zahleděla do jeho tváře, cizinec vstal a opustil palubu. Hraběnka de Conde pokynula kolemjdoucímu stewardovi.

"Kdo je ten gentleman?" zeptala se.

"V seznamu cestujících je zapsán pod jménem monsieur Tarzan z Afriky," odpověděl steward.

"To je věru úctyhodný titul," pomyslela si dívka, avšak její zájem o cizince tím ještě vzrostl.

Přicházejí zvolna ke kuřáckému salónku, střetl se Tarzan se dvěma muži, kteří si cosi vzrušeně šeptali. Nebýt podivného, zneklidňujícího pohledu jednoho z nich, nevěnoval by jim žádnou pozornost. Připomínali mu postavy darebáků, jaké vídal při představeních v pařížských divadlech. Oba byli velmi snědí, což spolu s nervózními pohyby a roztrhanými pohledy prozrazovalo, že patrně nemají zcela čisté úmysly.

Tarzan vstoupil dovnitř a usadil se do křesla stranou od ostatních přítomných. Nechtělo se mu s kýmkoli bavit. Popíjel absint a bloudil v myšlenkách posledními pochmurnými týdny.

Znovu a znovu přemítal o tom, že se vzdal svých rodových práv ve prospěch muže, jemuž nebyl ničím povinován. Měl, pravda, Claytona rád, avšak nebyl to lord Greystoke, kvůli komu zapřel svůj původ. Bylo to kvůli ženě, kterou oba milovali a kterou podivná hra osudu přiřkla právě Claytonovi, a nikoli jemu. Protože i on byl onou ženou milován, bylo vše dvojnásob bolestné, avšak věděl, že by ani teď nejednal jinak, než jako tenkrát na malé železniční stanici ve wisconsinských lesích. Štěstí Jane Porterové bylo mu nade vše a zkušenost s civilizací a civilizovanými lidmi ho poučila, že bez peněz a náležitého postavení je život pro většinu z nich nesnesitelný. Jane Porterová byla zrozena pro obojí, a kdyby Tarzan jejího manžela o tyto výsady připravil, způsobil by jí tím beze vší pochyby nemalé těžkosti. Že by byla mohla Claytona odmítnout, pokud by přišel o titul i jmění, Tarzana nikdy nenapadlo, neboť pokládal každého za stejně čestného, jako byl sám. A v tomto případě se skutečně nemýlil. Nic podobného nemohlo být nikdy příčinou, proč Jane Porterová dala Claytonovi svůj slib.

Tarzanovy myšlenky se přenesly z minulosti do budoucnosti. Těšil se, že se jednou vrátí do džungle, kde se narodil a prožil své dětství - do oné kruté divočiny, kde strávil plných dvacet let života. Kdo však jej tam uvítá? Nikdo. Snad jen slon Tantor zůstal jeho přítelem. Ostatní ho budou pronásledovat nebo před ním prchat, jak tomu bylo vždycky. A možná, že ani opí z jeho vlastního kmene se k němu již nebudou chovat přátelsky.

Nenaučila-li civilizace Tarzana ničemu jinému, pak alespoň vyhledávat společnost sobě rovných a vážit si

opravdového přátelství. Nebylo snadné představit si život bez přítele - bez živé bytosti, která by mluvila některým z nových jazyků, jimž se naučil a které si tolik zamiloval. Proto hleděl do budoucna s očekáváním.

Když takto uvažoval s cigaretou v ústech, jeho zrak náhodou spočinul na zrcadle, v němž spatřil čtyři muže, mající na stole rozložené karty. Vtom se jeden z nich zvedl, chystaje se k odchodu, a jeho místo zaujal jiný. S dvorností přijal nabízenou židli a zapojil se do hry. Byl to menší z obou mužů, které Tarzan zahlédl šeptat si cosi poblíž kuárny. A právě tato skutečnost probudila jeho zájem. Tarzan znal jménem pouze jediného z hráčů. Byl to hrabě Raoul de Conde, na něhož ho steward upozornil jako na jednoho z nejváženějších cestujících, zajímavějšího významné postavení v rodině francouzského ministra války.

Náhle vstoupil druhý snědý muž a postavil se za židli, na které seděl hrabě. Tarzan viděl, jak se přichozí rozhlíží po herně, avšak jeho oči zrcadlo jen letmo minuly a ušel mu tak mladíkův pátravý pohled. Vtom cosi vytáhl z kapsy. Tarzan nedokázal rozpoznat, o čem jde, neboť muž předmět zakryl rukou. Paže se zvolna sunula k hraběti, až se neznámá věc ocitla v jeho kapse, aniž by něčeho tušil. Muž zůstal chvíli stát, dívaje se Francouzovi do karet. Tarzan byl zmaten, zůstal však soustředěn, aby mu neunikla sebemenší maličkost. Hra pokračovala klidně ještě asi deset minut, dokud hrabě nevyhrál na vsazenou kartu větší obnos. Tarzan uviděl, jak chlapík stojící za jeho židlí pokývl hlavou na svého druha. Ten v té chvíli povstal a ukázal prstem na hraběte.

"Kdybych věděl, že tento pán je řemeslný hráč, nedal bych se tak lehkomyšlně zatáhnout do hry," řekl.

Hrabě vyskočil ze židle, následován zbylými dvěma protihráči. Jeho obličej zbledl.

"Co tím míníte, pane?" vykřikl. "Víte, s kým mluvíte?"

"Vím, že teď právě mluvím s člověkem, který podvádí v kartách," opáčil chlapík.

Hrabě de Conde se naklonil přes stůl a udeřil muže hřbetem ruky přes ústa. Ostatní se vrhli mezi ně.

"To je nějaké nedorozumění, pane," zvolal jeden z hráčů. "Toto je hrabě de Conde z Francie."

"Mýlím-li se, rád se omluvím," řekl žalobce. "Avšak dříve než tak učiním, ať pan hrabě vysvětlí, jak se dostaly karty ze hry do jeho kapsy!"

Muž, který tajně vložil hraběti karty do kapsy, se chystal k odchodu. Ke své nelibosti však zjistil, že ve dveřích stojí vysoký šedooký cizinec.

"Dovolte," řekl muž, chtěje se protlačit ven.

"Počkejte!" zavelel Tarzan.

"Proč, pane?" zeptal se muž. "Dovolte mi projít!"

"Počkejte!" opakoval Tarzan. "Myslím, že tu jde o něco, co budete nepochybně schopni vysvětlit."

Chlapík ztratil rozvahu, cosi zaklel a vrhl se na Tarzana, aby ho odstrčil. Tarzan se jen usmál, zkroutil mu ruku a vedl ho zpátky ke stolu. Veškerá snaha vyprostit se byla marná. Svaly, které kdysi přemohly lva Numu a opa Terkoze, udělily muži jménem Nikolaj Rokov první lekci.

Hráč, který obvinil de Condea, i oba svědkové potyčky stáli tu bez hnutí a měřili hraběte nechápavými pohledy.

Několik cestujících se shluklo kolem v očekávání, co se bude dít.

"Ten muž je blázen," řekl hrabě. "Pánové, žádám vás, aby mě některý z vás prohledal."

"To obvinění je směšné," zaznělo z úst jednoho z hráčů.

"Jen vložte tomuto pánovi ruku do kapsy a uvidíte, že mě obvinění je oprávněné," trval žalobce na svém. Protože všichni váhali, dodal: "Dobrá, když nikdo nechce, udělám to sám!" A učinil několik kroků k hraběti.

"Ne, pane!" odmítl de Conde. "Prohledat mě mohou jen ruce gentlemana!"

"Není třeba hraběte prohledávat. Karty jsou v jeho kapse. Viděl jsem, jak mu tam byly vloženy."

Všichni se překvapeně otočili a spatřili urostlého mladíka, svírajícího pevně svého zajatce, který se marně vzpíral.

"Ale to je spiknutí!" zvolal de Conde rozhořčeně. "Nemám schované žádné karty." A vložil ruku do kapsy.

Mezi přítomnými zavládlo napjaté ticho. De Conde zbledl a pomalu vytáhl ruku, svírající důkaz jeho viny. Díval se na ni s neskrývaným úžasem, rudý hanbou. Výrazy opovržení i spoluúčasti objevily se ve tvářích těch, kdo přihlíželi Francouzovu zneuctění.

"Je to opravdu spiknutí," řekl šedooký cizinec.

"Pánové," pokračoval, "hrabě nemá ani tušení, jak se mu karty dostaly do kapsy. Byly mu tam vloženy, aniž by o tom věděl, zrovna když hrál. Seděl jsem v křesle a vše viděl v zrcadle. Viníkem je tento muž, jemuž jsem právě zabránil utéci." Pohled de Condeův svezl se z Tarzana na zadrženého.

"Mon Dieu, Nikolaji!" zvolal. "Vy?"

Poté se obrátil ke svému žalobci a na okamžik se mu zadíval do tváře.

"A vy, pane - nepoznal jsem vás bez vousů. Poněkud vás to změnilo, Pavloviči. Teď chápu. Je to jasné, pánové."

"Co s nimi uděláme?" zeptal se Tarzan. "Předáme je kapitánovi?"

"Ne, příteli," odpověděl hrabě. "Je to osobní záležitost. Pusťte to z hlavy. Stačí, když jsem byl zbaven falešného nařčení. Čím méně budu mít společného s těmito gentlemany, tím lépe. Avšak, monsieur, jak vám mám poděkovat za službu, kterou jste mi právě prokázal? Dovolte, abych vám předal svou navštívenku. Jsem vám kdykoli k službám."

Tarzan pustil Rokova, který se i se svým kumpánem jménem Pavlovič vytratil z kuárny. Ve dveřích se Rokov otočil k Tarzanovi:

"Pane, budete mít brzy příležitost litovat, že jste se pletl do cizích záležitostí."

Tarzan se usmál, a ukloniv se hraběti, podal mu svou vizitku. Hrabě četl:

Paris

"Monsieur Tarzan," řekl de Conde, "snad by bylo bývalo lépe, kdybyste se se mnou neseznámil, neboť vás mohu ujistit, že jste zároveň získal dva z nejprohnanějších nepřátel. Vyhybejte se jim, pokud možno."

"Měl jsem již horší nepřátele, drahý hrabě," řekl Tarzan s klidným úsměvem, "a přece jsem zůstal živ a zdrav. Myslím, že ani tito dva mi nedokáží ublížit."

"Doufejme, že ne!" odpověděl de Conde. "Nicméně neuškodí mít se na pozoru a vědět, že máte proti sobě někoho, kdo nikdy nezapomíná a neodpouští a v jehož zlovolném mozku se rodí nové úklady, jak se pomstít každému, kdo mu zkrátil plány nebo ho urazil. Kdybych řekl, že Nikolaj Rokov je ďábel, byla by to snad urážka samotného satana!"

Když té noci vstupoval Tarzan do své kajuty, našel na zemi lístek, podstrčený tam pode dveřmi. Otevřel jej a četl:

Monsieur Tarzan

Zřejmě jste si neuvědomil závažnost urážky, již jste se dopustil.

Jsem ochoten věřit, že jste jednal z neznalosti a bez úmyslu urazit cizince. Proto máte mé svolení k omluvě. Očekávám Vaše ujištění, že se příště nebudete plést do věcí, do kterých Vám nic není. Pak budu moci na celou záležitost zapomenout. Nepochybuji, že můj návrh shledáte moudrým.

V úctě

Nikolaj Rokov

Tarzan se usmál, a ještě než ulehl, celou věc pustil z hlavy.

V přilehlé kajutě hovořila hraběnka de Conde se svým manželem.

"Proč dnes ta podrážděnost, drahý Raoule?" zeptala se. "Byl jsi dnes celý večer nesvůj. Co tě trápí?"

"Olgo, Nikolaj je na palubě. Věděla jsi to?"

"Nikolaj!" zvolala. "Ale to není možné, Raoule. Nikolaj je ve vězení v Německu!"

"Také jsem si to myslel, dokud jsem ho dnes neviděl - jeho, i toho druhého lumpa Pavloviče. Olgo, již déle nesnesu jeho pronásledování. Dříve či později ho předám úřadům. Nejsem dalek rozhodnutí vydat ho kapitánovi, ještě než vystoupíme na pevninu. Na francouzském zaoceánském parníku to není nic těžkého!"

"Ach ne, Raoule!" zvolala hraběnka a poklekla před ním na kolena. "Nedělej to. Pamatuj, co jsi mi slíbil. Řekni, že to neuděláš! A raději mi ani nevyhrožuj, Raoule!"

De Conde uchopil ruce své manželky do dlaní a pohlédl do jejího bledého, vyplašeného obličej, jako by se chtěl dopátrat pravého důvodu, proč má onoho muže krýt.

"Ať je tedy po tvém, Olgo," řekl konečně. "Nerozumím tomu. Ten člověk již ztratil veškerý nárok na tvou lásku, věrnost či úctu. Jen ohrožuje tvůj i můj život a čest. Věřím, že by nebylo důvodu k lítosti, kdybys ho zprostila své přízně."

"Já se ho nezastávám, Raoule," přerušila ho rozhodně. "Myslím, že můj vztah k němu je stejný jako tvůj, ale - Raoule - krev je hustší než voda."

"Byl bych se rád o tom dnes přesvědčil," zamručel rozmrzele. "Ti dva se dnes pokusili pošpinit mou čest." A vyprávěl, co se přihodilo v kuřáckém salónku.

"Nebýt onoho cizince, jejich plán by se byl zdařil. Kdo by uvěřil mému slovu proti důkazu domnělé viny - těm prokletým kartám v kabátě? Sám jsem o sobě začal skoro pochybovat, než monsieur Tarzan přivedl tvého drahého Nikolaje až k nám a vysvětlil, jak se věci mají."

"Monsieur Tarzan?" zeptala se hraběnka, zjevně překvapena. "Viděla jsem ho. Steward mě na něj upozornil."

"Netušil jsem, že je tak známý," opáčil hrabě.

Olga de Conde raději změnila téma rozhovoru. Uvědomila si, že by nebylo snadné vysvětlit, proč ji vlastně steward na cizince upozornil. Snad se i trochu zarděla, neboť její manžel na ni pohlédl s neobvykle tázavým výrazem ve tváři.

"Svědomy je to nejzrádnější na světě," pomyslela si.

Nenávist a přátelství

Ráno nespátl Tarzan nikoho z těch, mezi které ho přivedl jeho smysl pro čestnou hru. Teprve později nečekaně narazil na Rokova a Pavloviče, a to právě ve chvíli, kdy jim jeho přítomnost nebyla dvakrát příjemná.

Stáli zrovna na palubě v místě, kam ostatní cestující přicházeli jen zřídka. Když se k nim Tarzan blížil, byli zabráněni do hádky s jakousi ženou. Tarzan si povšiml, že je elegantně oblečena, a její štíhlá, dokonalá postava prozrazovala, že je dosud mladá. Protože měla tvář zahalenou závojem, nemohl rozpoznat, o koho jde. Muži stáli po dívčině boku a všichni tři byli k Tarzanovi obráceni zády. Netušili proto, že je nablízku. Tarzanovi se zdálo, že Rokov hovoří k ženě velmi příkře a ona se snaží hájit. Mluvila však cizím jazykem, takže jen z tónu v hlase poznal, že má strach. Rokovovo počínání dávalo tušit, že by se nezdráhal užít násilí.

Tarzan se na okamžik zastavil, neboť vycítil, že je cosi ve vzduchu. Rokov náhle uchopil ženu hrubě za zápěstí a zkroutil jí ruku, chtěje ji tak přinutit k jakémusi slibu. Co by se bylo dělo dál, kdyby mohl pokračovat, lze se jen domnívat, jelikož se mu této možnosti nedostalo. Ocelové prsty uchopily Rokova za rameno a otočily jím, takže se jeho pohled střetl s chladnými očima cizince - právě toho, který předešlého dne překazil jeho nekalé záměry.

"Sapristi!" trhl sebou rozlícený Rokov. "Co si to dovoluujete? Zbláznil jste se, že mě znovu napadáte?"

"To je má odpověď na váš dopis, pane," řekl Tarzan klidně. Poté odstrčil muže takovou silou, že ten odletěl stranou a narazil do lodního zábradlí.

"Prokletě!" křičel. "To mi zaplatíš, mizero!"

Vyskočil a vrhl se na Tarzana, pokoušeje se vytáhnout z kapsy revolver. Mladá žena polekaně uskočila.

"Nikolaji!" zvolala, "nedělej to! Rychle, pane, rychle pryč, nebo vás zabije!"

Avšak místo aby uprchl, učinil Tarzan krok vpřed.

"Nedělejte ze sebe hlupáka, monsieur!" řekl.

Rokov, běsný hněvem z ponížení, kterého se mu od cizince dostalo, vytáhl revolver, zamířil na Tarzana a přiložil prst na spoušť. Kohoutek cvakl naprázdno - Tarzanova ruka se vymrštila jako podrážděný hroznýš. Rychlý chvat - a revolver přelétl lodní zábradlí a zmizel v Atlantiku.

Na okamžik stáli oba muži tváří v tvář. Konečně se Rokov opanoval a řekl: "Již dvakrát jste se vmísil do věcí, do kterých vám nic není. Dvakrát jste urazil Nikolaje Rokova. Poprvé jsem vám prominul, neboť jsem se domníval, že tak činíte nevědomky, avšak tentokrát vám již odpustit nehodlám. Nevíte, kdo je Nikolaj Rokov, ale brzy budete mít příležitost se to dovědět."

"Že jste zbabělec a lump, pane," odpověděl Tarzan, "to už vím." Obrátil se k dívce, aby se zeptal, zda jí Rokov neublížil - ta však zmizela. Aniž by dál věnoval pozornost oběma spiklencům, pokračoval Tarzan v procházce po palubě.

Uvažoval o tom, co vlastně mají v úmyslu. Dáma se závojem, které nabídl svou pomoc, mu připadala odkudsi známá, ale protože jí neviděl do tváře, nemohl si být jist, zda ji předtím již někde viděl. Jediné, čeho si všiml, byl zvláštní prsten na ruce, za kterou ji Rokov uchopil. Rozhodl se, že si prohlédne prsty všech cestujících žen, aby zjistil, kdo je ona dívka, kterou Rokov obtěžoval.

Vyhledal své lehátko, posadil se a uvažoval o tom, kolik tváří má lidská krutost, sobectví a zloba, jichž byl svědkem od chvíle, kdy před čtyřmi roky v džungli poprvé uviděl člověka - hbitého černého Kulongu, jehož oštěp usmrtil Kalu, velkou opí samici, a připravil tak Tarzana o bytost, která mu byla matkou. Vzpomínal na zavraždění námořníka Kinga mužem s krysím obličejem, vyhoštění profesora Portera a jeho přátel vzbouřenci z Arrow, krutost černých válečníků a dokonce i žen Mbongovy osady vůči zajatcům i na podivné chování úředníků v jedné z vesnic na Západním pobřeží, když byli svědky jeho prvních kroků do civilizovaného světa.

"Mon Dieu!" povzdychl si. "Všichni jsou stejní. Podvádějí, vraždí, lžou a vadí se mezi sebou, a to všechno pro věci, pro nichž by obyvatelé džungle nikdy netoužili, pro peníze, za které kupují nicotné zbytečnosti. A přestože jsou těmito pošetilými zvyky spoutáni jako otroci, věří, že jsou pány tvorstva a že jedině oni se dokáží radovat ze života. V džungli by se nenašel nikdo, kdo by netečně přihlížel, jak ho někdo jiný připravuje o družku. Je to hloupý, nesmyslný svět a byl jsem blázen, že jsem se vzdal svobody a štěstí v pralese, abych do něho vstoupil."

Náhle nabyl dojmu, že je ze zadu kýmisi pozorován. Odvěký pud šelmy prodrál se zpod slupky společenských zábran a Tarzan se otočil tak rychle, že pohled mladé ženy, která ho potají sledovala, již nestačil uhnout před jeho bystrými šedivými zraky. Přes dívčinu zpola odvrácenou tvář přelétl slabý záchvěv rozpaků. Tarzan se pousmál nad svým počínáním, neboť ani on nesklopil oči. V dívčině pohledu bylo cosi známého.

Znovu se rozložil v lehátko a uviděl, že dívka vstává a odchází z paluby. Když ho mýjela, otočil se v naději, že zjistí nějakou drobnost, která by mu napověděla, o koho jde. Nebyl zklaman. Právě v té chvíli zvedla dívka ruku k černému krajkoví kolem krku - bezděčné ženské gesto - a Tarzan zahlédl onen podivný prsten, tentýž, jaký viděl před nedávným u dámy se závojem. Nebylo pochyb - byla to žena, kterou pronásledoval Rokov. Kdo však je tato žena a jaký má vztah ke svému neurvalému pronásledovateli?

Onoho večera po jídle odebral se Tarzan na před, kde setrval až do tmy, rozmlouvaje s druhým důstojníkem. Jakmile služební povinnost odvelela jeho společníka kamsi jinam, opřel se Tarzan o zábradlí a pozoroval hru měsíčních paprsků nájemně se kolébajících vlnách. Byl zpola zakryt člunovým jeřábem, a proto dva muži, kteří právě přicházeli, neměli o jeho přítomnosti ani tušení. Když ho mýjeli, zaslechl Tarzan útržek rozhovoru, který ho přiměl držet se mužům nablízku. Bylo zřejmé, že něco chystají. Poznal hlas Rokova i jeho kumpána Pavloviče. Letmo zachytil několik slov: "Když začne křičet, musíš ji umlčet, nebo..." To stačilo, aby vycítil, že něco není v pořádku, a rozhodl se muže sledovat. Šel za nimi až ke kuřáckému salónku. Zde se oba na okamžik zdrželi, aby se přesvědčili, že ten, koho hledají, je uvnitř. Poté zamířili ke kabinám první třídy. Tady nebylo snadné zůstat nepozorován, avšak pro Tarzana to bylo hračkou. Když se oba spiklenci zastavili přede dveřmi z hlazeného tvrdého dřeva, vklouzl Tarzan do stínu schodiště sotva několik stop od nich.

Na jejich zaklepání odpověděl ženský hlas francouzsky: "Kdo je?"

"To jsem já, Nikolaj," zněla odpověď v Rokovově mateštině. "Mohu dál?"

"Proč mě stále pronásleduješ, Nikolaji?" ozval se ženský hlas zpoza tenké zdi. "Vždyť jsem ti nijak neublížila."

"Pojď a otevři, Olgo!" naléhal muž smířlivým tónem. "Chci si s tebou jen promluvit pár slov. Neublížím ti, ani nepřekročím práh tvé kajuty. Nemohu však na tebe křičet přes dveře!"

Tarzan zaslechl stisknutí kliky. Vyklonil se ze svého úkrytu, aby viděl, co se děje za otevřenými dveřmi. Vzpomněl si přítom na slova, která slyšel před několika okamžiky na palubě: "Když začne křičet, musíš ji umlčet..."

Rokov stál na prahu, Pavlovič se tiskl ke stěně. Dveře se otevřely a Rokov vstoupil. Opíraje se o stěnu, promlouval k ženě, kterou Tarzan neviděl. Slyšel jen její hlas. Hovořila tiše, nicméně natolik nahlas, aby Tarzan dokázal rozlišit jednotlivá slova.

"Ne, Nikolaji," opakovala. "Je to zbytečné. Vyhrožuj mi, jak chceš, tvému přání nikdy nevyhovím. Odejdi, prosím. Nemáš na to právo. Slíbil jsi mi, že dovnitř nevstoupíš."

"Dobře, dobře, Olgo, nevstoupím. Ale dřív než odejdu, budeš tisíckrát litovat, že jsi neudělala, oč jsem tě žádal."

Nakonec bude stejně po mém. Bylo by dobře, kdybys mi ušetřila čas i námahu a nevystavovala potupě sebe a..."

"Nikdy, Nikolaji!" přerušila ho žena.

V té chvíli Tarzan zahlédl Rokova, jak se obrátil a pokynul Pavlovičovi. Ten přiskočil a vpadl do kajuty, mýjeje svého druhu, který držel dveře. Rokov ustoupil a veřeje zaklaply. Tarzan zaslechl cvaknutí klíče v zámku. Rokov zůstal stát na

místě se skloněnou hlavou, jako by chtěl zachytit slova ozývající se zevnitř. Na jeho zarostlé tváři se objevil zlověstný úsměv. Tarzan uslyšel ženský hlas, vyzývající nezvaného hosta, aby se vzdálil.

"Pošlu pro manžela," volala, "a ten s vámi nebude dělat žádné okolky!"

Stěnou pronikl Pavlovičův úsečný smích.

"Přijde sám! Lodní důstojník ho totiž informoval, že právě koketujete ve své kajutě s cizím mužem!"

"Oh!" zvolala žena. "Manžel vás dobře zná!"

"Ovšem, váš manžel mě dobře zná, ale lodní důstojník mě nezná, a neznají mě ani novináři, kteří vyslechnou pozoruhodnou historku o nás dvou. Vaše přátele jistě pobaví, až si ji při snídani přečtou. Dnes je úterý, tedy v pátek ráno. A bude pro ně ještě zajímavější, až zjistí, že onen muž, s nímž jste trávila příjemné chvíle, byl ruský sluha - komorník vašeho podařeného bratra, abych mluvil docela jasně."

"Alexeji Pavloviči," ozval se ženský hlas stroze a bez známky strachu, "jste zbabělec! A pošeptám-li vám do ucha jistě jméno, rozmyslíte si své výhrůžky a opustíte mou kajutu, jak nejrychleji budete moci. Myslím, že je to naposledy, co mě takto obtěžujete."

Oba na okamžik umlkli. Tarzan si v duchu představoval, jak žena právě plní, co tomu ničemovi slíbila. Vtom se ozvala kletba, náraz, výkřik - a ticho.

Tarzan vyskočil ze svého úkrytu. Rokov se dal na útěk, avšak Tarzan ho popadl za límec a strhl zpět. Žádný z nich nepromluvil jediného slova. Oba tušili, že v kajutě došlo k čemusi strašnému, a zdálo se, že ani Rokov neměl v úmyslu, aby jeho kumpán zašel tak daleko. Snad byly jeho záměry ještě podlejší než chladnokrevná vražda...

Aniž by se na cokoli vyptával, opřel se Tarzan svými mohutnými rameny o dveře, prolomil je a vstoupil dovnitř.

Rokova vlekl za sebou. Na pohovce tu ležela žena a nad ní klečel Pavlovič, svíraje jí hrdlo. Ruce oběti divoce bily do jeho tváře a snažily se odtrhnout nemilosrdné prsty.

Zvuk vyvrácených dveří přinutil Pavloviče vstát. Zvedl se a vrhl na Tarzana zuřivý pohled. Dívka s námahou usedla na pohovce. Rukou si držela hrdlo a přerývané oddechovala. Ač byla rozčuchaná a pobledlá, Tarzan v ní ihned poznal onu mladou dámu, která ho potajím pozorovala na palubě.

"Co to znamená?" zeptal se Tarzan, otáčeje se k Rokovovi, kterého právem pokládal za osnovatele tohoto násilného činu. Ten mlčel, tvář podmračenou zlostí.

"Zazvoňte, prosím," pokračoval Tarzan. "Musíme zavolat jednoho z lodních důstojníků. Toto již přesahuje všechny meze!"

"Ne, ne!" zvolala dívka, vzchopivší se jakoby zázrakem. "Prosím vás, nedělejte to! Jsem si jista, že mi nemělo být ublíženo. Rozhněvala jsem toho člověka a on ztratil kontrolu sám nad sebou. To je vše. Ráda bych, abychom celou záležitost uzavřeli."

Její hlas zněl prosebně a Tarzan vycítil, že by neměl dále naléhat. Nemohl se však zbavit dojmu, že tu jde o něco, o čem by velení lodi mělo vědět.

"Nepřejete si tedy, abych cokoli dále podnikal?" zeptal se,

"Ne, prosím," odpověděla.

Tarzan zahlédl na Rokovových rtech nepatrný úšklebek. Mladá žena se obou lumpů očividně bála - neodvažovala se před nimi mluvit otevřeně.

"Pak tedy nezbývá," řekl Tarzan, "než jednat na vlastní odpovědnost. Na vás," obrátil se k Rokovovi, "a vašeho kumpána si dám od této chvíle až do konce cesty pozor. Dovím-li se o čemkoli, co by se mně obtěžovalo tuto mladou dámu, vše mi zodpovíte - a buďte si jist, že to pro vás nebude nic příjemného. A teď ven!"

Popadl oba dva pod krkem a vyhodil je na chodbu. Poté se vrátil do kajuty k mladé ženě. Dívala se na něho s očima široce rozevřenými.

"Madame, prokážete mi velkou laskavost, budete-li mě okamžitě informovat, kdyby vás některý z těchto lotrů ještě obtěžoval."

"Oh, monsieur," odpověděla, "přála bych si, aby služba, kterou jste mi prokázal, vám nezpůsobila nějakou nepříjemnost. Udělal jste si velmi zlé a podlé nepřátele, kteří se nezastaví před ničím, aby ukojili svou nenávist. Musíte být opravdu velmi opatrný, pane..."

"Promiňte, madame, jmenuji se Tarzan."

"... pane Tarzane. Přestože jsem nesouhlasila s tím, aby se o všem dověděli lodní důstojníci, nemyslete si, že vám nejsem z hloubi duše zavázána za vaši rytířskou ochranu. Dobrou noc, monsieur Tarzan. Nikdy vám to nezapomenu." S přívětivým úsměvem, v němž se rozzářily dvě řady sněhobílých zubů, pokynula mu na rozloučenou. Tarzan opětoval její přání dobré noci a vyšel na palubu. Připadalo mu zvláštní, že na lodi jsou dva lidé - hrabě de Conde a tato žena - kteří si nechají líbit, když je Rokov a jeho kumpán obtěžují, a odmítají vydat je úřadům.

Ještě než se vrátil té noci do své kajuty, strávil hodnou chvíli v myšlenkách na půvabnou mladou dámu, do jejíhož života vstoupil za tak podivných okolností. Napadlo ho, že dosud nezná ani její jméno. O tom, že je vdána, svědčil úzký zlatý prsten zdobící prsteník levé ruky - kdo je však jejím manželem?

Po celý zbytek plavby nespátl Tarzan jediného z účastníků malého dramatu, jehož byl svědkem. Teprve poslední den se znovu ocitl tváří v tvář mladé ženě. Setkali se na palubě, majíce lehátka přímo proti sobě. Pozdravila ho s milým úsměvem a rozpředla rozhovor o události, která se odehrála v její kajutě. Přitom jako by se obávala vzbudit sebemenší dojem, že by mohla udržovat známost s někým takovým jako Rokov či Pavlovič.

"Doufám, že jste o mně nenabyl špatného mínění, monsieur," řekla, "kvůli oné nešťastné události úterního večera. Mnoho jsem od té doby vytrpěla a dnes poprvé jsem si dodala odvahy vyjít z kajuty. Hanbila jsem se..." dodala prostě.

"Nikdo nesoudí gazelu podle lvů, kteří na ni útočí," odpověděl Tarzan. "Ty dva jsem viděl v kuárně již den předtím,

než vás napadli. Jakmile jsem se seznámil s jejich způsoby, nabyl jsem přesvědčení, že jsou dostatečnou zárukou bezúhonnosti svých obětí. Lidé jako oni jsou snad ke zločinu a nenávisti vůči všemu dobrému a ušlechtilému předurčení."

"Je to od vás velmi laskavé, že na celou věc nahlížíte takto," pravila s úsměvem. "Už jsem slyšela, co se přihodilo při hře v karty. Manžel mi o tom vyprávěl. A zvláště pak o síle a statečnosti monsieur Tarzana, jemuž je zavázán neskonale vděčností."

"Váš manžel?!" tázal se Tarzan udiveně.

"Ano. Jsem hraběnka de Conde."

"Jsem tedy již dostatečně odměněn, madame, neboť mi bylo dopřáno prokázat službu manželce hraběte de Conde."

"Mám vám toho tolik splatit, monsieur, že se skoro obávám, budu-li tak moci učinit bezezbytku. Prosím vás proto, nezavádějte příčinu, aby k mým stávajícím závazkům přibýly další!" A usmála se tak, že Tarzan v tu chvíli pocítil sílu k ještě odvážnějším činům, než jakých byl schopen dosud.

Toho, ba ani následujícího dne v přístavu ji více nespátl. Nemohl však zapomenout na výraz jejích očí při posledním setkání na palubě, kdy spolu hovořili o podivuhodném přátelství, které se zrodilo uprostřed oceánu a které jako by odcházelo s prvními kroky na pevné zemi. A Tarzan se v duchu tázal, zda ji ještě někdy uvidí...

Dobrodružství v rue Maule

Po příjezdu do Paříže zamířil Tarzan ke svému starému příteli d'Arnotovi. Poručík mu nejprve řádně vyčínil, že se vzdal titulu i statků, jež mu právem připadly po jeho otci Johnu Claytonovi, zesnulém lordu Greystokovi.

"Nebudte blázen, příteli," řekl. "Tak snadno se vzdát nejen bohatství a postavení, ale i příležitosti dokázat světu, že ve vašich žilách koluje vznešená krev jednoho z nejváženějších anglických rodů, a ne krev divokého opa. Nechápu, že vám něco podobného vůbec věřili - zejména slečna Porterová. Sám jsem tomu nevěřil, ba ani tehdy, když jsme byli v africké džungli a vy jste rval syrové maso svých obětí čelistmi jako divoká šelma a otíral si ruce o stehna. I tenkrát, ač nebylo jediného důkazu o opaku, jsem byl přesvědčen o mylnosti domněnky, že Kala byla vaší matkou. A nyní, když se našel deník lorda Greystoka vypovídající o hrozném životě, jaký vedl se svou ženou na africkém pobřeží, a konečně i nejpresvědčivější důkaz o vašem původu - otisky prstů na jeho stránkách, zdá se nepochopitelným, že chcete zůstat bez jména a majetku."

"Nepotřebuji lepší jméno než Tarzan," odpověděl mladík. "A pokud jde o to, zda zůstanu nemajetným, pak vězte, že to nemám v úmyslu. První a jedinou prosbou, kterou hodlám vznést ve jménu vašeho nezištného přátelství, je, abyste mi pomohl opatřit nějaké zaměstnání."

"Zaměstnání?!" zasmál se d'Arnot. "To jsem neměl na mysli. Což jsem vám neřekl, že mám jmění dost velké pro dvacet lidí a že polovina je vaše? I kdybych vám dal vše, má to sotva desetinu ceny, již přikládám vašemu přátelství, drahý Tarzane! Což lze zaplatit služby, které jste mi prokázal v Africe? Nezapomínám, příteli, že nebýt vás a vaší neuvěřitelné odvahy, zemřel bych na kůlu v osadě Mbongových lidojedů. A nezapomínám ani na to, že jen díky péči, kterou jste mě zahrnul, jsem se zotavil z ran, jimiž na mně jejich ruce nešetřily. Teprve později jsem si uvědomil, co pro vás znamenalo zůstat se mnou uprostřed světa veleopů, ačkoli vás srdce táhlo k pobřeží. Když jsme tam konečně došli a zjistili, že slečna Porterová a její přátelé odjeli, pochopil jsem, co všechno jste učinil pro člověka, který vám byl do té doby cizí. Proto se ani nepokouším splatit vám penězi, Tarzane. Jsme přátelé - máme podobné sklony a já vás obdivuji. S přátelstvím nelze zacházet jako s penězi."

"Dobrá," usmál se Tarzan, "nebudeme se hašteřit kvůli penězům. Musím žít - a tak je musím mít. Avšak byl bych raději, kdybych mohl něco dělat. Není přesvědčivějšího způsobu, jak mi můžete prokázat své přátelství, než mi najít zaměstnání, nebo zakrátko zemřu nečinností. Pokud jde o mé rodové právo, je v dobrých rukou. Clayton není vinen tím, že jsem o ně přišel. Věř, že je skutečným lordem Greystokem, a má jistě větší šanci stát se anglickým lordem než někdo, kdo se narodil a vyrostl v africké džungli. Jsem sotva v půli cesty k civilizovanému životu. Když se rozzlobím, zrudnu a všechny instinkty divoké šelmy - kterou patrně dosud jsem - jsou v té chvíli silnější než to, co jsem si osvojil z vytříbených mravů. Kdybych prohlásil, že jsem lord Greystoke, připravil bych Jane Porterovou o jmění i postavení, které jí zaručí sňatek s Claytonem. To přece nemohu udělat, Paule. Nebo ano?"

A nečekaje na odpověď, pokračoval:

"Otázka mého narození není pro mě nikterak důležitá. Byl jsem vychován tak, že ani u člověka, ba ani u zvířete nepřikládám význam ničemu, čeho nedosáhli vlastními duševními a tělesnými schopnostmi. Jsem právě tak spokojen, mohu-li si myslet, že Kala byla mou matkou, jako kdybych si dokázal vybavit obraz nešťastné anglické dívky, která zemřela rok po mém narození. Kala mě vždy milovala svým divokým a drsným způsobem. Byl jsem hýčkáán v jejím náručí od chvíle, kdy má vlastní matka odešla na věčnost. Bojovala za mě proti všem divokým obyvatelům pralesa i členům vlastního kmene, projevujíc pravou mateřskou lásku. A já jsem ji také miloval, Paule! Nedokázal jsem si uvědomit, jak ji mám rád, dokud mě o ni nepřipravil otrávený šíp jednoho z Mbongových válečníků. Byl jsem ještě chlapec, když se to stalo. Pamatuji se však, jak jsem se vrhl na její mrtvé tělo a plakal jako dítě pro svou opravdovou matku. Vám, příteli, by nebyla Kala nikým jiným než ohyzdným tvorem, avšak mně se zdála krásnou - tak láska dokáže podivuhodným způsobem přetvořit bytost, již milujeme. Bude mi proto naprosto vyhovovat, zůstanu-li nadále synem opice."

"Neobdivuji vás o nic méně, jste-li takto věrný," řekl d'Arnot, "avšak přijde čas, kdy se i vy přihlásíte o to, co vám náleží. Pamatujte, co říkám. Doufáme jen, že to pak bude neméně snadné než dnes. Musíte mít na paměti, že profesor Porter a pan Philander jsou na světě jediní, kdo mohou dosvědčit, že ona malá kostra, nalezená ve srubu spolu s pozůstatky vašich rodičů, patřila mláděti veleopů, a nikoli potomku lorda a lady Greystokových. Jejich svědectví je velmi důležité. A pak - nenapadlo vás, že kdyby slečna Porterová znala pravdu, zrušila by svůj slib Claytonovi? Věru

snadno byste mohl dosáhnout svého titulu, statků i ženy, kterou milujete, Tarzane. Přemýšlel jste o tom?"

Tarzan pohodil hlavou. "Vy ji neznáte," řekl. "Snad nic by ji ke Claytonovi nepřipoutalo tak pevně jako jeho neštěstí. Je ze staré jižanské rodiny a Jižané jsou hrdí na svou věrnost."

Následující týden v Paříži strávil Tarzan navazováním nových známostí. Ve dne chodil po knihovnách a obrazárnách. Stal se vášnivým čtenářem. Nicméně obzory, které se před ním v tomto ráji kultury a umění otevíraly, vyvolávaly v něm bezútěšný pocit, sotva začal přemýšlet o tom, jak nepatrný zlomek poznání si dokáže osvojit jedinec, i když celý svůj život zasvětil studiu a bádání.

Do večera se učil, v noci pak odpočíval a bavil se. Zjistil, že Paříž v tomto směru poskytuje netušené možnosti. Pokud kouřil a pil, pak jen proto, že bral civilizaci takovou, jaká je, a dělal to, co ostatní. Podobný život byl pro něho čímsi novým a svůdným. Navíc jej dosud trápila nenaplněná touha, a tak doufal, že díky studiu a zábavě zapomene na minulost a zabráni myšlenkám na budoucnost.

Jednoho večera seděl v koncertní síni, popíjel absint a obdivoval umění jistého ruského tanečníka, když vtom zachytil letmý pohled dvou černých očí. Aniž si stačil toho člověka prohlédnout, muž se otočil a zmizel v davu. Tarzan nabyl přesvědčení, že ty oči již někde viděl a že není středem jejich pozornosti náhodou. Již delší dobu měl pocit, že je sledován, a snad díky instinktu, který v něm zanechal život mezi zvířaty, se prudce obrátil a svého pronásledovatele překvapil.

Než opustil koncertní síň, na celou věc zapomněl, a tak si ani nevšiml snědého chlapíka, který se skryl ve stínu protilehlé chodby právě v okamžiku, kdy Tarzan vycházel ze sálu.

Jakmile se vydal k domovu, vyběhl muž, který ho pozoroval, ze svého úkrytu, a spěchal napřed. Tarzan rád chodíval ulicí Maule, neboť byla velmi tichá a tmavá, a více mu připomínala rodnou džungli než okolní hlučné bulváry. Kdo však zná Paříž, raději se této tajuplné uličce obloukem vyhne - a kdo ne, tomu stačí zeptat se místní policie, aby se dověděl, že snad není v celém městě ulice, kam vkročit po setmění by bylo tak nebezpečné.

Té noci Tarzan znovu procházel mezi stíny špinavých starých domů, které vroubily dláždění. Náhle jeho pozornost upoutal křik a volání o pomoc z druhého poschodí protějšího bloku. Hlas, který odtud vycházel, patřil ženě. Sotva zazněla první slova, rozběhl se Tarzan temným průchodem a schodištěm nešťastnici na pomoc. Na konci chodby ve druhém patře uviděl pootevřené dveře a uslyšel týž křik, který ho přinutil vběhnout do domu. V příštím okamžiku stál uprostřed matně osvětlené místnosti. Na polici nad krbem blikala petrolejová lampa a vrhala své bledé paprsky na několik postav podivného vzezření. Všichni - až na ženu asi třicetiletou - byli muži. Ženina tvář, prozrazující nezřízený život, mohla být kdysi docela pohledná. Žena se držela za hrdlo, přikrčena ke stěně.

"Pomoc, monsieur!" zvolala, jakmile Tarzan vstoupil. "Chtějí mě zabít!"

Tarzan se otočil k mužům a spatřil zarputilé obličejy, jaké zpravidla patřívají kriminálíkům. Podivil se, že se nemají k útěku. Jakýsi zvuk za ním ho přinutil, aby se otočil. To, co uviděl, vyvolalo v něm neskrývaný úžas. Muž, kradoucí se z místnosti, byl - Rokov! Druhý byl mohutný obr, plížící se k Tarzanovi zezadu s velkým kyjem v ruce. Jakmile on i jeho kumpáni zjistili, že jsou prozrazeni, vrhli se na Tarzana. Někteří vytáhli nůž, jiní se chopili židlí. Chlapík s obuškem zvedl svou zbraň vysoko nad hlavu - kdyby rána dopadla, rozpoltila by Tarzanovi lebku. Avšak pro bystrý rozum, mrštnost a ocelové svaly, které si dokázaly poradit s Terkozem i Numou, nemohli být tito pařížští apači ničím, co by ho vyvedlo z míry. Zvoliv nejtěžšího protivníka - obra s kyjem - vrhl se Tarzan do protiútoku. Střelhitě uhnul jeho ráně a udeřil ho do brady takovou silou, že muž klesl bezvládně k zemi. Vzápětí se pustil do boje s ostatními. Byla to hra, která v něm znovu probudila divocha. Křehká skořápka civilizace praskla a deset ničemů se ocitlo tváří v tvář nelítostné šelmě, proti níž neměli nejmenší naděje.

Venku na konci chodby stál Rokov a vyčkával, jak bitka dopadne. Chtěl se ujistit, že Tarzan bude zabít, dříve než se vrátí do pokoje. Žena stála dosud tam, kde ji Tarzan poprvé uviděl, avšak výraz její tváře doznal v několika příštích okamžicích pronikavé změny. Počáteční strach jako by vystřídal uspokojení.

Mužů se zmocnila hrůza - a nebylo divu. Uhlazený gentleman se šmahem změnil v boha pomsty. Namísto neduživého slabocha, neschopného odporu, stál před nimi běsnící Herkules.

"Mon Dieu!" vykřikla žena. "Vždyť je to zvíře!"

A skutečně - silné mladíkovy zuby se zaryly do hrdla jednoho z útočníků. Tarzan nyní bojoval tak, jak se tomu naučil mezi opy Kerchakova kmene. Byl najednou všude, přeskakuje sem a tam mohutnými skoky, jež ženě připomínaly pardála, kterého viděla v zoologické zahradě.

S výkřiky bolesti přechali útočníci kvapem ze dveří. Sotva první z nich, zkrvavený a zpřelámaný, vyvrávoral z místnosti, viděl Rokov dost, aby pochopil, že to nebude Tarzan, koho té noci naleznou mrtvého. Vyběhl na ulici a z nejbližší krčmy zavolal na policii, že jakýsi muž spáchal ve druhém poschodí domu číslo 17 na rue Maule vraždu.

Když policisté dorazili na místo určení, našli tři muže, chroptící na podlaze, vyděšenou ženu, ležící na špinavé posteli s hlavou v dlaních, a jakéhosi elegantně oděného mladého gentlemana, který stál uprostřed pokoje a očekával nový útok, neboť právě zaslechl kroky dunící po schodech. Mýlili se - nebyl to gentleman, nýbrž divoká šelma, hledící na ně ocelově šedýma očima zpod přivřených víček. Pach krve zbavil Tarzana posledních zábran civilizovaného člověka - stál tu jako lev obklopený svými lovci, čekající na jejich útok a připravený k odvetnému skoku.

"Co se stalo?" zeptal se jeden z policistů.

Tarzan krátce vysvětlil, co se událo. Otočil se k ženě, aby potvrdila jeho slova, zůstal však jako omráčen její odpovědí.

"Lže!" vykřikla pronikavě, obracejíc se k policistům. "Vnikl do mého pokoje zcela bezostyšně, když jsem byla sama.

Vyzvala jsem ho, aby odešel, avšak byl by mě zabil, kdyby můj křik nepřivolal tyto gentlemány, kteří šli právě kolem. Je to šílenec, pánové. Sám holýma rukama div nepobil deset mých ochránců."

Tarzana tato výpověď natolik vyvedla z míry, že na okamžik oněměl. Strážci zákona sice neskrývali jisté pochyby o pravdivosti ženiných slov, neboť ji, stejně jako její povedené přátele, patrně dobře znali, leč byli policisty a nikoli

soudci, a proto rozhodli všechny přítomné zadržet a rozhodnutí o tom, kdo je vinen a kdo nevinen, přenechat povolané osobě. Zjistili však, že je něco zcela jiného elegantnímu mladíku oznámit jeho zatčení, a poté ho skutečně zatknout.

"Nedopustil jsem se ničeho," řekl mladík klidně. "Snažil jsem se pouze bránit. Nevím, proč tato žena nemluví pravdu. K zášti vůči mně nemá důvodu, neboť do té doby, kdy mě k ní přivedlo její volání o pomoc, jsem ji neviděl."

"Pojďte," řekl jeden z policistů, "od toho jsou soudci, aby vás vyslechli."

A přikročiv k Tarzanovi, položil mu ruku na rameno. V příští chvíli však ležel v rohu místnosti. Zbylí policisté se na Tarzana vrhli, leč dopadli stejně jako jejich předchůdci z pařížského podsvětí. Vše proběhlo tak rychle, že ani neměli čas sáhnout po revolverech.

Během tohoto krátkého zápasu stačil Tarzan zpozorovat, že okno je otevřeno a pod ním že se tyčí strom či sloup elektrického vedení. Právě když se poslední strážník ocitl na kolenou, podařilo se jinému vytáhnout pistoli a vystřelit po Tarzanovi. Rána minula cíl, a dříve než mohl policista výstřel opakovat, smetl Tarzan lampu s krbu a v místnosti se rozhostila tma. Poslední, co policisté spatřili, bylo pružné tělo na okenním rámu, které se jediným skokem, jaký dokáže jen panter, přeneslo na telegrafní stožár. Než seběhli na ulici, nebylo po mladíkovi ani stopy.

S ženou a muži, které odvedli na stanici, nenakládali příliš v rukavičkách. Nejvíce je mrzelo pomýšlení, že budou muset podat zprávu o tom, že jediný neozbrojený muž vytřel podlahu s celou jejich jednotkou a ještě ke všemu uprchl tak snadno, jako by byl v místnosti sám. Policista, který zůstal na ulici, by byl přísahal, že z okna nikdo neskočil ani neopustil dům po celou dobu, kdy byli všichni ostatní uvnitř. Jeho kolegové mínili, že lže, avšak nemohli mu jeho lež dokázat.

Když se Tarzan zachytil stožáru pod oknem, instinkt mu velel podívat se dolů, zda tam na něho nečekají jeho nepřátelé. Udělal dobře, neboť přímo pod ním stál jeden z policistů. Nahoře bylo bezpečno, a tak Tarzan vyšplhal vzhůru. Vrchol stožáru dosahoval až ke střeše. Přeskočit na ni bylo pro Tarzana hračkou. Z jednoho domu se přenesl na druhý a dále pak pokračoval po střechách až ke křižovatce, kde objevil další stožár. Spustil se na zem, rychle proběhl ulicí a zamířil do malé kavárničky. V umývárně smyl z rukou i oděvu veškeré stopy po své noční cestě, vyšel znovu na ulici a zvolna se ubíral ke svému příbytku.

Po chvíli se ocitl na jasně osvětleném bulváru. Když se zastavil přímo pod rozžatou pouliční lampou, zaslechl tlumený ženský hlas, volající na něho jménem. Zdvihl oči a spatřil usměvavou tvář Olgy de Conde, která se k němu vyklonila z okna svého vozu. Uklonil se, opětuje její pozdrav. Sotva se vzpřímil, vůz mu zmizel z dohledu.

"Rokov a hraběnka de Conde - oba v týž večer..." pomyslel si. "Paříž opravdu není tak veliká..."

Hraběnka vysvětluje

"Vaše Paříž je nebezpečnější než moje divoká džungle, Paule," řekl Tarzan, když následujícího dne vyprávěl svému příteli o nočním dobrodružství s pařížskými apači a policisty na rue Maule. "Proč mě napadli? Měli hlad?"

D'Arnot se zachvěl, avšak vzápětí se té podivné myšlence zasmál.

"Je těžké oprostít se od zvyků pralesa a chovat se civilizovaně, že, příteli?"

"Ta vaše civilizace!" usmál se Tarzan. "Zákony džungle nedovolují krutost. Zvířata se zabíjejí kvůli potravě, v sebeobraně či proto, aby samec získal samici a matka uchránila mláďata. To vše, jak vidíte, v souladu s přírodním zákonem. Avšak tady? Civilizovaný člověk má v sobě více násilí než zvíře. Zabíjí svévolně, a co je ještě horší, holedbá se přitom vznešeností a ideály. A to jen proto, aby vlákal svou oběť do pastí. Chtěl jsem pomoci bližnímu a číhala na mě smrt. Nechápal jsem - a ani pochopit nemohl - jak se může žena dopustit takové nemravnosti a ukládat o život někomu, kdo ji přichází zachránit. Muselo tomu tak být, neboť jsem se střetl s Rokovem a ona žena mě pak před policisty krivě obvinila. Rokov asi dobře věděl, že chodívám domů po rue Maule. Nastražil na mě past a svůj plán propracoval do nejmenších podrobností, včetně ženiny výpovědi pro případ, že by jeho záměr selhal. Teď už je mi vše jasné."

"Dobře," řekl d'Arnot. "Kromě jiného vás to snad přesvědčí o tom, co jsem se vám snažil vštípit - totiž že rue Maule je nejlépe se za tmy vyhnout."

"Naopak," odpověděl Tarzan s úsměvem. "Přesvědčil jsem se, že je to jedna z mála ulic v Paříži, které opravdu za něco stojí. Proto ani příště nevynechám příležitost se tudy vydat; neboť mi poskytla první skutečné rozptýlení od chvíle, co jsem opustil Afriku."

"Může vám ho poskytnout víc, než si budete přát, a to i bez příští návštěvy," řekl d'Arnot. "Nezapomeňte na to, že jste se dosud nevypořádal s policií. Známe pařížské strážníky dost dobře a mohu vás ujistit, že hned tak nezapomenou, co jste jim provedl. Dříve či později vás dopadnou, můj drahý Tarzane, a pak posadí divocha z pralesa za železné mříže. Jak se vám to bude líbit?"

"Tarzana z rodu Opů nikdy nezavřou za mříže!" odpověděl Tarzan neochvějně. V jeho hlase bylo něco, co přimělo poručíka podívat se svému příteli zpřímá do očí. To, co v nich spatřil, naplnilo mladého Francouze sympatiemi k tomuto velkému dítěti, které odmítalo uznat jiný zákon než svou vlastní obrovskou sílu. Pochopil, že něco musí udělat, a to dříve, než dojde k dalšímu Tarzanovu střetu s policií.

"Musíte se ještě mnohému naučit, Tarzane," řekl vážně. "Lidské zákony je třeba respektovat, ať se vám zamlouvají, či ne. Budete-li se vzpírat policii, nečeká vás a vaše přátele nic jiného než nesnáze. Pro tentokrát jim to vysvětlím, avšak příště se musíte držet zákona. Řekne-li vám některý z jeho strážců 'Pojďte se mnou', musíte jít. A nyní zajdeme k mému dobrému příteli na policejní stanici a celou tu nešťastnou záležitost na rue Maule urovnáme. Pojďme!"

O půl hodiny později vstoupili do kanceláře policejního komisaře. Byl velmi přívětivý. Tarzana si pamatoval z jeho předešlé návštěvy, týkající se otisků prstů. Když d'Arnot skončil své vyprávění o dobrodružstvích, která jeho přítel potkala předešlé noci, přívětivý úsměv se ze rtů komisařových zcela vytratil. Stiskl tlačítko elektrického zvonku, a

čekaje na podřízeného, probíral se v papírech rozložených po stole.

"Joubone," řekl, když úředník vstoupil, "vyzvěte prosím tyto pány kolegy, aby ihned přišli do mé kanceláře." A podal mu jakousi listinu. Poté se otočil k Tarzanovi.

"Dopustil jste se vážného přestupku, monsieur," řekl, avšak bez obvyklé policejní příkrosti. "A nebýt vysvětlení vašeho přítele, byl by můj rozsudek přísný. Místo toho však učiním něco, co jsem dosud nikdy neudělal. Povolal jsem policisty, jimž jste včera večer udělil notnou lekci. Vyslechnou vyprávění poručíka d'Amota a pak ať sami rozhodnou, máte-li být trestně stíhán či nikoli. Musíte si ještě mnohé ze života v lidské společnosti osvojit. Věci, jež se vám zdají podivnými či zbytečnými, je třeba přijímat tak, jak jsou, dokud neporozumíte jejich příčině. Policisté, které jste napadl, konali svou povinnost. Neznali všechny okolnosti. Denodenně nasazují vlastní životy, aby chránili životy a majetek jiných. Totéž by udělali i pro vás. Jsou to stateční muži a cítí se zahanbeni tím, že je přemohl jediný, a navíc neozbrojený protivník. Usmadněte jim, prosím, jejich odpuštění. Nemýlím-li se, jste sám velmi odvážný, a takoví lidé bývají velkomyslní."

Další rozhovor byl přerušen příchodem čtyř policistů. Sotva uviděli Tarzana, byli velmi překvapeni.

"Hoši," řekl policejní komisař, "toto je gentleman, s nímž jste měli co do činění předešlého večera na rue Maule. Přišel dobrovolně, aby učinil doznání. Vyslechnete, prosím, pozorně poručíka d'Arnota, který vám poví něco ze života tohoto muže. To budiž vysvětlením jeho počínání. Nuže, poručíku..."

D'Arnot mluvil téměř půl hodiny. Vyprávěl o Tarzanově životě v džungli, který ho naučil bojovat v sebeobraně jako divoká šelma. Při útoku proti nim byl veden více instinktem, než rozumem. Nechápal ani, co zamýšlejí. V jeho představách se nijak nelišili od ostatních tvorů v pralese, kde prakticky každý je člověku nepřítelem.

"Byli jste pokořeni," řekl d'Arnot nakonec. "Vaše pověst utrpěla. Skutečnost, že vás tento muž přemohl, se vás dotkla. Avšak netřeba se za to hanbit. Jistě byste se nestyděli za porážku, kdyby tam byl s vámi zavřen lev či gorila. Bojovali jste proti svalům, zoceleným nekonečnými střety s divokými protivníky. Není ponižující podlehnout nadlidské síle Tarzana z rodu Opů!"

Zatímco muži zůstali stát bez hnutí, pohlížejíce střídavě na Tarzana a svého velitele, učinil mladík něco, co nadobro odstranilo poslední zbytky předpojatosti vůči jeho osobě.

"Lituji svého prohřešku," řekl prostě. "Budme přáteli!"

Celá věc tím byla uzavřena, a od té chvíle se stal Tarzan předmětem mnoha rozhovorů na policejní stanici a zároveň zvýšil počet svých příznivců o další čtyři statečné muže.

Když se vrátili do d'Arnotova bytu, našel poručík ve schránce dopis od svého anglického přítele Cecila Claytona. Dopisovali si spolu od chvíle, kdy se sblížili při výpravě po stopách Jane Porterové, unesené opičákem Terkozem.

"Budou se brát v Londýně asi za dva měsíce," řekl d'Arnot, když odložil dopis. Tarzanovi nebylo třeba vysvětlovat, o kom mluví. Neodpověděl a po celý zbytek dne zůstal tichý a zadumaný.

Příštího večera navštívili Operu. Tarzan byl však zcela zabrán do svých myšlenek a tomu, co se odehrává na jevišti, věnoval pramalou pozornost. V duchu si promítal obraz krásné americké dívky a zdálo se mu, že slyší její smutný hlas, přiznávající, že ho miluje. A nyní si má brát jiného! Zachvěl se, setřásaje tyto pochmurné myšlenky, když tu nabyl dojmu, že ho kdosi sleduje. Otočil se a spatřil rozzářené oči hraběnky Olgy de Conde. Uklonil se, jsa přesvědčen, že je vyzýván, aby ji navštívil.

V příští přestávce se odebral do její lože.

"Tolik jsem si přála vás vidět," řekla. "Nemálo mě sužovalo, že po všech službách, které jste prokázal mně i mému manželovi, jsem vám nepodala patřičné vysvětlení, proč nebyly učiněny nezbytné kroky, jež by zabránily dalším útokům oněch dvou mužů."

"Mýlíte se," odpověděl Tarzan. "Mé vzpomínky na vás byly vždycky jen příjemné. Nejste mi povinna cokoli vysvětlovat. Obtěžovali vás ještě?"

"Oni nikdy neustanou," odpověděla smutně. "Cítím, že se musím někomu svěřit, a neznám nikoho, komu bych více důvěřovala. Dovolte mi, ať tak učiním. Možná to prospěje i vám, neboť znám Nikolaje Rokova natolik dobře, aby mi bylo jasné, že jste ho tehdy neviděl naposledy. To, co se dovíte, vám pomůže bojovat proti všem úkladům, které je schopen nastrojít. Nemohu vám vše vypovědět zde, avšak zítra o páté hodině budu doma."

"Navštívím vás tedy zítra o páté," řekl Tarzan a popřál půvabné hraběnce dobrou noc.

Z přízemí sledovali Tarzana a paní de Conde Rokov a Pavlovič a oba se na sebe spiklenecky usmívali.

Na druhý den v půl páté odpoledne zazvonil osmahlý, vousatý muž u vchodu pro služebnictvo v paláci pana de Conde. Sluha, který přišel otevřít, zvedl obočí, poznávaje patrně přichozícího, stojícího ve dveřích. Oba muži spolu chvíli tlumeně rozmlouvali. Komorník zpočátku odmítal cizincovy návrhy, avšak ten mu v příštím okamžiku vložil cosi do ruky. Sluha se otočil a vedl hosta odlehlou chodbou do malé, záclonami zastřené alkovny, kde paní hraběnka obvykle podávala odpolední čaj.

Za půl hodiny poté dorazil Tarzan a byl uveden do přijímacího salónu. Záhy vstoupila jeho hostitelka, usmívajíc se a vztahujíc k němu ruce.

"Jsem velmi ráda, že jste přišel," řekla.

"Nic mi v tom nemohlo zabránit," odpověděl.

Chvíli spolu hovořili o opeře, o událostech, jimiž právě žila Paříž, a také o společné radosti, že mohli obnovit svou krátkou známost, která začala za tak podivných okolností. Konečně se hovor stočil k tomu, co zaměstnávalo mysl obou dvou.

"Jistě vám bylo divné," řekla hraběnka, "proč nás Rokov tolik pronásleduje. Je to velmi prosté. Manžel se podílel na mnoha tajných výnosech ministerstva války. Často mívá v rukou dokumenty, které by cizí státy rády získaly. Jsou to státní tajemství, kvůli nimž by se agenti neváhali dopustit vraždy, ba čehokoli horšího. Právě teď má u sebe listinu,

kteřá by vynesla jmění kterémukoli Rusovi, pokud by její obsah mohl sdělit své vládě. Rokov a Pavlovič jsou ruští špióni. Nezastaví se před ničím, aby tuto informaci získali. Událost na zaoceánském parniku - mímím onen výstup při kartách - měla být pohrůzkou a přimět mého muže, aby ji vydal. Kdyby byl usvědčen z falešné hry, jeho kariéra by byla ohrožena a musel by opustit ministerstvo války. Zároveň by byl společensky znemožněn. Snažili se ho vydírat a cenou, kterou měl zaplatit za jejich přiznání, že se stal obětí spiknutí nepřátel, kteří chtěli poskvřnit jeho jméno, byly nepochybně ony tajné listiny. Vy jste jim jejich plán překazil. Vymysleli tedy nový, v němž měla být tentokrát ve hře má čest místo manželovy. Když Pavlovič vstoupil do mé kajuty, vše mi vysvětlil. Slíbil, že když pro ně získám hledané informace, nebudou mě dále pronásledovat. V opačném případě měl Rokov přivést lodního důstojníka a přesvědčit ho, že jsem trávil čas ve své kajutě s cizím mužem. Pomluvu by rozšířili po celé lodi a po přistání by ji dali k lepšímu novinářům. Není to hrozné? Věděla jsem o něčem, co by Pavloviče přivedlo v Rusku na šibenici, kdyby se o tom dověděla petrohradská policie. Proto jsem připustila, aby uskutečnil svůj záměr, a pak jsem vyložila karty na stůl. Vrhł se na mě jako smyslů zbavený. Zabil by mě, kdybyste nepřiskočil na pomoc!"

"Zvířata!" zamumlal Tarzan.

"Jsou ještě horší, přáteli," řekla. "Jsou to ďáblové v lidské podobě. Bojím se o vás, neboť vás nenávidí. Přála bych si, abyste byl neustále ve střehu. Slibte mi, že budete! Nikdy bych si neodpustila, kdyby se vám mělo něco stát jen proto, že jste byl ke mně laskav!"

"Nebojím se jich," odpověděl. "Přežil jsem horší nepřátele, než jsou Rokov a Pavlovič!"

Zdálo se, že hraběnka neví nic o události v rue Maule, a tak ji Tarzan zamlčel, aby v ní nevyvolal zbytečné obavy.

"Proč ty dva ničemy nevydáte úřadům? Učinily by s nimi krátký proces!"

Váhala chvíli s odpovědí.

"Mám k tomu dva důvody," řekla konečně. "První z nich brání manželovi dovolávat se veřejné ochrany. Druhý, hlavní důvod, proč mám strach je udat, zná jen Rokov a já. Divím se jen..." Náhle se odmlčela a dlouze se na svého hosta podívala.

"Čemu se divíte?" otázal se s úsměvem.

"Divím se sama sobě, proč vám chci svěřit své tajemství, které jsem se neodvážila odhalit ani svému muži. Doufám, že mě pochopíte a poradíte mi, co mám dělat. Snad mě nebudete soudit příliš přísně!"

"Obávám se, že jsem velmi špatný soudce, madame," odpověděl Tarzan, "neboť kdybyste mi řekla, že jste některého z nich zabila, řekl bych, že lepší osud si ten dotýčný nezasloužil."

"Můj Bože, to ne!" zvolala. "Tak strašné to není! Nejprve vám chci prozradit důvod, proč můj manžel nemohl odkázat oba muže do patřičných mezí, a budu-li mít dost odvahy, pak i důvod toho, proč to nedokáže ani já. Ten první je, že Nikolaj Rokov je můj bratr. Jsem Ruska. Nikolaj, pokud se pamatují, byl vždycky darebák. Z armády, kde byl kapitánem, byl vyloučen. Skandál byl po čase zapomenut a otec mu sehnal místo v tajné službě. Byly mu přičítány mnohé zločiny, avšak on se vždy dovedl vyhnout trestu, neboť o svých obětech dokázal, že se dopustily zrady na carovi. Ruští policisté jsou ochotni podobnému obvinění vždy uvěřit - ať je namířeno proti komukoli. Proto pokaždé přijali jeho tvrzení a osvobodili ho."

"Což nepozbyl po všech těch zločinech na vás a vašem manželovi veškerých příbuzenských výsad?" tázal se Tarzan.

"Ani skutečnost, že jste jeho sestra, mu nebránila v tom, aby se pokusil pošpinit vaši čest. Proč tedy ty ohledy?"

"Ano - je tu však ještě onen další důvod. Ačkoli mu nejsem ničím podobným povinována - byť jde o mého bratra - mám z něho strach kvůli jisté události v mém životě, o které dobře ví. O všem vám povím," pokračovala po krátké odmlce, "neboť cítím, že bych tak stejně dříve či později učinila. Byla jsem vychována v klášteře. Tehdy jsem se setkala s mužem, o němž jsem se domnívala, že je gentleman. O mužích jsem věděla málo, o lásce ještě méně. Usmyslela jsem si, že ho miluji, a na jeho naléhání jsem s ním uprchla. Měli jsme být oddáni. Byla jsem s ním tři hodiny - na železničních stanicích a ve vlaku. Když jsme přijeli do města, kde měla být svatba, přišli k nám dva důstojníci a zadrželi nás. Teprve poté, co jsem jim vysvětlila, oč běží, mě propustili, avšak poslali mě zpět do kláštera pod ochranou jedné z řádových sester. Muž, který se o mně ucházel, vůbec nebyl gentleman, nýbrž vojenský zběh, stíhaný zároveň civilními úřady. Měl policejní záznam snad ve všech zemích Evropy. Díky představené kláštera zůstala celá záležitost utajena. Ani moji rodiče se o tom nedověděli. Avšak Nikolaj se později s tímto mužem setkal a ten mu vše pověděl. Teď mi vyhrožuje, že o věci zpraví manžela, budu-li se zdráhat mu vyhovět."

"Jste stále ještě malé děvčátko," usmál se Tarzan. "To, co jste mi vyprávěla, nemůže ani v nejmenším poskvřnit vaši čest, a kdybyste neměla srdce tak otevřené, sama byste to pochopila. Až přijde manžel v noci domů, řekněte mu vše jako teď mně. Myslím, že se vašemu strachu zasměje a učiní náležitá opatření, aby vašeho podařeného bratra zavřeli do vězení, kam dávno patří."

"Přeji si, abych k tomu našla odvahu," řekla, "ale bojím se. Naučila jsem se bát mužů. Nejprve otce, potom Nikolaje, a nakonec i mnichů v klášteře. Téměř všechny mé přítelkyně se bojí mužů - jak bych se nebála já?"

"Nezdá se mi správným, když se žena bojí muže," namítl Tarzan s výrazem zmatku ve tváři. "Znám lépe život v džungli, kde je tomu často obráceně - s výjimkou černochů, které v mnohém pokládám za horší než divoké šelmy. Ne, nedovedu pochopit, proč by měly mít civilizované ženy strach z mužů - bytostí stvořených k tomu, aby je chránily. Nechci ani pomyslet, že by se mě nějaká žena bála."

"Myslím, že vás se žádná žena bát nemusí, přáteli," řekla Olga de Conde laskavě. "Znám vás sice jen krátce, ale ať se to zdá jakkoli podivným, jste jediný muž, jehož bych se nikdy nebála, přestože jste velmi silný. Překvapilo mě, jak snadno jste si s Rokovem a Pavlovičem poradil. Byl jste velkolepý!"

Když ji Tarzan po chvíli opouštěl, překvapilo ho její naléhání, aby ji znovu navštívil, i snaha vymoci na něm slib, že příštího rána zavolá. Vzpomínka na její oči a úsměv, jímž se s ním loučila, provázela Tarzana po celý zbytek dne. Olga de Conde byla velmi půvabná mladá žena a Tarzan velmi opuštěný mladý muž, jehož srdce toužilo po léku, jaký dokáže

naordinovat jen něžné pohlaví.

Jakmile se hraběnka po Tarzanově odchodu vrátila do svého pokoje, ocitla se tváří v tvář svému bratrovi.

"Jak dlouho jsi tu byl?" vykřikla, odvracejíc se od něho.

"Od chvíle, kdy přišel tvůj nápadník," odpověděl s ironickým úšklebkem.

"Mlč!" nařídila. "Jak se opovažuješ říci něco takového své sestře!"

"Dobře, drahoušku. Není-li dosud tvým milencem, omlouvám se. Není to ovšem tvou vinou. Kdyby znal ženy jen z deseti tak jako já, byl by jím už dávno. Je to hlupák, Olgo. Proč? Dala jsi mu dost příležitostí, aby se ti dvořil, a on to nepochopil."

Žena si zacpala uši. "Nebudu tě poslouchat. Jsi zlý, když říkáš takové věci! Vyhrožuj mi, jak chceš, zůstanu počestnou ženou. Po dnešní noci se již neodvážíš mě vydírat, neboť vše řeknu Raoulovi. Pochopí, a pak - mějte se na pozoru, monsieur Nikolaj!"

"Nic neřekneš!" odpověděl Rokov. "Aféra je na světě a díky jednomu z tvých lokajů, který je mi zavázán, získám potřebné důkazy, až přijde čas. Historka o útěku z kláštera splnila svůj cíl. Mám teď v rukou všechny trumfy - skandál, způsobený ženou, již manžel důvěřuje! Styd' se, Olgo!" zasmál se jízlivě.

Hraběnka neflekla svému muži nic. Její stav se ještě zhoršil - pomyslný strach se změnil ve strach skutečný, umocněný výčitkami svědomí.

Plán, který selhal

Po celý příští měsíc byl Tarzan pravidelným a velmi vítaným hostem půvabné hraběnky de Conde. Často se zde setkal s členy vybrané společnosti, která přicházela na odpolední čaj. A ještě častěji paní Olga zařídila vše tak, aby mohla vždy alespoň hodinu zůstat s Tarzanem o samotě. Po nějakou dobu se obávala Nikolajových výhrůžek. Na urostlého mladíka po svém boku nemyslela jinak než jako na přítele, avšak - snad pod vlivem bratrových slov - cítila jakousi zvláštní sílu, která ji k šedookému cizinci přitahovala. Byla mnohem mladší než její manžel a - aniž si to uvědomovala - potřebovala přátelství někoho, kdo jí byl věkem blízký. Dvacetiletá žena se povětšinou zdráhá vyměňovat si důvěrnosti s čtyřicetiletým mužem. Tarzan byl jen o dva roky starší. Cítila, že jí rozumí. Byl otevřený, čestný a rytířský. Nevzbuzoval strach.

Rokov zatím zpovzdálí sledoval, jak jsou si stále blíží, neskrýváje škodolibou radost. Od chvíle, kdy se doslechl, že Tarzan ví o jeho vyzvědačské činnosti, přibyl k nenávisti i strach, aby ho jeho nepřítel nedal zatknout. Čekal jen na vhodnou příležitost, jak se nepohodlného protivníka zbavit. Chtěl ho odstranit nadobro a zároveň dosáhnout zadostiučinění za příkoří, která od něho vytrpěl.

Tarzan se tehdy cítil snad nejšťastněji od chvíle, kdy klid a mír jeho rodné džungle přerval náhlý příchod Porterových lidí. Rád se stýkal s hraběčnými hosty a náklonnost, již k němu paní domu chovala, byla pro něho zdrojem vnitřního uspokojení. Rozháněla chmurné myšlenky a působila jako balzám na rozjitřené srdce. Čas od času ho při návštěvách domu do Condeových doprovázel poručík d'Arnot, neboť oba manžele již déle znal. Hrabě se večírků účastnil jen zřídka - byl totiž služebně velmi zaneprázdněn a z úřadu se vracel až k ránu.

Rokov Tarzana špehoval téměř neustále, čekaje na chvíli, kdy by ho mohl zastihnout v paláci de Condeových v noci, leč bezvýsledně. Tarzan sice několikrát doprovodil hraběnku z Opery, avšak vždy se s ní rozloučil u dveří - k velké nelibosti jejího povedeného bratra. Když Rokov zjistil, že je téměř nemožné, aby Tarzan sám padl dobrovolně do léčky, nezbylo než přizvat na pomoc Pavloviče. Společně pak zesnovali plán, který měl mladíka zcela zkompromitovat.

Po celé dny sledovali denní tisk a zároveň věděli o každém Tarzanově kroku. Konečně měla být jejich námaha odměněna. Ranní list přinesl krátkou noticku o recepci, pořádané následujícího večera německým ministrem. Mezi pozvanými hosty byl i hrabě de Conde. Zúčastní-li se banketu, bylo jisto, že se domů nevrátí dřív než po půlnoci. V den recepcy čekal Pavlovič u vchodu do ministrovy rezidence, odkud dobře viděl do tváře přichozích. Netrvalo dlouho a hrabě de Conde vystoupil ze svého vozu. To Pavlovičovi stačilo. Vrátil se do svého bytu, kde již na něho čekal Rokov. Společně pak vyčkali do jedenácti hodin, kdy Pavlovič sňal sluchátko ze svého telefonu a vytočil číslo.

"Je to byt poručíka d'Arnota?" zeptal se, sotva dostal spojení. "Mám vzkaz pro pana Tarzana. Prosím ho k telefonu." Chvilí bylo ticho.

"Monsieur Tarzan? Ano, pane. Tady Francois - ve službách hraběnky de Conde. Račte se na mě pamatovat? Mám pro vás důležitý vzkaz od milostivé paní. Je v jakýchsi nesnázích. Ne, pane, nevím, oč jde. Mohu říci madame, že ihned přijdete? Díky, monsieur! Bůh vám žehnej!"

Pavlovič zavěsil a s úšklebkem se otočil na svého společníka:

"Cesta k hraběnce potrvá půl hodiny. Vše závisí na tom, zda se ten mladý blázen zdrží ještě alespoň chvíli poté, co zjistí, že byl oklamán. Nemyslím, že ho Olga bude chtít propustit tak rychle. Tady je dopis pro de Condea. A teď do práce!"

Pavlovič neztrácel čas. U brány rezidence podal list vrátnému.

"Pro pana hraběte de Conde. Velmi naléhavé. Hled'te, ať to dostane do rukou co nejrychleji!" řekl a vtiskl sluhovi do dlaně několik drobných. Pak se znovu vrátil do svého bytu.

O chvíli později již hrabě de Conde rozlepoval obálku. Když přečetl dopis, zbledl a ruce se mu roztráslly. V listě stálo:

Pane hrabě,

Někdo, kdo si přeje, aby čest Vašeho jména zůstala neposkvrněna, si Vás dovoluje upozornit, že bezúhonnost paní hraběnky je ohrožena. Muž, který byl u Vás pravidelným hostem, je právě nyní sám v její společnosti. Vráťte-li se ihned domů, přesvědčíte se!

Přítel

Krátce poté, co Pavlovič volal Tarzanovi, spojil se Rokov se svou sestrou. Ozval se hlas její komorné.

"Madame je unavena," odpověděla na žádost, aby zavolala svou paní.

"Mám pro paní hraběnku velmi důležitou zprávu," naléhal Rokov. "Řekněte jí, aby vstala a přišla ihned k telefonu.

Zavolám znovu za pět minut." A zavěsil sluchátko.

Za okamžik nato přišel Pavlovič.

"Dostal hrabě dopis?" zeptal se Rokov.

"Měl by již být na cestě domů," odpověděl Pavlovič.

"Skvělé! Má drahá lady bude sedět v negligé ve svém budoáru a za chvíli uvede věrný Jacques váženého monsieur Tarzana bez ohlášení. Vysvětlování zabere několik minut. Olga bude ve své noční róbě velmi přitažlivá. Bude překvapena, avšak nikoli rozzlobena. A do této milostné scény vstoupí sám hrabě. Myslím, že náš plán je dokonalý, drahý Alexeji. Sluší se vypít na zdraví pana Tarzana láhev znamenitého Planconova likéru! Nezapomínejme, že hrabě de Conde je jedním z nejlepších šermířů v Paříži a nejlepším střelcem v celé Francii!"

* * *

Když Tarzan dorazil ke Condeovým, Jacques ho již ve dveřích očekával.

"Tudy, pane," řekl a vedl hosta po širokém mramorovém schodišti. V příští chvíli otevřel dveře, a stáhnuv těžkou záclonu, obřadně se uklonil a odešel. Tarzan spatřil Olgu, sedící u malého stolku, na kterém stál telefon. Netrpělivě poklepávala prsty na hladkou desku a ani ho neslyšela vstoupit.

"Olgo," řekl. "Co se stalo?"

Otočila se a překvapeně vykřikla.

"Vy? Co tu děláte? Kdo vás sem pustil? Co to má znamenat?"

Tarzan byl na okamžik zmaten, avšak brzy vytušil, co se za hraběncinými rozpaky skrývá.

"Vy jste pro mě neposlala, Olgo?"

"Poslat pro vás v tuto pozdní hodinu? Mon Dieu! Myslíte si, Jeane, že jsem se zbláznila?"

"Francois mi telefonoval, ať okamžitě přijdu. Máte prý starosti a potřebujete mou pomoc."

"Francois?! Jaký Francois?"

"Řekl mi, že je ve vašich službách. Mluvil tak, že jsem mu uvěřil."

"V mých službách žádný Francois není. Někdo si z vás ztropil žert, Jeane." A Olga se dala do smíchu.

"Obávám se, že je to velmi nepodařený žert, Olgo," odpověděl. "Za tím vězí něco jiného než smysl pro humor."

"Co tím míníte? Snad si nemyslíte, že..."

"Kde je pan hrabě?" přerušil ji Tarzan.

"Na německém vyslanectví."

"Tak je to zase nový kousek vašeho ctihodného pana bratra. Zítra se hrabe vše doví. Vypadá to, že naše setkání bylo Rokovem nastrojeno!"

"Ničema!" vykřikla Olga. Vstala a přistoupila blíž k Tarzanovi, hledíc mu do tváře. V jejích očích byl výraz ubohé šťvané oběti, zmatený a tázavý. Zachvěla se a vzala Tarzana za ramena.

"Co budeme dělat, Jeane?" zašeptala. "Zítra o tom bude vědět celá Paříž!"

Její pohled i slova připomínaly bezbrannou ženu z pradávných dob, uchylující se ke svému přirozenému ochránci - muži. Tarzan uchopil její malou, žhnoucí ruku, jakoby bezděčně veden odvěkým instinktem. Dosud nikdy nebyl tak blízko ní. S pocitem provinění hleděli si do očí a Olga, jež právě tehdy měla zachovat rozvahu, podlehla a přitiskla se ještě pevněji k mladíkovým pažím, objímajíc ho kolem krku.

A Tarzan? Sevřel chvějící se dívku do náručí a pokryl její horké rty bezpočtem polibků...

* * *

Sotva dočetl dopis, podaný mu vrátným, hrabě de Conde se svému hostiteli omluvil, aniž by se byl kdy později schopen upamatovat, co přitom vlastně říkal. Vše viděl rozmazaně, dokud nestanul na prahu svého domu. Teprve tady se uklidnil. Z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu nechal Jacques dveře odemčeny. Jindy by tomu hrabě nevěnoval zvláštní pozornost, tentokrát však si toho okamžitě povšiml. Velmi opatrně stoupal po schodišti kolem ochozu ke dveřím manželčina budoáru. V ruce třímal těžkou vycházkovou hůl, v srdci choval odhodlání zabít.

Olga ho spatřila první. S poděšeným výkřikem se vyprostila z Tarzanova objetí. Tarzan se otočil právě včas, aby odrazil strašnou ránu, již hrabě mířil na jeho hlavu. Jednou, dvakrát, třikrát zasáhla hůl svůj cíl - a s každým dalším úderem probouzel se v mladíkovi stále více divoch z džungle. S mohutným skřekem opího samce skočil na Francouze. Hůl v ruce protivníkovi byla zlomena vedví, jako by šlo o pouhou zápalku, a odhozena stranou. Poté se rozlícená šelma vrhla po jeho hrdle.

Olga de Conde sledovala hrůznou podívanou, která se před ní odehrávala, s vytřeštěnými očima. Náhle přiskočila k místu, kde Tarzan dobíjel jejího manžela, třesa jím jako teriér potkanem. Zoufale se snažila odtrhnout jeho obrovské paže.

"Proboha!" křičela. "Vždyť ho zabijete! Zabijete mého muže!"

Tarzan byl hluchý hněvem. Konečně odhodil bezvládné tělo, stanul nad ním a zdvihl hlavu. Vzápětí se palácem de Condeových rozlehl vítězný výkřik veleopa, který zabil svého nepřítele. Od sklepa až po půdu bylo slyšet tento strašlivý zvuk, při kterém služebnictvo padalo do mdlob. Hraběnka klesla na kolena vedle těla manželova a počala se modlit.

Z Tarzanových očí se zvolna vytrácela rudá mlha. Věci kolem začínaly dostávat svou podobu a on znovu nabyl vzezření civilizovaného člověka. Jeho pohled ulpěl na klečící ženě.

"Olgo," zašeptal.

Podívala se vzhůru, očekávajíc, že spatří v jeho očích záblesky šílenství, viděla však jen smutek a sklíčenost.

"Ach, Jeane," zvolala. "Podívejte, co jste udělal. Byl to můj manžel. Milovala jsem ho a vy jste ho zabil."

Tarzan zvedl nehybné tělo pana de Conde a položil je na pohovku. Poté se sklonil k jeho hrudi.

"Trochu brandy, Olgo," řekl.

Když ji přinesla, vpravili hraběti do úst několik doušků. Z povadlých rtů se vydral vzdech, hlava se pohnula a hrabě tiše zasténal.

"Nezemře!" řekl Tarzan. "Díky Bohu!"

"Proč jste to udělal, Jeane?" zeptala se.

"Nevím. Udeřil mě - a to mě rozzuřilo. Viděl jsem opy dělat totéž. Dosud jsem vám nevyprávěl svůj příběh, Olgo. Měl jsem tak učinit a nic se nemuselo stát. Nikdy jsem neviděl svého otce. Jedinou matkou, již jsem kdy poznal, byla opice. Bylo mi dvacet, když jsem se poprvé setkal s bělochem. Ještě nedávno jsem byl divochem z africké džungle. Nesudte mě proto příliš tvrdě. Dva roky jsou krátká doba na to změnit se z obyvatele pralesa v člověka bílé rasy, jaký se utvářel po celé věky."

"Vůbec vás nesoudím, Jeane. Byla to moje chyba. Nyní musíte jít. Nesmí vás tu najít, až přijde k sobě. Sbohem!"

Zarmoucen a se sklopenou hlavou vyšel Tarzan z paláce hraběte de Conde. Sotva znovu nabyl klidné mysli, zamířil k budově policejní prefektury nedaleko rue Maule. Zde našel jednoho z policistů, s nimiž se střetl před několika týdny. Strážník byl opravdu rád, že se opět setkává se svým někdejší přemožitelem. Po krátké rozmluvě se ho Tarzan zeptal, slyšel-li někdy o mužích jménem Nikolaj Rokov a Alexej Pavlovič.

"Ovšem, velmi často, pane. Oba mají na policii svůj záznam. Ačkoli nedošlo žádné další udání, pokládáme za nezbytné je bedlivě střežit. Jde o běžná bezpečnostní opatření, jaká činíme v případě všech kriminálních. Proč se ptáte, pane?"

"Znám je," odpověděl Tarzan. "Rád bych si s monsieur Rokovem promluvil v jisté záležitosti. Byl bych vám vděčen, kdybyste mi mohl sdělit jeho adresu."

Za chvíli poté se rozloučil s policistou, a uloživ do kapsy lístek s adresou, spěchal na stanoviště taxiků.

Rokov s Pavlovičem se mezitím vrátili do Pavlovičova bytu a zapředli rozhovor o večerní události. Zatelefonovali do redakcí dvou ranních listů a dohodli se s jedním ze zpravodajů, že ho seznámí s aférou, jež měla následujícího dne rozvířit poklidnou hladinu společenského života města na Seině.

Na schodech zazněly těžké kroky.

"Ti novináři jsou jako hodiny," prohlásil Rokov, když se ozvalo zaklepání na dveře. "Vstupte, monsieur!"

Úsměv, jímž chtěl uvítat přichozího, však rázem ztuhl na Rusově tváři, jakmile pohlédl do přísných šedých očí muže, který stál na prahu.

"Proklaté!" vykřikl a vyskočil ze židle. "Co tu chcete?"

"Sedněte si!" řekl Tarzan tak tiše, že to oba muži sotva zaslechli, jeho tón jim však velel uposlechnout.

"Víte dobře, co mě sem přivádí," pokračoval mladík, aniž zvýšil hlas. "Měl bych vás zabít, ale protože jste bratr hraběnky de Conde, neudělám to - zatím. Dám vám ještě jednu šanci. Pavlovičův život nestojí za námahu - je jen vaším poslušným, tupým nástrojem. Proto ho nezabijí dřív, dokud se nevyrovnám s vámi. Než odejdu, uděláte, co vám řeknu. Nejdříve napíšete plné doznání o své účasti na dnešním komplotu a oba je vlastnoručně podepíšete. Dále se místopřísežně zavázete, že se ani slovo o celé záležitosti nedostane do novin. Nevyhovíte-li oběma požadavkům, víte, co vás čeká. Rozuměli jste?"

A nečekaje odpověď, pokračoval:

"Pospěšte si. Tady je inkoust, papír a pero."

Rokov se tvářil sverepě a pokoušel se vzbudit dojem, že se Tarzanových hrozeb nebojí. V příštím okamžiku však ucítil jeho ocelové prsty na svém hrdle. Pavlovič, který se snažil proklouznout ke dveřím, byl záhy vyzdvížen ze země a odmrštěn do rohu místnosti. Když Rokov začal brunátnět, přestal Tarzan svírat jeho krk a posadil ho zpátky do křesla. A za okamžik seděl proti svému kumpánovi i chroptící Pavlovič.

"Pište!" zavelel Tarzan. "Bude-li vás třeba chytit ještě jednou pod krkem, nebudu již tak mírný!"

Rokov vzal pero a začal psát.

"Nezapomeňte na žádnou podrobnost a uveďte všechna jména!" upozornil ho Tarzan.

Ozvalo se zaklepání na dveře. "Vstupte!" vyzval Tarzan přichozího. Vstoupil rtuťovitý mladík.

"Jsem reportér Matinu," oznámil. "Pochopil jsem, že monsieur Rokov má pro mě jakousi informaci."

"To je omyl, příteli," odpověděl Tarzan. "Vy přece nemáte pro noviny nic zajímavého, že, drahý Nikolaji?"

Rokov zvedl oči od stolu se zlostným výrazem ve tváři.

"Ne," zabručel. "Nemám pro noviny nic zajímavého... zatím."

"Ani kdykoli potom, drahý Nikolaji," řekl Tarzan a blýskl po Rokovovi výhružně pohledem.

"Ani kdy jindy..." opakoval Rokov.

"Je mi líto, pane, že jste se stal obětí trapného nedorozumění," řekl Tarzan, obraceje se k novináři. "Nezbývá, než popřát vám dobrou noc."

Vyprovodil žurnalistu a zavřel za ním dveře. Poté se otočil, vzal do ruky doznání a řekl Rokovovi:

"Být vámi, odjel bych z Francie. Dříve či později budu mít příležitost vás zabít, abyste již nikdy nemohl ublížit své sestře!"

Souboj

Když se Tarzan vrátil od Rokova, d'Arnot ještě spal. Mladík nechtěl svého přítele budit, avšak hned ráno mu

dopodrobna vyprávěl o všem, co se předešlého večera sběhlo.

"Jak jsem byl pošetilý!" ukončil své vyprávění. "De Conde i jeho žena byli mými přáteli. A jak jsem se jim za to odvděčil? Hraběte jsem div nezabil. Poskvrmil jsem jméno paní Olgy. A zničil jejich rodinné štěstí!"

"Milujete Olgu de Conde?" zeptal se poručík.

"Kdybych si byl jist, že ona miluje mě, neodpověděl bych vám, Paule. Leč bez nejmenší předpojatosti mohu říci, že ji nemiluji. Na okamžik jsme se oba stali obětí jistého poblouznění. Nebyla to láska. Opustilo by nás stejně náhle, jako se zrodilo, i kdyby se byl hrabě nevrátil. Jak víte, nemám se ženami mnoho zkušeností. Olga de Conde je velmi krásná. Její půvab, bezbrannost a ovzduší kolem by přemohly i civilizovanějšího muže. Bohužel nemám ještě některé společenské zvyklosti dostatečně zažity. Jediné, co je na mně opravdu civilizované, jsou mé šaty. Do Paříže se nehodím. Mám pocit, že tu budu zabředat stále hlouběji. Jakákoli omezení jsou mi proti mysli. Cítím se jako vězeň. Nemohu to již déle snášet, milý příteli, a proto si myslím, že bude nejlépe, vrátím-li se do džungle a budu žít tak, jak mi bylo předurčeno."

"Neberte to tak tragicky, Jeane," odpověděl d'Arnot. "Choval jste se mnohem lépe než mnohý civilizovaný muž za podobných okolností. Pokud jde o váš odjezd z Paříže, nepřichází zatím v úvahu, neboť Raoul de Conde očekává vaše vysvětlení."

D'Arnot se nemýlil. Asi za týden se krátce před polednem ohlásil jakýsi monsieur Flaubert. Oba přátelé právě snídali. Muž působil dojmem zdvořilého gentlemana. S nesčetnými poklonami tlumočil Tarzanovi výzvu na souboj s hrabětem de Conde. Bude monsieur Tarzan tak laskav a požádá svého přítele, aby se sešel s panem Flaubertem v kteroukoli hodinu, aby spolu dohodli podrobnosti k uspokojení obou stran? Zajisté - monsieur Tarzan svěruje své zájmy výhradně do rukou poručíka d'Arnota. Bylo ujednáno, že oba sekundanti se sejdou ve dvě hodiny odpoledne. Nato se monsieur Flaubert se stejnou dvorností odporoučel.

Sotva osaměli, pohlédl poručík pátravě na svého přítele.

"Nuže?" řekl.

"Nyní nezbývá, než ke svým proviněním připojit vraždu, nebo být sám zabit!" odpověděl Tarzan. "Kráčím vskutku rychle ve stopách svých civilizovaných bratří..."

"Jaké zbraně zvolíte?" zeptal se poručík. "De Conde je znám jako znamenitý šermíř a ještě lepší střelec."

"Nejraději bych zvolil otrávené šípky či oštěp na dvacet kroků," usmál se Tarzan. "Snad pistole, Paule?"

"Zabije vás, Jeane!"

"O tom nepochybuji," odpověděl Tarzan. "Jednou zemřít musím."

"Zvolte tedy kordy," řekl d'Arnot. "Hrabě se spokojí s tím, když vás zraní, a nebezpečí smrti nebude tak velké."

"Pistole!" řekl Tarzan odhodlaně.

D'Arnot se pokoušel svému příteli jeho rozhodnutí vymluvit, leč marně. Zůstalo tedy při pistolích.

Krátce po čtvrté hodině se poručík vrátil ze schůzky s panem Flaubertem.

"Vše je dojednáno. Zítřka ráno za úsvitu na odlehlém místě u cesty nedaleko Étamps. Monsieur Flaubert je zvolil z osobních důvodů. Nic jsem nenamítal."

"Dobře," souhlasil Tarzan bez sebemenších připomínek.

Toho večera napsal před spaním několik dopisů. Poté, co všechny zapečetil a opatřil adresami, vložil je do společné obálky a podal d'Arnotovi. Uléhaje ke spánku, pobrukoval si jakýsi pouliční popěvek.

Poručík v duchu proklínal vše kolem. Byl velmi nešťasten, neboť nepochyboval o tom, že než ráno vyjde slunce, bude stát nad Tarzanovou mrtvolou. Nechápal, jak může být jeho přítel tak lehkomyslný.

"Teď je ta nejnevhodnější chvíle, aby se lidé zabíjeli," poznamenal Tarzan, vyburcován z pohodlné postele ještě za šera v časných ranních hodinách. Spal klidně, takže když ho sluha ráno budil, vypadalo to, že sotva ulehl. D'Arnot stál již oblečen ve dveřích. Celou noc nezamhouřil oka, byl neklidný a podrážděný.

"Jak vidno, spal jste celou noc jako nemluvně," řekl.

Tarzan se usmál.

"Z vašeho tónu, milý Paule, usuzuji, že na celou věc myslíte víc než já sám. Nemohu za to."

"Ne, tak to není," odpověděl poručík, nyní se již také usmívaje. "Avšak vy vše berete s tak bohorovným klidem, že mě to až dráždí. Člověk by si myslel, že jdete střítet do terče, zatímco máte proti sobě nejlepšího střelce ve Francii."

Tarzan pokrčil rameny. "Jdu si odpykat velký hřích, Paule. Proto je nezbytné, aby můj protivník dovedl dobře mířit. Či jste snad neřekl, že hrabě de Conde je skvělý střelec?"

"Doufáte snad, že budete zabit?" zvolal d'Arnot podešen.

"Nemohu říci, zda doufám. Avšak jistě uznáte, že není mnoho důvodů věřit, že se tak nestane..."

Kdyby poručík tušil, co má jeho přítel v úmyslu - a to již od chvíle, kdy byl upozorněn, že hrabě bude žádat satisfakci - vyděsil by se ještě víc.

Mlčky vstoupili do d'Arnotova vozu a projeli potmělou ulicí vedoucí k Étamps. Oba byli pohrouženi do svých myšlenek.

Poručík byl velmi sklíčen, neboť měl Tarzana ze srdce rád. Pevné pouto, které vzniklo mezi těmito dvěma muži, jejichž životy byly tak rozdílné, posiloval společný ideál mužnosti, osobní odvahy a cti. Rozuměli jeden druhému a na své přátelství byli náležitě hrdí.

Tarzan se ponořil do vzpomínek na nejkrásnější chvíle svého života, prožité v džungli. Na dětství, které strávil se zkříženými nohama za stolem ve srubu svého zesnulého otce, skloněn nad okouzujícími obrázkovými knihami, v nichž bez cizí pomoci odhaloval tajemství řeči dávno předtím, než na něho kdokoli promluvil. Spokojený úsměv ozdobil jeho výraznou tvář, když si vzpomněl na dny, které prožil o samotě s Jane Porterovou uprostřed pralesa.

Tok jeho myšlenek byl náhle přerván skřípěním brzd. Byli na místě. Nezbylo, než se vrátit do přítomnosti. Tarzan věděl, že přichází zemřít, avšak necítil strach. Pro obyvatele džungle není smrt ničím neobvyklým. Zákon přírody velí za život

bojovat, nikoli bát se ho ztratit.

Tarzan a poručík přišli první, za nimi dorazili de Conde, pan Flaubert a ještě jeden gentleman, který byl představen jako lékař. Oba sekundanti spolu chvíli šeptem rozmlouvali. Tarzan a hrabě de Conde stáli opodál proti sobě. Po chvíli byli vybidnuti, aby se připravili k souboji.

D'Arnot a pan Flaubert vyzkoušeli pistole. Duelanti stáli mlčky tváří v tvář, zatímco monsieur Flaubert opakoval podmínky souboje. Oba muži se měli k sobě otočit zády. Na pokyn jednoho ze sekundantů měl každý vykročit na svou stranu s pistolí podél těla. Po deseti krocích měl poručík dát poslední znamení. Nato se oba soupeři směli otočit a střilet, dokud by jeden nepadl či oba nevystříleli povolené tři náboje.

Mezitím co pan Flaubert hovořil, vyňal Tarzan z tabatěrky cigaretu a v klidu si zapálil. Hrabě byl vtělená chladnokrevnost - což není nejlepším střelcem ve Francii?

Konečně pan Flaubert pokynul d'Arnotovi a všichni zaujali svá místa.

"Jste připraveni, pánové?" zeptal se monsieur Flaubert.

"Naprosto," odpověděl de Conde.

Tarzan přikývl. Pan Flaubert dal pokyn a poté spolu s poručíkem ustoupili o několik kroků, aby nebyli v zorném poli střelců. Šest, sedm, osm... V d'Arnotových očích se objevily slzy. Měl Tarzana velmi rád. Devět... Ještě krok, a nešťastný poručík dal znamení, které vzápětí proklel. Bylo mu, jako by pronášel nad svým přítelem rozsudek smrti. De Conde se bleskurychle otočil a vystřelil. Tarzan sebou sotva pohnul. Jeho ruka s pistolí dosud visela podél těla. Hrabě váhal - snad čekal, zda jeho protivník klesne k zemi. Byl příliš zkušeným střelcem, aby nevěděl, že soupeře zasáhl. Tarzan neučinil jediný pohyb, aby zvedl pistoli. De Conde vystřelil ještě jednou, avšak Tarzanovo počínání - naprostá netečnost, nedbalé držení těla a dokonce cigareta, posazená v koutku úst - zcela vyvádělo nejlepšího francouzského střelce z rovnováhy, přestože ani tentokrát nechybil. Vtom jako by se dobral důvodu soupeřovy odevzdanosti. Snad vyčkává v naději, že žádný ze tří zásahů nebude smrtelný, aby pak svého soka sám chladnokrevně zastřelil. Hraběti přeběhl mráz po zádech. To bylo ďábelské! Kdo vlastně je onen muž, který - ač dvakrát zasažen - dokáže bez hnutí čekat na třetí výstřel? I tentokrát de Conde pečlivě zamířil, byl však natolik rozrušen, že Tarzana nezasáhl.

Na okamžik zůstali oba jako přimrazení, hledíce si upřeně do očí. Zatímco v Tarzanově tváři se zračilo zklamání, obličej de Condeův prozrazoval rostoucí strach a hrůzu.

"Proboha, monsieur! Střílejte!" zvolal hrabě.

Tarzan však ani tentokrát neuposlechl. Namísto toho vykročil směrem ke svému protivníkovi. Oba sekundanti se mezi ně vrhli, netušíce, co Tarzan zamýšlí, avšak mladík zvedl ruku nad hlavu.

"Nebojte se," řekl. "Neublížím mu."

Jeho chování bylo natolik neobvyklé, že poručík i pan Flaubert zůstali stát. Tarzan pokračoval dál, až konečně stanul tváří v tvář hraběti.

"S vaší pistolí se muselo něco stát," řekl. "Vezměte si mou a zkuste to znovu." A nabídl svou zbraň užaslému de Condeovi.

"Probůh, monsieur!" vykřikl hrabě. "Vy jste se zbláznil!"

"Nikoli, příteli," odpověděl mladík. "Avšak jsem to já, kdo zasluhuje smrt. Musím vykoupit své provinění na vaši ženě. Vezměte tedy mou pistoli a učiňte všemu konec!"

"To by byla vražda!" namítl hrabě. "Čím jste ublížil mé ženě? Přisahal mi, že..."

"To opravdu nemám na mysli," řekl Tarzan. "Vím, co si myslíte, že se stalo. Nestalo se nic, a přesto dost k tomu, aby její pověst padl stín a bylo zničeno štěstí muže, k němuž nechovám žádného nepřátelství. Vina byla na mé straně, a proto jsem doufal, že ji odčiním svou smrtí. Jsem poněkud zklamán, že nejste tak vynikajícím střelcem, jak mi bylo sděleno."

"Říkáte, že chyba byla výhradně na vaší straně?" ptal se de Conde zmateně.

"Naprosto, monsieur! Vaše choť je počestná žena. Miluje pouze vás. To, proč jsem zde, není ani její, ani mou vinou. Zde je písemný důkaz o pravdivosti mých slov." A podal hraběti Rokovovo doznání.

De Conde vzal list a začal číst. D'Arnot a pan Flaubert v úžasu přihlíželi podivnému konci tohoto zvláštního souboje. Nikdo nepromluvil, až konečně hrabě dočetl a pohlédl na Tarzana.

"Jste velmi statečný a šlechetný gentleman," řekl. "Děkuji Bohu, že jsem vás nezabil."

De Conde byl impulsivní jako každý pravý Francouz. Vztáhl k Tarzanovi ruce a vše ho objal. Monsieur Flaubert si padl do náruče s d'Arnotem. Jen doktora si nikdo nevšímal, a snad to ho přimělo vmísit se do společnosti a požádat, aby mohl Tarzana prohlédnout.

"Tento gentleman byl nejméně jednou zasažen," řekl. "A možná dokonce třikrát!"

"Dvakrát," opravil ho Tarzan. "Jednou do ramene, podruhé do boku. V obou případech sotva znatelně, myslím..."

Lékař trval na tom, aby se Tarzan položil na trávník. Poté se svému svěřenci věnoval tak dlouho, dokud rány nebyly vyčištěny a krvácení zastaveno.

Nakonec se všichni vrátili do Paříže poručíkovým vozem jako nejlepší přátelé. Hraběti se po dvojnásobném důkazu manželčiny věrnosti natolik ulevilo, že vůči Tarzanovi již necítil nejmenší zášti. Je pravda, že Tarzan na sebe vzal mnohem větší díl viny, než ve skutečnosti nesl. Lhal-li poněkud, bylo mu odpuštěno, neboť tak činil v zájmu ženy jako pravý gentleman. Posléze byl přinucen strávit několik dní na lůžku. Jemu samotnému to připadalo hloupé a zbytečné, leč d'Arnot a doktor brali jeho zranění velmi vážně, a tak vlastně jen kvůli nim nadále hrál nemohoucího.

"Je to legrační," řekl poručíkovi, "ležet v posteli pro takové škrábnutí. Měl jsem snad měkké lůžko, když mě jako dítě potrhala gorila? Ne, jen vlhké zetlelé listy z džungle. Celé týdny jsem ležel pod keřem v péči Kaly - nešťastné, věrné Kaly, která zaháněla dotěrný hmyz z mých ran a chránila mě před divokými šelmami. A když jsem prosil o vodu,

přinášela mi ji jediným způsobem, který znala - ve svých vlastních ústech. Náš drahý doktor by zešlel, vidět něco podobného... A přesto jsem se uzdravil. Teď abych si poležel kvůli škrábnutí, kterého by si v džungli nikdo ani nevšiml, ledaže by ho měl přímo na čenichu!"

Léčba byla záhy u konce a Tarzanovi bylo dovoleno opustit lůžko. Několikrát přišel hrabě de Conde, a když zjistil, že se Tarzan dožaduje zaměstnání, slíbil, že se po něčem poohlédne. Zanedlouho obdržel mladík od svého nového přítele zprávu, že je očekáván v jeho kanceláři.

Hrabě ho přivítal velmi srdečně a blahopřál mu k uzdravení. Od osudného rána se již ani slůvkem nezmínil o souboji či jeho příčině.

"Myslím, že pro vás něco mám, monsieur Tarzan," řekl. "Je to místo, vyžadující patřičnou odvahu a tělesnou zdatnost, a zároveň důvěryhodnost a odpovědnost. Nedovedu si představit nikoho, kdo by těmto požadavkům vyhovoval lépe než vy, drahý příteli. Časem můžete dosáhnout ještě významnějšího postavení - snad dokonce v diplomatických kruzích. Nejdříve budete určitou dobu zvláštním zmocněncem ve službách ministerstva války. Pojdte, příteli, zavedu vás k jistému gentlemanovi, který bude vašim nadřízeným. Vysvětlí vám, co je třeba, lépe než já, a vy se budete moci rozhodnout, zda nabídku přijmete, či nikoli."

Poté odvedl Tarzana do kanceláře generála Rochera, vedoucího oddělení, k němuž by byl Tarzan přidělen, pokud by místo přijal. Tady svého přítele opustil, když ještě generálovi nastínil jeho přednosti pro dané povolání.

Ráno se měl Tarzan dostavit pro poslední pokyny. S pocitem radosti spěchal domů sdělit tu dobrou zprávu d'Arnotovi. Konečně si připadal užitečný! Vydělá peníze, a co je nejlepší, bude cestovat a pozná svět. Poručík však nesdílel jeho nadšení.

"Máte, jak se zdá, radost, že opustíte Paříž a že se řadu měsíců nevidíme. Tarzane, vy jste ten nejnevědčejší divoch!" A d'Arnot se dal do smíchu.

"Ne, Paule," odpověděl Tarzan, "jsem malé dítě. Mám novou hračku a jsem neskonale šťasten."

A tak se stalo, že následujícího dne Tarzan opustil Paříž a zamířil do Marseille a Oranu.

Tanečnice ze Sidi Aisa

Tarzanova první mise nebyla nikterak vzrušující ani důležitá. Šlo o jistého velitele sipáhiů, kterého vláda podezírala z udržování nežádoucích styků s nejmenovanou evropskou mocností. Poručík Gernois, působící v té době v Sidi Abbás, byl přidělen ke generálnímu štábu, kde se mu během výkonu služby dostalo jistých informací mimořádného vojenského významu. A právě kvůli nim pojala vláda podezření, že ona velmoc vede se zmíněným důstojníkem jakýsi výměnný obchod. Nešlo o víc, než o nepatrnou narážku jednoho nechvalně známého Pařížana v návalu žárlivosti, nicméně i ta stačila k tomu, aby poručík upadl v nemilost nadřízených. Příslušníci generálního štábu zpravidla nemají své tajné agenty v oblíbené zradu pokládají za věc natolik závažnou, že ani podobné bezvýznamné výroky nebývají přehlíženy.

Tarzan dorazil do Alžíru v přestrojení za amerického cestovatele s cílem podezřelého poručíka bedlivě sledovat. Těšil se s neskrývanou radostí, že znovu uvidí svou milovanou Afriku. Její severní oblasti se však od tropické džungle natolik lišily, že náhle nabyl dojmu, že se svou touhou po návratu domů mohl klidně zůstat v Paříži.

V Oranu strávil den procházkami po úzkých, křivolakých uličkách arabské čtvrti, pln nových zážitků. Příštího dne dorazil do Sidi Abbás, kde odevzdal své osobní doklady civilním i vojenským úřadům. Šlo o doporučení, jež ani v nejmenším nenaznačovala skutečný cíl jeho cesty. Hovořil obstojně anglicky, což mu dovoľovalo pohybovat se mezi Araby a Francouzi - a víc se od něho nežádalo. Setkal-li se s Angličanem, mluvil francouzsky, aby nevzbudil podezření. Anglicky hovořil i s cizinci, kteří tomuto jazyku rozuměli, byť si byl vědom drobných nedostatků v přízvuku a výslovnosti. Seznámil se s řadou francouzských důstojníků a záhy se stal jejich oblíbencem. Setkával se i s Gernoisem, v němž poznal mlčenlivého, uzavřeného muže kolem čtyřicítky, udržujícího se svými kolegy minimální styky.

Celý měsíc se neudálo nic, co by stálo za zmínku. Gernois neměl téměř žádné návštěvy, ani sám při svých občasných vycházkách do města nenavazoval hovor s nikým, kdo by mohl vyvolat domněni, že jde o tajného agenta nepřátelské velmoci. Tarzan začínal věřit, že fámy kolující o poručíkovi budou holým nesmyslem, když tu byl Gernois nečekaně odvelen do Bú Saady daleko na jih. Místní jednotka měla pak být vystřídána oddílem sipáhiů a třemi důstojníky.

Naštěstí jeden z nich, kapitán Gerard, byl Tarzanovým dobrým přítelem, takže když mladík naléhal, aby směl jednotku doprovázet do Bú Saady, kde by se rád věnoval lovu, nevyvolal nejmenší podezření.

V Bouiře jednotka vystoupila z vlaku a zbytek cesty absolvovala v sedlech. Právě ve chvíli, kdy se chystal nasednout na koně, zachytil Tarzan letmý pohled jakéhosi muže v obleku evropského střihu, pozorujícího jej ode dveří místní kavárny. Jakmile ho Tarzan zahlédl, muž se otočil a vstoupil do malé hliněné chatrče s nízkým stropem. I přes znepokojující pocit, že ve tváři a postavě chlapíkově je cosi známého, Tarzan na celou věc záhy zapomněl.

Cesta do Annaby byla únavná, neboť veškeré Tarzanovy jezdecké zkušenosti se omezovaly na několik praktických lekcí na pařížské akademii. S úlevou proto uvítal pohodlné lůžko hotelu Grossat, zatímco vojáci a důstojníci dorazili ke své posádce.

Ačkoli byl Tarzan probuzen časně ráno, oddíl sipáhiů se vydal na cestu dříve, než Tarzan dokončil snídani. Pospíšil proto s jídlem, dívaje se ven dveřmi mezi jídelnou a barem. Ke svému překvapení uviděl Gernoise, hovořícího s cizincem, který ho sledoval předešlého dne v kavárně v Bouiře. Nemohl se mýlit - byl to týž důvěrný známý postoj i postava, byť byl k němu cizinec otočen zády. Ve chvíli, kdy jeho pohled spočinul na obou mužích, Gernois zvedl hlavu. Cizinec ztišil hlas, avšak francouzský důstojník ho přerušil a společně se kamsi vytratil. Bylo to poprvé, co Tarzan vycítil v Gernoisově chování něco podezřelého. Byl si jist, že oba muži opustili bar právě proto, že je spolu viděl. Navíc měl naléhavý pocit, že cizinec odněkud zná a že je třeba ho sledovat.

O chvíli později vstoupil do baru, avšak Gernoise a jeho kumpána tam již nenašel. Neviděl je ani na ulici, kde pod záminkou nákupu navštívil několik obchodů, a nesetkal se s nimi po celou dobu, než dorazil do Sidi Aisa. Bylo krátce po poledni, když zde vojáci na chvíli zastavili, aby si odpočinuli. Tehdy zahlédl Gernoise, avšak po cizinci nebylo ani stopy.

V Sidi Aisa byl právě trh. Městem procházely karavany a tržiště se zaplnilo bezpočtem hašteřících se Arabů. Tarzan zatoužil zůstat ve městě ještě alespoň den, aby se s těmito svéráznými syny pouště blíže seznámil. A tak se oddíl sipáhiů vydal onoho odpoledne do Bú Saady bez něho.

Strávil několik příjemných hodin ve společnosti mladého Araba jménem Abdulláh, který mu byl doporučen majitelem hostince jako důvěryhodný sluha a tlumočník. Za koně tu zaplatil méně než v Bouiře, a když se dal do řeči se vznešeně vyhlížejícím mužem, jemuž zvíře patřilo, zjistil, že oním obchodníkem je Kaddúr ibn Sádín, šejch jednoho z kmenů sídlících daleko na jihu u Džalfy. Za Abdulláhovy pomoci pozval Tarzan svého nového známého na oběd. Prodírali se zástupem trhovců, velbloudů, mezků a koní, když vtom zatahal Abdulláh Tarzana za rukáv.

"Podívejte se za sebe, pane," řekl a ukázal na postavu, která zmizela za jedním z velbloudů právě ve chvíli, kdy se Tarzan otočil.

"Ten člověk nás sleduje již celé odpoledne," pokračoval Abdulláh.

"Zahlédl jsem jen Araba v tmavomodrém oděvu a bílém turbanu," odpověděl Tarzan. "Toho máš na mysli?"

"Ano. Je mi podezřelý, neboť vypadá, že je tu cizí, a nedělá nic jiného, než že za námi slídí. To nebývá u počestných Arabů zvykem. Celou dolní část obličeje až po oči má zahalenou. Musí to být ničema, protože jinak by měl v této době na práci něco užitečnějšího, než být nám stále za zády."

"Patrně bude na špatné stopě," odpověděl Tarzan, "neboť tu nevím o nikom, kdo by měl důvod mě nenávidět. Jsem v této zemi poprvé a nikdo mě tu nezná. Myslím, že ten muž brzy pozná svůj omyl a přestane nás pronásledovat."

"Pokud nemá v úmyslu nás oloupit," dodal Abdulláh.

"Jediné, co můžeme dělat, je čekat, dokud se neodváží na nás vztáhnout ruku," usmál se Tarzan. "A ručím ti za to, že pak na mě do smrti nezapomene!"

Kaddúr ibn Sádín, náramně spokojený s obědem, se měl k odchodu. Neskrýváje svou náklonnost, pozval Tarzana, aby ho navštívil v jeho panství, kde každý náruživý lovec najde uspokojení díky hojnosti antilop, divočáků, panterů i lvů.

Když se šejch vzdálil, vyšli Tarzan a jeho průvodce znovu do ulic Sidi Aisa. Tady Tarzana zaujaly divoké zvuky, vycházející z jedné z maurských kaváren. Bylo po osmé hodině večer. Vstoupili dovnitř a viděli, že tanec je v plném proudu. Sál praskal ve švech, nabit Araby, kouřícími a popíjejícími silnou, horkou kávu.

Tarzan a jeho společník usedli na volná místa uprostřed, ačkoli kvílení bubnů a píšťal záhy vzbudilo v klidumilovném synovi divočiny přání být odtud co nejdále.

Místností kroužila půvabná tanečnice. Jakmile zahlédla Tarzanův evropský oblek, který dával tušit zámožnost svého majitele, hodila mladíkovi hedvábný šátek, očekávajíc frank za odměnu. Když pak její místo zaujala další dívka, viděl ji Abdulláh, jak rozmlouvá se dvěma Araby v rohu sálu blízko postranního vchodu, vedoucího do dvora kolem ochozu, kde byly pokoje tanečnic. Zpočátku jim nevěnoval přílišnou pozornost, avšak náhle zjistil, že jeden z mužů pokynul směrem k nim. Dívka se otočila a pohlédla kradmo na Tarzana. Poté Arabové zmizeli kdesi v temnotě dvora.

Když přišla na dívku znovu řada, obletovala Tarzana a zahrnovala jej úsměvy. Snědí, tmavoocí synové pouště vrhali na hosta nepřátelské pohledy, avšak ani ty, ani počínání tanečnice ho nevyváděly z klidu. Dívka znovu rozestřela svůj šátek na Tarzanových ramenou a opět byla odměněna frankem. Přitiskla si peníz k čelu, sklonila se k Tarzanovi a zašeptala:

"Na dvoře na tebe čekají dva muži a chtějí ti ublížit. Nejdřív jsem jim slíbila, že tě k nim vylákám, avšak byl jsi ke mně laskavý, a proto to nemohu udělat. Odejdi, dřív než poznají, že jsem je zradila. Myslím, že jsou to velmi špatní lidé."

Tarzan dívce poděkoval a ujistil ji, že bude opatrný. Sotva skončila s tancem, opustila dívka místnost a vyšla na dvůr. Ačkoli byl vyzván, aby se vzdálil, Tarzan zůstal v kavárně.

Chvilí byl klid, až náhle vstoupil do sálu divoce vyhlížející Arab. Postavil se k Tarzanovi a začal ho častovat nevybíravými slovy, ale protože hovořil svou mateřštinou, Tarzan nechápal, o čem mluví, dokud mu Abdulláh vše nevysvětlil.

"Ten muž se vás snaží vyprovokovat," varoval Tarzana. "Není sám. V případě, že se něco strhne, budou téměř všichni proti vám. Bylo by lépe se v tichosti vytrhat, pane."

"Zeptej se toho člověka, co chce," řekl Tarzan.

"Říká, že jste křesťanský pes, který urazil jednu z tanečnic, jež mu patří."

"Řekni mu, že jsem neurazil ani jeho, ani žádnou tanečnici a že si přeji, aby odešel a víc mě neobtěžoval. Nechci se přit ani s ním, ani s kýmkoli jiným."

"Říká," pokračoval Abdulláh, poté co tlumočil Arabovi Tarzanova slova, "že jste psí syn a vaše matka hyena. A také, že jste lhář!"

Hádka brzy upoutala pozornost okolosedících. Arabovy nadávky byly doprovázeny hlasitým smíchem, prozrazujícím, na čí straně jsou sympatie většiny. Tarzan neměl rád, když se mu kdokoli vysmíval, natož aby nechal bez povšimnutí Arabovo zlořečení. Přesto nejevil známky hněvu, když se zvedal ze svého místa. Na rtech mu pohrával úsměv, avšak náhle se jeho mohutná pěst vymrštila a udeřila šklebícího se Araba přímo do tváře. Muž klesl k zemi a v tom okamžiku vtrhlo do místnosti z ulice několik divokých synů pouště, čekajících patrně na čísi pokyn. S výkřiky "Zabte toho pohana!" či "Ven s tím křesťanským psem!" se vrhli na Tarzana. Hrstka mladých Arabů mezi kavárenskými hosty se ihned přidala na stranu útočníků.

Tarzan a Abdulláh byli zatlačeni do rohu místnosti. Mladý sluha zůstal svému pánovi věrný a s taseným nožem bojoval po jeho boku. Mocnými údery srážel Tarzan každého, kdo se dostal na dosah jeho silných paží. Bojoval klidně

a mlčky, usmívaje se stejně, jako když trestal muže, který ho urazil.

Zdálo se téměř nemožným, aby spolu s Abdulláhem vyvázli z obležení hrozivě se blýskajících nožů a krátkých mečů, leč právě onen velký počet protivníků je nakonec zachránil. Útočníci byli tak stěsnáni jeden k druhému, že žádné zbraně nemohli vhodně použít. Nikdo se neodvážil vystřelit, aby ve zmatku nezasáhl některého ze svých druhů. Konečně se Tarzanovi podařilo zmocnit se jednoho z nejdívočejších útočníků. Rychlým chvatem chlapíka zbavil zbraně. Držel jej před sebou jako živý štít a ustupoval zvolna za Abdulláhem k postranním dvířkům, vedoucím do dvora. Na prahu na okamžik stanul, zdvihl zmatajícího se Araba nad hlavu a mrštil jím vstříc svým pronásledovatelům. Poté spolu s Abdulláhem vešli do dvora, tonoucího v pološeru. Vydešené tanečnice se shromáždily na nejvyšších schodech, kde jen mihotavé světlo stíhlých svíců ozařovalo prahy jejich ponurých příbytků.

Jakmile oba muži vyšli ze sálu, ozval se z přitní schodiště za jejich zády výstřel z revolveru. Když se otočili, aby stáli k nepříteli čelem, vyrazily proti nim dvě postavy, střelící v běhu. Tarzan skočil přímo proti nim. V příští chvíli ležel jeden ze střelců v prachu na dvoře, odzbrojen a se zlomeným zápěstím, sténaje bolestí. Abdulláhův nůž zasáhl druhého právě v okamžiku, kdy mu selhal revolver, mřící doprostřed čela věrného sluhy.

To už se z kavárny řítíl rozlícený dav, aby pronásledoval své oběti. Do dvora teď dopadalo jen matné světlo z pootevřených dveří kavárny. Tarzan se chopil meče, který vypadl z ruky muži zasaženému Abdulláhovým nožem, a čekal na útok.

Náhle ucítil na rameni dotek ruky a slyšel ženský hlas, který šeptal: "Rychle, pane, tudy. Následujte mě!"

"Pojď, Abdulláhu," řekl Tarzan tiše svému mladému druhovi. "Hůře než tady už nemůže být nikde!"

Dívka je vedla nahoru po úzkém schodišti, které končilo u dveří jejího pokoje. Tarzan šel těsně za ní. Zahlédl zlaté a stříbrné náramky na obnažených pažích, stuhy se zlatými mincemi zavěšené na ozdobách ve vlasech a pestrobarevné šaty. Poznal, že je to tatáž tanečnice, která ho dnes večer již jednou varovala.

Sotva vystoupali na vrchol schodiště, zaslechli křik pronásledova-telů, pátrajících po nich ve dvoře.

"Brzy začnou hledat i tady," zašeptala dívka. "Nesměj vás tu najít. I když bojujete, jako byste nebyli jen dva, nakonec by vás stejně zabili. Můžete vyskočit z okna mého pokoje dolů na ulici. Pospěšte si! Než zjistí, že už nejste na dvoře, budete v bezpečí ve svém hotelu."

Jen to dořekla, vyběhlo několik mužů po schodech. Vtom se ozval čísi výkřik - byli objeveni! Zástup se hnál o překot vzhůru. První z útočníků narazil na meč, o němž neměl ani tušení. S výkřikem padl na ty, kteří stáli pod ním, a ve chvíli se všichni valili dolů jako kuželky. Staré a rozviklané schodiště nevydrželo takovou váhu a ořesy. S praskotem se propadlo pod tíhou Arabů, zatímco Tarzan, Abdulláh a dívka zůstali nahoře.

"Pojďte," vyzvala je tanečnice. "Přiběhnou po druhém schodišti. Nesmíme ztratit ani okamžik."

Právě když vcházeli do pokoje, zaslechl Abdulláh hlas ze dvora vyzývající ostatní, aby vyběhli na ulici a odřízli uprchlíkům cestu.

"Jsme ztraceni!" řekla dívka.

"Jak to - my?" zeptal se Tarzan.

"Ano, monsieur," odpověděla. "Zabijí mě stejně jako vás. Což jsem vám nepomáhala?"

Její slova měnila situaci. Až dosud se Tarzan vzrušujícím dobrodružstvím spíše bavil. Ani na okamžik nepomyslel na to, že by Abdulláhovi či dříve hrozilo skutečné nebezpečí. Ustoupil jen proto, aby je ochránil před nepřijemnostmi. Neměl v úmyslu místo opustit, dokud by skutečně nebylo jiného východiska. Kdyby byl sám, skočil by doprostřed vřavy a proklestil si cestu ven. Teď však musel pomýšlet na své dva věrné přátele.

Přistoupil k oknu, které vedlo do ulice. Nepřátelé tu budou co nevidět. Již bylo slyšet kroky dunící po schodech.

Tarzan vyskočil na okenní rám a vyklonil se ven. Dolů se však nedíval. Nad ním, na dosah ruky, byla nízká střecha.

Zavolal na dívku, která okamžitě přiběhla. Tarzan ji uchopil a zdvihl na ramena.

"Počkej tady, vrátím se pro tebe," řekl Abdulláhovi. "Zatím všechno, co je v místnosti, přitáhni ke dveřím. To je dostatečně zdrží!" A vyhoupl se s dívkou na zádech na okenní rám.

"Drž se pevně," vyzval ji. Poté se vyšvihl na střechu s lehkostí a obratností opice. Když dívku posadil, nahnul se přes okraj a zavolal na sluhu. Mladík přiběhl k oknu.

"Ruku!" šeptl Tarzan.

Ve vedlejší místnosti se již muži dobývali do dveří. Ty se náhle prolomily a v téže chvíli Abdulláh ucítil, že se s lehkostí pápeří vznášá nahoru na střechu. Stalo se tak v pravý čas, neboť první pronásledovatelé již vnikli do pokoje, zatímco jiní vyběhli do ulice přímo pod dívčino okno.

Boj v poušti

Křčili se nad příbytky tanečnic a slyšeli kletby rozlícených Arabů, rozléhajících se místností. Abdulláh Tarzanovi tlumočil. "Hádají se teď s těmi dole na ulici," řekl, "protože nás nechali tak snadno upláchnout. Ti pod oknem tvrdí, že jsme tudy neutekli a že jsme dosud v domě, a také, že ti nahoře jsou příliš zbabělí na to, aby na nás zaútočili, a sami chtějí své druhy podvést tvrzením, že jsme zmizeli. Budou-li se ještě chvíli přit, brzy se pustí do sebe navzájem."

Konečně se skupina mužů v domě vzdala dalšího hledání a vrátila se do kavárny. Několik Arabů zůstalo na ulici a pokračovalo v diskusi.

Tarzan oslovil dívku a poděkoval jí, že se neváhala obětovat pro zcela cizího muže.

"Líbil ses mi," řekla prostě. "Nebyl jsi jako ostatní hosté. Nemluvil jsi se mnou hrubě a ani způsob, jakým jsi mi dal peníze, nebyl ponižující."

"Co budeš po dnešní noci dělat?" zeptal se Tarzan. "Do kavárny se vrátit nemůžeš. Můžeš ještě vůbec zůstat v Sidi

Aisa?"

"Zítřka na všechno zapomenou," odpověděla. "Byla bych však ráda, kdybych se ani tam, ani do jiné kavárny už nemusela vracet. Nebyla jsem v baru z vlastní vůle - věznili mě."

"Věznili!?" vykřikl Tarzan udiveně.

"Byla jsem otrokyní," řekla dívka. "V noci mě unesli z otcova domu lupiči. Přivlekli mě sem a prodali jednomu Arabovi, který je majitelem podniku. Budou tomu téměř dva roky, kdy jsem naposledy viděla rodiče. Žijí daleko na jihu. Do Sidi Aisa nikdy nepřijdou."

"Chceš se k nim vrátit?" zeptal se Tarzan. "Slibuji, že tě doprovodím alespoň do Bú Saady. A s velitelem tamní posádky zařídím, aby tě poslal dále."

"Oh, pane!" zvolala. "Jak se ti odvděčím? Opravdu to chceš udělat pro ubohou tanečnici? Otec se ti může odměnit. Je mocným šejchem. Jmenuje se Kaddúr ibn Sádín."

"Kaddúr ibn Sádín?" podivil se Tarzan. "Jak to? Vždyť ten je této noci v Sidi Aisa! Před pár hodinami se mnou obědval!"

"Můj otec v Sidi Aisa?" vykřikla dívka užasle. "Děkovala bych Alláhovi, neboť pak bych byla zachráněna!"

"Tiše!" sykl náhle Abdulláh. "Poslouchejte!"

Zdola se ozývaly hlasy, nyní docela zřetelné. Tarzan nerozuměl, avšak Abdulláh s dívkou pochopili.

"Odcházejí," řekl sluha. "Šli po vás, pane. Jeden z nich říkal, že cizinec, který jim nabídl peníze, leží v domě Ahmeda Sulafa se zlomeným zápěstím. Slíbil ještě větší odměnu, jestli si na vás počínají cestou do Bú Saady a zabijí vás. Je to týž muž, který vás špehoval na tržišti. Viděl jsem ho znovu v kavárně - jeho, i toho druhého! Sotva domluvili s tanečnicí, zmizeli ve dvoře. To oni po nás stříleli, když jsme vyvázli z kavárny. Proč vás chtějí zabít, monsieur?"

"Nevím," odpověděl Tarzan. "Ledaže..." Nedokončil větu, neboť myšlenka, která mu bleskla hlavou, zdála se být čirou fantazií. A přece by mohla být zároveň vysvětlením celé záhady!

Konečně pronásledovatelé opustili ulici. Dvůr i kavárna osaměly. Tarzan se spustil na okno dívčina pokoje. Místnost byla prázdná. Vrátil se tedy na střešku, aby snesl Abdulláha a po něm i šejchovu dceru. Abdulláh seskočil z okna na chodník sám, zatímco dívku vzal Tarzan do náruče a snesl se s ní tak, jak to činíval kdysi v rodném pralese se zátěží na zádech. Dívce se přitom vydral z úst úzkostný výkřik, avšak Tarzan dopadl měkce a postavil ji na nohy.

"Jsi silný a mrštný, pane," zvolala. "Ani adrea, černý lev, se ti nevyrovná!"

"Rád bych toho tvého adreu viděl," řekl Tarzan. "Slyšel jsem zde o něm už dost."

"Až přijdeš k nám, uvidíš ho," odpověděla. "Žije v horách na severu. V noci vychází ze svého brlohu, aby loupil na otcových pozemcích. Jediným úderem mocné tlapy skolí býka a běda unavenému poutníku, který by se s ním střetl za noci!"

Bez nejmenších potíží dorazili do hotelu. Ospalý majitel chtěl pro šejcha Kaddúra poslat až ráno, avšak několik drobných mincí vykonalo své, a tak již za několik okamžiků obíhal hotelový posluha místní krčmy. Tarzan trval na tom, aby šejch byl nalezen ještě téže noci, neboť se obával, že se Kaddúr ibn Sádín brzy ráno vydá na cestu a nebude k zastížení. Čekali celou půlhodinu, než se posel vrátil se šejchem. Starý muž vstoupil do dveří s dojatým výrazem v majestátní tváři.

"Prokázal jste mi dobrodiní, monsieur," řekl, a vtom zahlédl dívku. S rozpraženými rukama se k ní rozběhl.

"Dcero! Má dcero! Alláh je milosrdný!" A oči se mu zalily slzami.

Když vyslechl vyprávění o dceřině únosu a její záchraně, podal Tarzanovi ruku.

"Vše, co patří Kaddúrovi ibn Sádín, patří i vám, příteli. Vše - i jeho život."

Bylo rozhodnuto, že ač nevyspalí, odjedou také Tarzan, Abdulláh a šejchova dcera za úsvitu, aby do Bú Saady dorazili ještě téhož dne. Pro muže neměla být pouť nikterak namáhavá, dívku však čekal nelehký úkol. Přesto ani na okamžik neváhala cestu podstoupit, neboť toužila dostat se co nejrychleji k rodině a přátelům, od nichž byla odloučena celé dva roky.

Tarzanovi se zdálo, že si sotva zdříml. A v příští hodině směřovala již karavana do Bú Saady. Několik mil byla silnice dobrá, a tak urazili notný kus cesty. Pozvolna se však měnila v nekonečné hory písku, do něhož koně zapadali při každém kroku stále hlouběji. Kromě Tarzana, Abdulláha, šejcha a jeho dcery tvořili karavanu čtyři jezdci, doprovázející starce do Sidi Aisa. Skupina sedmi dobře ozbrojených mužů se tak nemusela obávat přepadení za bílého dne. Pokud by vše probíhalo hladce, mohli by do setmění dorazit na místo.

Prudký vítr zahalil náhle karavanu oblakem zvířeného písku. Tarzanovy rty vyschly a začaly rozpukávat. Ono málo, co mohl z okolní krajiny rozeznat, nebylo nijak vábné - rozlehlá pláň mezi holými pahorky, zarostlá jen tu a tam chomáči seschlých křovin. A daleko na jihu matné obrysy Saharského Atlasu. Jak se to vše lišilo od nádherné rovníkové Afriky, kde prožil své dětství!

Abdulláh, který byl neustále ve střehu, se díval střídavě kupředu a za sebe.

Na vrcholu každého pahorku sesedl z koně a pečlivě obhlížel okolí. A nečinil tak nadarmo.

"Podívejte!" vykřikl náhle. "Za námi je šest jezdců."

"To jsou jistě naši přátelé z včerejšího večera," poznamenal stroze šejch Kaddúr.

"Bezpochyby," potvrdil Tarzan. "Mrzelo by mě, kdyby má přítomnost měla ohrozit další osud vaší karavany. Zůstanu v příští vesnici a zeptám se těch gentlemanů, co mají v úmyslu, zatímco vy pojedete dál. Není nutno, abych do Bú Saady dorazil už tuto noc, a tím méně, abyste vy nemohli nerušeně pokračovat v cestě."

"Zastavíte-li, zastavíme též," řekl šejch. "Zůstaneme s vámi, dokud nebudete mezi přáteli nebo dokud ti lidé nepřestanou. Víc říkat netřeba."

Tarzan jen pokývl hlavou. Zbytečně nemluvil, a právě proto ho Kaddúr vzal s sebou a hned si ho oblíbil.

Po celý zbytek dne sledoval Abdulláh jezdce, cválající za nimi na dohled. Drželi se stále ve stejné vzdálenosti a

nepřiblížili se ani při občasných zastávkách kvůli odpočinku.

"Čekají na tmu," usoudil šejch. A tma nastala, dřív než se nadáli.

Abdulláh se ohlédl. Hrozivě vyhlížející, bíle oděné postavy, které jim byly stále v patách a jejichž stíny bylo v šeru stále těžší rozeznat, se značně přiblížily - snad s úmyslem karavanu napadnout. Sluha se naklonil k Tarzanovi, aby ho upozornil, dávaje přitom pozor, zda ho neslyší šejchova dcera. Nechtěl ji zbytečně vylekat. Tarzan zpomalil.

"Pojedeš s ostatními napřed," řekl Abdulláhovi. "Počkám na nejbližším příhodném místě a vypořádám se s nimi."

"Abdulláh zůstane s vámi," odpověděl mladý Arab a z jeho hlasu bylo zřejmé, že žádné pohružky ani příkazy nemohou toto rozhodnutí zvrátit.

"Nuže dobrá," souhlasil Tarzan. "Právě tohle je skvělé místo. Na vrcholku kopce jsou skály. Tam se ukryjeme a přivítáme ty gentlemany, jakmile se přiblíží."

Zarazili koně a sesedli. Ostatní, kteří jeli vpředu, zmizeli ve tmě z dohledu. V dáli zářila světla Bú Saady. Tarzan vyňal z pouzdra pušku a odjistikl revolver. Poté pokynul Abdulláhovi, aby odvedl koně za skalisko, kde budou všichni tři chráněni před nepřátelskou palbou. Arab se tvářil, že uposlechne, avšak sotva uvázal oba koně, připlížil se zpět a zůstal ležet na břiše jen několik stop od svého pána.

Tarzan stál vzpřímen uprostřed cesty, očekávaje nepřítele. A nečekal věru dlouho. Odkudsi ze tmy zdola se ozval dusot cválajících koní a v příštím okamžiku se objevily pohybující se siluety jezdců.

"Stát!" zavelel Tarzan. "Nebo budu střílet!"

Stíny se zastavily. Muži se chvíli radili a pak se rozjeli na všechny strany. Před Tarzanem opět ležela jen mrtvá poušť. Ticho kolem věstilo zločin.

Abdulláh zvolna poklekl. Tarzan napjal sluch a vzápětí zaslechl ze všech stran zvuk kopyt, našlapujících pískem. Byli obklíčeni! Z místa, kam se Tarzan díval, vyšla rána a kulka jen o vlásek minula jeho hlavu. V tu chvíli ožila spící poušť rachotem výstřelů. Napadení pálili téměř naslepo, neboť postavy protivníků nebylo skoro možné rozeznat. Zdálo se, že útočníci uzavírají stále užší kruh. Byli si vědomi, že jsou v přesile. Jeden z nich se přiblížil na dosah. Tarzan, obdařený schopností lépe se ve tmě orientovat, vystřelil a muž s bolestným výkřikem klesl ze sedla.

"Noc je naším spojencem," řekl Tarzan s úsměvem. Stále však byli v nevýhodě. Když zbylých pět jezdců znovu zaútočilo, vypadalo to, že konec přestřelky se blíží. Tarzan i Abdulláh uskočili do skalního úkrytu, aby byli k nepříteli čelem. Dusot kopyt i třeskot výstřelů ozvaly se z obou stran. Arabové ustoupili, chystající se zřejmě k rozhodujícímu útoku.

Na okamžik palba utichla. Tarzan neměl tušení, zda nepřítel utrpěl ztráty či zda se skrývá kdesi u cesty vedoucí k Bú Saadě. Jeho dohady však záhy přerušilo několik dalších výstřelů, tentokrát z jednoho místa. Anž se pokusili zjistit, kde se nacházejí jejich protivníci, přehnali se Arabové kolem skaliska, a střílejíce nazdařbůh, uháněli k Sidi Aisa.

Zanedlouho dorazil šejch Kaddúr se svou družinou. Starci se ulevilo, sotva zjistil, že ani Tarzan, ani Abdulláh neutrpěli jediného škrábnutí, a také koně že vyvázli bez zranění. Společně pak ohledali dva muže, které Tarzan zastřelil.

"Proč jste mi neřekl, že zamýšlíte počkat si na ty chlapíky?" zeptal se šejch poněkud dotčeně. "Kdyby nás tu zůstalo všech sedm, mohli jsme je dostat do jednoho."

"Bylo by to zcela zbytečné," odpověděl Tarzan. "Kdybychom pokračovali do Bú Saady, nakonec by nás dostihli a všichni bychom byli přinuceni bojovat. Chtěl jsem zabránit tomu, aby do mého sporu byl zatažen kdokoli jiný. A pak - je tu vaše dcera. Nechtěl jsem z ní udělat terč pro šest střelců."

Šejch Kaddúr pokrčil rameny. Vůbec ho netěšilo, že byl připraven o účast v boji.

Přestřelka nedaleko Bú Saady vyburcovala místní vojenskou jednotku. Tarzan a jeho přátelé ji zastihli přímo před branami města. Velící důstojník jim pokynul, aby zastavili, a zeptal se na příčinu výstřelů.

"Bylo to několik lupičů," řekl šejch Kaddúr. "Napadli dva z mé karavany, kteří se opozdili, avšak než jsme se vrátili, rozprchli se neznámo kam. Dva z nich již nežijí. Z mých lidí nebyl nikdo zraněn."

Zdálo se, že důstojník je s vysvětlením spokojen. Zapsal si jména členů karavany a poté odvedl své mužstvo na místo šarvátky, aby zjistil, kdo jsou oni mrtví.

Za dva dny po této události vydal se Kaddúr ibn Sádín se svou dcerou průsmykem pod Bú Saadou na jih do svého domova hluboko v poušti. Tarzana přemlouval, aby ho doprovázel, podporován prosbami své dcery. Tarzan však nemohl vysvětlovat, že mu služební povinnosti brání, aby město ihned opustil. Slíbil však, že při první příležitosti šejchovu rodinu navštíví.

Téměř celý čas zbývající do jejich odjezdu strávil Tarzan po boku starce a jeho dcery. Velmi se zajímal o Araby, kteří byli vždy zdatnými válečníky, a proto využil šejchova přátelství, aby se blíže seznámil s jejich životem a zvyky. Za ochotné pomoci hnedoooké dívky se dokonce naučil základům jejich jazyka. Bylo mu upřímně líto, že se s nimi musí rozloučit, a doprovodiv je k průsmyku, seděl tu na koni tak dlouho, dokud mu nezmizeli z dohledu.

To byli lidé blízcí jeho srdci! Jejich nevázaný, drsný život plný nebezpečí a útrap byl pro tohoto polodivocha, svázaného pouty velkoměstského pokrytectví, velkým lákadlem. Tady byl mezi opravdovými muži, které mohl uznávat a kterých si mohl vážít, a tak blízko divoké přírodě, již tolik miloval.

Proto pojal myšlenku vzdát se místa, jakmile splní své poslání, vrátit se sem a zbytek života strávit s kmenem šejcha Kaddúra.

Obrátil koně a vydal se k Bú Saadě. Přízemí hotelu Petit Sahara, kde se ubytoval, zaujímal bar, dvě jídelny a kuchyně. Obě jídelny byly s barem propojeny vchodem. Jedna byla vyhrazena důstojníkům místní posádky.

Když vstupoval do dveří, hoteloví hosté právě snídali. Bezděky pohlédl do jídelny pro důstojníky a spatřil něco, co okamžitě upoutalo jeho pozornost. Seděl tam poručík Gernois, a právě ve chvíli, kdy ho Tarzan spatřil, přistoupil k němu bíle oděný Arab a šeptal mu cosi do ucha. Pak se odporoučel a vyšel z hotelu.

Sama o sobě by tato příhoda jistě nebyla ničím zvláštním, avšak jakmile muž domluvil a měl se k odchodu, uviděl

Tarzan pod rozhrnutým pláštěm, že jeho levá ruka je zavěšena na pásce.

Černý lev

Téhož dne, kdy šejch Kaddúr odjel na jih, přijel ze severu poštovní dostavník a přivezl Tarzanovi ze Sidi Abbás dopis od d'Arnota. V Tarzanově srdci znovu rozjitřil starou ránu, o níž se mladík domníval, že se již zahojila. Přesto ho nikterak nemrzelo, že mu poručík píše, neboť to, čeho se dopis týkal, bylo stále ještě předmětem jeho zájmu. Dopis zněl:

Drahý Jeane,

od chvíle, kdy jsem Vám naposledy psal, byl jsem zaneprázdněn jistou záležitostí v Londýně. Strávil jsem tam tři dny. Již prvního dne jsem na Henrietta Street potkal jednoho Vašeho starého přítele. Asi byste neuhodl, kdo to byl. Nikdo jiný než pan Samuel T. Philander! Je to tak! Jako bych viděl Váš nedůvěřivý výraz. A to ještě není všechno! Naléhal, abych se s nim vrátil do hotelu - a tady jsem našel všechny ostatní: profesora Portera, slečnu Jane i onu ohromnou černošku, komornou Esmeraldou. Jistě si na ni pamatujete. O chvíli později přišel i pan Clayton. Mají se s Jane brzy brát - a tak očekávám svatební oznámení každým dnem. Obřad prý proběhne bez okázalosti, jen v nejužším rodinném kruhu. Když jsem byl s panem Philanderem o samotě, mluvil se mnou starý pán velmi důvěrně. Řekl mi, že miss Porterová již třikrát pod různými záminkami odložila sňatek. Svěřil se mi, že má dojem, jako by se Jane do vdavek s panem Claytonem vůbec nechtěla. Tentokrát však prý konečně svolí.

Samozřejmě, že se všichni ptali na Vás. Vyhověl jsem Vašemu přání, pokud jde o Váš původ, a vyprávěl jen o současnosti. Slečna Porterová se o vše, co se Vás týká, velmi zajímala a měla mnoho otázek. Obávám se, že jsem nebyl příliš citlivý, když jsem jí líčil Vaši touhu vrátit se zpátky do džungle. Brzy jsem toho litoval, neboť vypadala rozrušeně - jistě ze strachu z nebezpečí, jimž se znovu hodláte vystavit. "A přece," řekla mi, "nevím... Jsou horší osudy než život v divokém a hrozném pralese, jaký zvolil monsieur Tarzan. Snad tu najde svůj klid. Je v něm jistě i mnoho krásného. Snad se vám zdá divné, že to říkám právě já, která v džungli zakusila tolikrát nebezpečí. Přesto občas toužím vrátit se do těch míst, neboť cítím, že jsem tam strávila nejkrásnější chvíle svého života."

Když ke mně mluvila, tvářila se velmi smutně. Porozuměl jsem jejímu tajemství a pochopil, že Vám chce touto cestou poslat poslední něžný vzkaz svého srdce, které dosud chová živou vzpomínku, byť ona si bude brát jiného.

Jakmile jste se stal předmětem hovoru, byl Clayton zjevně neklidný a nevrlý. Ač zmaten, přesto se na Vás vyptával se zájmem. Kdyby tak věděl celou pravdu! Navštěvuje ho jistý Tennington, oba jsou velcí přátelé. Tennington má v úmyslu vypravit se s jachtou na velkou plavbu a hledá společníky. Také mě se snaží získat. Chce obeplout Afriku! Řekl jsem mu, že ta jeho drahá hračka ho jednoho dne doprovodí na dno oceánu, nepustí-li z hlavy, že jachta není ani parník, ani bitevní loď.

Především jsem se vrátil do Paříže a včera na dostizích mě oslovila hraběnka de Conde. Hrabě je Vám nakloněn a na vše dávno zapomněl. Ptali se na Vás. Olga je stále krásná, snad jen poněkud pokornější. Myslím, že seznámení s Vámi jí bylo ponaučením na celý život. Bylo štěstím pro ni i hraběte, že jste to byl Vy, a ne někdo jiný. Kdybyste se byl do Olgy opravdu zamiloval, asi by to s vámi oběma nedopadlo dobře. Žádala mě, abych Vám sdělil, že Rokov opustil Francii. Vyplatila mu 20 000 franků pod podmínkou, že odjede a víc se nevrátí. Byla velmi potěšena, protože se ho zbavila, dříve než mohl splnit svůj slib, že Vás při první příležitosti zabije. Hrozila se představy, že by ruce jejího bratra byly potřísněny Vaší krví, neboť Vás má ráda, s čímž se netají ani před hrabětem. Nepochybuje, že jakékoli další setkání s Nikolajem by muselo skončit smrtí jednoho z vás. Hrabě s ní v tomto ohledu souhlasil a zároveň dodal, že k tomu zabít Vás by bylo třeba celého pluku podobných Rokovů. Má k Vaší statečnosti patřičnou úctu!

Byl jsem povolán znovu ke své posádce. Za dva dny vyplouváme z Le Havru, zatím neznámo kam. Budete-li mi psát, pak přímo na loď. Doufám, že dopisy dojdou. Jak to bude možné, napíši.

Váš Paul d'Arnot

"Obávám se," pomyslel si Tarzan, "že Olga zbytečně vyhodila dvacet tisíc franků!"

Znovu přečetl pasáž, v níž poručík vylíčil svůj rozhovor s Jane Porterovou. Pocítil jakýsi slabý náznak uspokojení, ale i ten byl lepší než žádný.

Několik následujících týdnů proběhlo zcela jednotvárně. Jen tu a tam zahlédl Tarzan záhadného Araba a jednou pohovořil s poručíkem Gernoisem. Po místu cizincova bydliště, na jehož zjištění měl nemalý zájem, však pátral marně. Gernois, který se stranil lidí, se měl před Tarzanem na pozoru již od příhody v hotelové jídelně. Pokud se párkrát střetli, choval se vždy velmi zdrženlivě.

Aby splnil roli, která mu byla svěřena, vyjížděl Tarzan často na lov do okolí Bú Saady. Celé dny trávil v kopcích, stopuje gazely. Jen málokdy se mu však podařilo přiblížit k některému z těchto nádherných zvířat. Vždy je pak nechal utéci, aniž by vytáhl ručnici. Nepokládal za nijak zábavné střílet na neškodné a bezbranné tvory pro pouhou radost ze zabíjení. Nikdy nezabíjel pro potěšení. Měl rád poctivý boj, přinášející opojení z vítězství, stejně jako lov za účelem obživy, při němž je třeba vlastní dovednosti a zručnosti přemoci dovednost a zručnost někoho jiného. Vyjížděl z města nasycen a zabíjet krásné temnooké gazely se mu zdálo neméně kruté, než úkladně a chladnokrevně zavraždit člověka. Lovil proto sám, aby nikdo neodhalil, že vše jen předstírá.

Jednoho dne - snad právě proto, že s sebou nebral doprovod - přišel málem o život.

Projížděl tehdy úzkou skalní rozsedinou, když vtom zazněl za jeho zády výstřel a kulka prorazila korkovou tropickou helmu, kterou měl na hlavě. Ačkoli ihned obrátil koně a vyjel ven z rokle, po střelci nebylo nikde ani stopy, ba cestou do Bú Saady nespátřil jediného člověka.

"Ano," pomyslel si, "Olga opravdu vyhodila těch dvacet tisíc franků zbytečně..."

Toho večera byl hostem na večeři u kapitána Gerarda.

"Nebyl jste dnes na lovu úspěšný?" zeptal se důstojník.

"Ne," odpověděl Tarzan. "Zvěř v těchto končinách je velmi plachá, a potom - nestojím příliš o střelení ptáků či antilop. Myslím, že se vydám dále na jih a pokusím se ulovit některého z vašich alžírských lvů."

"Výborně!" zvolal kapitán. "Zítřka ráno vyrážíme k Dželfě. Můžete se k nám připojit. Poručík Gernois a já máme spolu se sto muži za úkol odjet na jih, abychom tu střezili jeden z okrsků, kde přibývá loupeživých nájezdů. Mohli bychom se tedy na lov vydat společně. Co tomu říkáte?"

Tarzan tím byl velmi potěšen a pozvání bez váhání přijal. Kdyby znal skutečný důvod jeho radosti, byl by kapitán nepochybně překvapen. Gernois seděl přímo proti Tarzanovi. Nezdálo se, že by byl kapitánovým nápadem příliš nadšen.

"Uvidíte, že lov na lva je mnohem víc vzrušující než střelení gazel," poznamenal kapitán Gerard, "a také mnohem nebezpečnější!"

"I střelení gazel může být nebezpečné," řekl Tarzan. "Zvláště, je-li člověk sám. Poznal jsem to právě dnes. Zjistil jsem také, že ačkoli je gazela plachá, není zbabělá."

Během svých slov kradmo pozoroval Gernoise. Nechtěl, aby poručík poznal, že ho podezírá. Ten však nechal poznámku bez povšimnutí. Přesto se Tarzan nemohl zbavit dojmu, že k odpolední příhodě má nějaký vztah, či o ní alespoň ví. Zahlédl totiž, jak mu pod límcem naskočily drobné krupičky husí kůže. To Tarzanovi stačilo a raději hned stočil rozhovor jiným směrem.

Když setnina druhého dne vyrazila z Bú Saady na jih, přidalo se k ní několik divoce vyhlížejících Arabů.

"Patří k nám?" zeptal se Tarzan.

"Nepatří k jednotce," odpověděl Gerard. "Doprovázejí nás z pouhého přátelství."

Tarzan však za svého pobytu v Alžíru poznal Arabů natolik, aby věděl, že důvodem jejich počínání není onen ušlechtilý cit, jaký uvedl kapitán, neboť žádný Arab nemá cizince, a zejména francouzské vojáky, příliš v lásce. Pojal vůči nim podezření a umínil si, že je nespustí z očí.

Arabové jeli asi čtvrt míle za setninou. Nikdy se nepřiblížili na dohled, takže nebylo možné zjistit, co vlastně zamýšlejí.

Tarzan byl přesvědčen, že je sledují najatí zločinci a že tím, kdo je najal, nemůže být nikdo jiný než Rokov. Zda jde o pomstu za předešlá příkoří či zda to má spojitost s případem poručíka Gemoise, však nedokázal odhadnout.

Byl-li Gernois do celé věci zapleten - a nezdálo se to nepravděpodobné - pak měl Tarzan co do činění se dvěma z nejprohnanějších lotrů, kteří si v alžírské divočině jistě najdou příležitost zbavit se nepohodlného svědka tiše a bez nejmenší známky podezření.

Po dvoudenní přestávce v Dželfě vydala se kolona na jihozápad, odkud přišla zpráva, že tam lupiči napadají kmeny, jejichž tábory leží na úpatí hor. Té noci, kdy byly vydány rozkazy k přípravě na odchod z Dželfy, skupinka Arabů, která je sledovala z Bú Saady, náhle zmizela. Tarzan se vyptával vojáků, zda něco nevědí, avšak žádný z nich nebyl schopen říci, proč a kudy jejich pronásledovatelé odjeli. To se Tarzanovi nelíbilo, zvláště když spatřil poručíka Gemoise, jak s kýmsi rozmlouvá krátce poté, co kapitán Gerard vydal pokyny týkající se dalšího pochodu. Jen Tarzan a Gernois znali předpokládaný směr cesty. Vojáci věděli jen tolik, že musí být připraveni opustit tábor na druhý den časně ráno. Tarzan uvažoval o tom, zda Gernois nevyzradil jejich záměr Arabům.

Pozdě odpoledne rozbili tábor v malé oáze, patřící kmeni, jehož šejchovi byla ukradena stáda a pastevcí pobiti. Arabové vyšli z nuzných příbytků z kozích kůží a obklopili vojáky, vyptávající se jich na cosi ve své mateřtině. Tarzan, který si díky Abdulláhovi osvojil řadu arabských výrazů, oslovil jistého mladíka, který doprovázel šejcha při vítání kapitána Gerarda.

Ne, žádnou skupinu šesti jezdců, přijíždějící od Dželfy, mladík neviděl. Kolem jsou i jiné oázy - možná, že se vydali do některé z nich. Hory jsou plné nájezdníků a mnozí z nich často vyjíždějí v celých skupinách až k Bouiře. Mohlo tedy jít o několik členů jedné z tlup, vracejících se z úspěšné výpravy.

Časně ráno příštího dne rozdělil kapitán Gerard svůj oddíl na dvě skupiny. V jedné svěřil velení poručíku Gernoisovi, druhé velel sám. Úkolem obou skupin bylo prohledat hory z opačné strany planiny.

"S kterou skupinou pojedete, monsieur Tarzan?" zeptal se kapitán. "Či snad nestojíte o hon na lupiče?"

"Velmi rád se zúčastním," odpověděl Tarzan. Přemýšlel, jak odůvodnit své přání doprovázet Gemoise. Jeho rozpaky však netrvaly dlouho, neboť se mu dostalo nečekané podpory.

"Vzdá-li se pro tentokrát můj kapitán potěšení ze společnosti monsieur Tarzana, bude mi ctí, pojedete-li dnes se mnou," řekl Gernois s předstíranou srdečností. Tarzan byl stejnou měrou překvapen i potěšen a ochotně svolil.

A tak vyjeli bok po boku v čele nevelkého oddílu sipáhiů. Sotva ztratili z dohledu kapitána a jeho setninu, vrátil se Gernois ke své obvyklé nemluvnosti a tvářil se čím dál nevlídněji. Směřovali dále k horám, kam se k polednímu prodrali úzkým průsmykem. Na břehu nevelkého potoka dal Gernois pokyn k odpočinku. Muži skrovně pojedli a doplnili polní láhve vodou. Poté vyrazili kaňonem, až konečně dosáhli údolí obehnaného skalisky. Zde znovu sesedli a poručík pečlivě místo prozkoumal.

"Rozdělíme se," řekl.

Pak vytvořil z posádky několik menších skupin a vydal rozkazy poddůstojníkům, kteří jim měli velet. Když byl hotov, otočil se k Tarzanovi.

"Vy, pane, počkáte zde, než se vrátíme."

Tarzan měl námitky, ale poručík ho přerušil:

"Možná, že dojde k boji," řekl. "A civilní osoby nesmějí vojákům překážet."

"Drahý poručíku!" zvolal Tarzan. "Jsem ochoten podřídit se vašim rozkazům či rozkazům kteréhokoli poddůstojníka a bojovat po vašem boku. Proto jsem s vámi jel!"

"Jsem rád, že je tomu tak," odpověděl Gernois s ironickým úsměvem. "Podléháte však mým rozkazům. Zůstanete zde, dokud se nevrátíte! Tím je záležitost vyřízena!"

V příštím okamžiku se Tarzan ocitl osamocen uprostřed skalnaté pustiny. Slunce páliło tak silně, že musel vyhledat stín blízkého stromu, kde uvázal koně a usedl na zem, aby si zakouřil. Snad jde o odplatu, pomyslel si, ale pak si uvědomil, že poručík jistě nebude tak pošetilý, aby si ho znepřátelil kvůli nějaké maličkosti. Za jeho počínáním musí být cosi závažnějšího!

S touto myšlenkou vstal a vyňal z pouzdra pušku. Prohlédl ji, zda má plný zásobník, a potom ještě zkontroloval revolver. Takto připraven obhlédl okolí. Byl rozhodnut zůstat ve stěhu.

Slunce se sklánělo za obzor a sipáhíové se nevraceli. Konečně se údolí ponořilo do šera. Tarzan byl příliš hrdý na to, aby se vrátil do tábora dřív, než se oddíl znovu objeví v údolí. S blížící se nocí cítil se stále bezpečněji, neboť pohybu ve tmě byl uvyklý z pralesa. Věděl, že se nikdo nemůže přiblížit, aniž by ho jeho citlivé uši nezaslechly. A pak - byly tu ještě oči, které viděly i za šera, a nos, který vycítil každého nepřítele.

S pocitem bezpečí usnul, opřen zády o strom. Musel spát několik hodin, neboť když byl probuzen ržáním svého koně, ozařoval měsíc v úplňku již celé údolí. Jen pár stop od něho objevila se příčina neklidu vyplašeného zvířete. Majestátní, v plné síle a šlehající ocasem stál tu adrea, černý lev, a díval se do očí své oběti.

Tarzana se zmocnila radost. Jako by se po mnohaletém odloučení shledal se starým přítelem. Chvíli seděl bez hnutí, kochaje se pohledem na krále zvířat. Vtom se lev přikrčil ke skoku. Tarzan pomalu zvedl pušku k rameni. Ještě nikdy nestřelil na velké zvíře - vždy byl odkázán na svůj oštěp, otrávené šípy, laso či nůž. S takovými zbraněmi by se byl cítil klidnější.

Lev ležel přitisknut k zemi a byla vidět jen jeho hlava. Tarzan by byl rád vystřelil z boku, neboť věděl, čeho je lev schopen, přežije-li zásah. Ustoupil o krok a pak ještě o jeden. Lev ho ani na okamžik nespouštěl z očí. Ještě pár kroků - lev se stále nehýbal. Tarzan zamířil mezi oko a nastražený slech a stiskl spoušť. Ozval se výstřel. Lev vyskočil a v příští chvíli se kůň, stojící svému jezdcovi za zády, pokusil uniknout. Ohlávka praskla a zvíře se vyřítlo dolů průsmykem kamsi do pouště.

Žádný jiný člověk by nedokázal odolat smrtícím spárům šelmy, avšak Tarzan nebyl pouhým člověkem. Od útlého dětství byly jeho svaly utužovány v boji, takže jich dokázal použít se stejnou rychlostí, s jakou se rodí myšlenka. Byl-li adrea rychlý, byl Tarzan ještě rychlejší, a tak šelma narazila vší silou do stromu, kde očekávala svou kořist. To již byl Tarzan ve stěhu a vpálil jí do těla kulku. Řvoucí a ohánějící se lev vyrazil vpřed. Tarzan vystřelil ještě dvakrát - adrea přestal řvát a zůstal ležet bez hnutí. A nebyl to monsieur Jean Tarzan, nýbrž Tarzan z rodu Opů, kdo stoupl zvířeti na hřbet, zdvihl hlavu k měsici a vyrazil vítězný skřek. Opí samec právě přemohl v boji protivníka.

Divoká zvěř v horách ustala v lovu a zachvěla se při tom hrozném zvuku, zatímco na poušti vyšli domorodci ze svých stanů z kozí kůže a upírali zraky k vrcholům, dohadující se, jaká další šelma přichází hubit jejich stáda.

Necelou míli od místa, kde se Tarzan střetl se lvem, zastavilo koně několik puškami ozbrojených jezdců, zaujato výkřikem. Muži na sebe hleděli tázavými pohledy. Když se však volání neopakovalo, rozjeli se znovu do údolí.

Tarzan nabyl přesvědčení, že poručík Gernois již nemá v úmyslu se pro něho vrátit. Nemohl se však dobrat příčiny, proč tomu tak je. Protože ztratil koně, zdálo se mu pošetilé zůstat dále v horách, a proto se vydal zpátky do pouště. Sotva sestoupil do průsmyku, objevila se na opačném konci údolí první z bíle oděných postav.

Jezdci chvíli prohledávali dolinu, a když se přesvědčili, že je prázdná, pobídl koně vpřed. Pod stromem našli mrtvého lva. S uznalým mručením ho obstoupili a na okamžik nad ním setrvali. Pak se vydali kvapem k průsmyku. Pohybovali se obezřele a tiše, jako ten, kdo někoho pronásleduje.

Údolím stínů

Když Tarzan sestupoval divokým průsmykem pod zářivým africkým měsícem, jako by znovu zaslechl volání rodné džungle. Samota a svoboda, jakou dává divočina, naplňovaly jeho srdce novou životodárnou mízou. Kráčel zvolna, se vztyčenou hlavou, vědom si své síly. Jeho smysly byly připraveny kdykoli ho varovat před nebezpečím. Byl zase Tarzanem z rodu Opů.

Zvuky, doléhající sem za noci z hor, nebyly pro něho ničím novým. Zněly mu jako hlas již téměř umlčené touhy. Mnohé z nich vnímal velmi silně, a zvláště jeden mu připadal důvěrně známý - byl to vzdálený štěkot leoparda.

Vtom se ozval poněkud jiný zvuk - tichý a vtíravý. Žádné jiné lidské ucho by ho nezachytilo. Zpočátku ani sám Tarzan nedokázal určit, komu patří, avšak záhy zjistil, že jsou to kroky bosých nohou. Ozývaly se za ním a zvolna se blížily. Kdosi mu byl na stopě!

Tehdy pochopil, proč ho poručík Gernois zanechal v údolí samotného. Ve svých plánech se však dopustil chyby - na útok bylo příliš pozdě.

Kroky bylo slyšet stále blíž. Tarzan se zastavil a obrátil se čelem k pronásledovateli, pušku připravenou k výstřelu. Vtom zahlédl bílý plášť. Zavolal francouzsky, co od něho chtějí. Odpovědí mu byl záblesk z dlouhé pušky. Ozvala se rána a Tarzan padl obličejem k zemi.

Arabové okamžik vyčkávali, zda se jejich protivník nezvedne. Po chvíli vyšli z úkrytu a obstoupili ležící tělo. Netrvalo dlouho a poznali, že muž není mrtev. Jeden z nich přiložil hlaveň pušky k Tarzanovu týlu, aby ho dobil, avšak druhý ho odstrčil.

"Přivedeme-li ho živého, bude odměna vyšší!" vysvětlil. Svázali mu ruce a nohy, vyzdvihli ho na ramena a vydali se k místu, kde měli připravené koně. Za svítání vyjeli z hor a zamířili na jih. Cesta pak ubíhala mnohem rychleji.

Tarzan, který zatím přišel k sobě, byl připoután k jednomu z koní. Zranění, jež utrpěl, bylo jen lehkým škrábnutím, neboť

kulka se svezla po skrání. Rána přestala krváčet, avšak zaschlá a zčernalá krev ulpěla na tváři i oděvu. Od chvíle, kdy padl Arabům do rukou, nevydal Tarzan ani hlásku. Také únosci povětšinou mlčeli - jen tu a tam počastovali svého zajatce nevybíravým výrazem.

Plných šest hodin jeli žhnoucí pouští, vyhýbajíce se oázám. Kolem poledne dorazili k tábořišti, čítajícímu asi dvacet stanů. Tady zastavili, a když jeden z Arabů začal uvolňovat provazy poutající Tarzana k sedlu, obklopil je zástup mužů, žen i dětí. Na Tarzanovu hlavu se snesla sprška urážek. Někteří po něm dokonce počali házet kamením a bít jej holmi, ale vtom se objevil starý šejch a rozlícený dav rozehnal.

"Alí ibn Ahmad mi řekl, že tento muž byl sám v horách a zabil lva. Nevím, jaké s ním má onen cizinec, který nás najal, úmysly, až mu ho vydáme. Avšak tento zajatec je statečný muž, a dokud bude v našich rukou, budeme s ním jednat, jak se sluší vůči tomu, kdo se vydal sám na lov Pána s velkou hlavou a přemohl jej!"

Tarzan se tak na vlastní oči přesvědčil o účtě, jakou Arabové chovají k tomu, kdo zabije lva, a byl rád, že ho sám osud uchránil před dalším mučením.

Dostal najíst a pevně svázaný zůstal opuštěn na koberci uprostřed stanu. Odtud dobře viděl stráž sedící před vchodem do jeho dočasného vězení. Pokusil se přervat pouta, leč marně. Ani jeho mohutné svaly s nimi nic nesvedly.

Krátce před setměním přišlo ke stanu několik mužů a vstoupilo dovnitř. Podle oděvu byli všichni Arabové. Jeden z nich se přiblížil k zajatci a sňal šátek, zakrývající mu dolní polovinu tváře. Tarzan okamžitě poznal Rokova.

"Oh, monsieur Tarzan," řekl Rokov, "jaká vzácná náhoda! Proč však nevstáváte a nevíte hosta?" A poté, kopnuv Tarzana vší silou do boku okovanou botou, dodal: "Vstávej, ty pse!"

Znovu začal Tarzana kopat, do těla i do obličeje.

"To máš za všechny urážky!" volal.

Tarzan neproněs ani slova, ba nezvedl zrak. Konečně šejch, který tu stál se svrstělým čelem v němém úžasu, zasáhl.

"Přestaň!" nařídil. "Zabij ho, chceš-li, ale nedovolím, aby ten statečný muž byl v mé přítomnosti trýzněn tak nestoudným způsobem! Nenecháš-li toho, odváží jej a uvidíme, jak dlouho si dokážeš takto počínat!"

Tato výhrůžka opravdu vzala Rokovovi chuť k dalším násilnostem. Jistě netoužil po tom, aby byl Tarzan vysvobozen a on se ocitl v dosahu jeho silných paží.

"Dobře, dobře," zamumlal. "Zabiji ho tedy hned."

"Nikoli však v mém ležení!" odpověděl šejch. "Odejde-li odtud, odejde živ. Jak s ním naložíš v poušti, je mi lhostejno, avšak nedopustím, aby Francouzova krev ulpěla na rukou kohokoli z mého kmene kvůli sporu mezi cizinci. Francouzi by poslali vojáky a zabili by mnoho mých lidí, vypálili by naše stany a pobili stáda!"

"Jak myslíš," zavrčel Rokov. "Odvedu ho z vašeho tábora a pak si to s ním vyřídím!"

"Odvedeš ho nejméně na den cesty od mého území!" řekl šejch důrazně. "A několik mých lidí pojede s tebou, aby se přesvědčili, že jsi mě neoklamal - jinak budou v poušti nalezeny dvě mrtvoly místo jedné!"

Rokov svěsil ramena.

"Budu tady muset zůstat do zítřka - je už tma."

"Jak chceš," řekl šejch, "avšak ráno hodinu po východu slunce musíš opustit můj tábor. Nemám příliš v lásce pohany, a už vůbec ne zbabělce!"

Rokov chtěl cosi namítnout, avšak včas se ovládl, neboť pochopil, že starý šejch by se na něho nejradyji pod sebekemší záminkou vrhl. Ze stanu vycházeli společně. U vchodu neodolal Rokov pokušení a neodpustil si jedovatou poznámku.

"Spěte sladce, monsieur Tarzan," řekl, "a nezapomeňte se pomodlit, neboť až budete zítra umírat, nezbude vám pro samé kletby na modlitbu čas!"

Od samého poledne nikdo nepřinesl Tarzanovi ani najíst, ani napít, a proto velmi trpěl žízní. Uvažoval o tom, zda mu bude co platno požádat strážce o trochu vody, avšak když se mu ani po několikeré prosbě nedostalo odpovědi, rozhodl se dále nenaléhat.

Odkudsi z hor zaslechl řev lva a tu ho napadlo, oč je člověk vlastně bezpečnější mezi šelmami než mezi lidmi. Nikdy za svého života v džungli nebyl tak nesmířitelně pronásledován jako za několik posledních měsíců v civilizovaném světě. A nikdy mu smrt nehrozila tak bezprostředně jako nyní.

Lev zařval znovu, blíže než předtím. Tarzan pocítil divokou touhu odpovědět bojovou výzvou svého kmene. Svého kmene? Vždyť již téměř zapomněl, že byl kdy opem. Znovu se pokusil přervat pouta. Kdyby se tak k nim mohl dostat svými ostrými zuby! Cítil, jak se ho zmocňuje bezuzdný vztek - všechny pokusy vyprostit se z provazů selhaly. Lev teď řval téměř bez ustání. Bylo zřejmé, že slezl dolů do pouště na lov. Jeho řev prozrazoval hlad. Tarzan mu záviděl, že je na svobodě. Nikdo ho nespoutá a nezabije jako ovci! Bezmoc trápila Tarzana nejvíce. Nebál se zemřít - byl však ponížen, neboť pozbyl šance o život bojovat.

Zdálo se mu, že se blíží půlnoc. Zbývalo mu jen pouhých několik hodin. Snad se mu podaří vzít s sebou na věčnost i Rokova! Vtom znovu zaslechl hlas krále zvířat - tentokrát již docela blízko. Možná, že hledá kořist mezi zvířaty v táboře! Nadlouho pak zavládlo ticho, až Tarzanův bystrý sluch zachytil šelest kradmo se plížícího těla. Vycházel zpoza stanu ze směru od hor. Byl čím dál blíže. Tarzan čekal, dokud neustane. Najednou bylo znovu ticho, takové ticho, že ani Tarzan neslyšel dech zvířete, krčícího se přímo u stanu. Ano, tam! Tělo se dalo znovu do pohybu. Blí-žilo se krok za krokem. Tarzan otočil hlavu po zvuku. Uvnitř byla naprostá tma. Zadní stěna příbytku se počala zvolna zvedat, odhrnutá šelmou, jejíž obrysy splynuly s temnotou. Zvenku zasvitl slabý odlesk hvězdnaté oblohy.

Tarzan se usmál. Rokov bude jistě zuřit! Smrt ve spárech šelmy bude milosrdnější než v jeho nečistých rukou!

Stěna stanu se znovu svezla k zemi. Neznámý tvor byl nyní uvnitř. Tarzan slyšel, jak se k němu plíží. Zavřel oči a očekával mocný úder tlapou. Náhle ucítil na obličeji jemný dotek ruky, hledající v temnotě, a tichý ženský hlas zašeptal jeho jméno.

"Ano, jsem to já," odpověděl tlumeným hlasem, "avšak, proboha, kdo jste vy?"

"Tanečnice ze Sidi Aisa," ozvalo se za ním. Tarzan cítil, že se ho dívka snaží zbavit pout. Chladná čepel nože se několikrát dotkla obnažené kůže. Za okamžik byl volný.

"Pojď!" zašeptala dívka.

Tarzan se vyplazil ze stanu v témže místě, kudy přišla jeho zachránkyně. Zůstala před ním, přitisknuta k zemi. Konečně byli u nízkého křoviska.

"Můj bratranec z otcovy strany Ahmad Tajjib navštívil své přátele, kteří patří ke kmeni, do jehož zajetí jsi upadl. Byl zrovna v táboře, když tě přivedli. Jakmile se vrátil domů, vyprávěl o urostlém Francouzi, kterého Alí Ahmed zajal pro jiného Francouze. Podle popisu jsem usoudila, že to musíš být ty. Otec v tu dobu nebyl doma. Snažila jsem se přesvědčit některé muže, aby přijeli a osvobodili tě, ale oni odmítli se slovy: 'Ať se ti pohané pobijí, jak je jim libo. Není to naše věc. Kdybychom se pokusili zkrřížit Alímu jeho plány, jen bychom vyvolali boj mezi ním a našimi lidmi.' A tak když se setmělo, vyjela jsem sama se dvěma koňmi. Jsou uvázáni nedaleko odtud. Do rána budeme v otcově táboře. Myslím, že se už vrátil. Jen ať přijdou a pokusí se zmocnit někoho, kdo je přítelem Kaddúra ibn Sádin!"

Chvilí kráčeli mlčky.

"Už bychom měli být u koní," řekla dívka. "Je mi divné, že je tu nevidím."

Náhle se zastavila a vykřikla překvapením.

"Jsou pryč! Tady na tomto místě jsem je uvázala!"

Tarzan prohledal okolí. Zjistil, že jedno z křovisek bylo vyrváno i s kořeny. Pak našel ještě něco. Vstal a otočil se k dívce s úsměvem ve tváři.

"Byl tu lev. Jeho kořist mu však podle všeho unikla. V poušti budou koně před ním bezpečnější."

Nezbývalo, než pokračovat pěšky. Stezka vedla přes horský výběžek, avšak dívka znala zdejší krajinu tak dobře jako tvář vlastní matky. Tarzan kráčet nepatrně vzadu, aby jeho průvodkyně mohla sledovat stopu a příliš se neunavila. Cestou spolu rozmlouvali, občas zastavující, aby se přesvědčili, že je nikdo nepronásleduje.

Byla krásná měsíčná noc. Vzduch byl chladivý a osvěžující. Kolem se rozkládala poušť, protkaná tu a tam oázami. Právě měli úzký úrodný pruh země s datlovými palmami, kde se proti stříbřitému písku rýsovalo několik stanů z kozí kůže - přelud ráje uprostřed nehostinné pustiny. A před nimi se tyčily mlčenlivé hory. Tarzanovi se rozvířila krev v žilách. To byl nový život! Pohlédl na dívku před sebou. Dcera pouště kráčela nehybnou krajinou se synem džungle. Usmál se té myšlence. V duchu si přál mít sestru, která by byla jako tato dívka. Jaký by to byl skvělý kamarád!

Znovu vstoupili do hor a pokračovali pomaleji, neboť stezka byla příkrá a velmi kamenitá. Dívka rozvažovala o tom, podaří-li se jim dojít do otcova tábora, dříve než je pronásledovatelé dostihnou. Tarzan si přál, aby tahle cesta nikdy nekončila. Velmi toužil po příteli, který by miloval divoký život právě tak jako on. Měl mnoho známých, avšak téměř všichni dávali přednost pěkným šatům a městu před nahotou a džunglí. Tarzan je nechápal - leč bylo tomu tak.

Obešli skalní výběžek, kolem něhož se stezka vinula, a náhle zastavili. Přímo před nimi uprostřed cesty stál černý lev. Jeho zelené oči vrhaly zlověstné blesky. Cenil zuby a hněvivě mával ocasem. Pak zařval - byl to výhrůžný řev hladové a rozzuřené šelmy.

"Nůž!" pokynul Tarzan, vztahuje k dívce ruku.

Rychle vsunula rukojeť do nastavené dlaně. Sevěl zbraň prsty a odstrčil dívku stranou.

"Vrať se co nejrychleji do pouště! Uslyšíš-li mě volat, bude to znamenat, že se můžeš vrátit."

"To je zbytečné," odpověděla. "Stejně neunikneme."

"Udělej, jak říkám," zavelel Tarzan. "Rychle! Chystá se k útoku!"

Lev se zvolna blížil s hlavou skloněnou a ocasem napjatým, chvěje se vzrušením. Syn divočiny ho očekával příkrčen. Vzadu stála dívka, připomínající kamennou sochu. S doširoka otevřenými ústy a vytřeštěnými očima žasla nad statečností muže, který se postavil Pánu s velkou hlavou s pouhým nožem v ruce. Přesto nevěřila, že by souboj mohl skončit jinak než mladíkovou smrtí. V údivu zírala na jeho mohutnou postavu. Vypadal teď neméně hrozivě než šelma sama.

Lev se přiblížil na dosah. Skrčil se a s hrozným řevem vyrazil vpřed.

John Caldwell, Londýn

Adrea se vymrštil mohutným odrazem svých silných tlap, s vytaženými drápy a vyceněnými tesáky. Netušil, že protivník pro něho nebude tak snadnou kořistí. Záhy zjistil, že bojuje s bytostí stejně obratnou a rychlou, jako je on sám. Dříve než jeho mohutné tělo dopadlo na zem v místě, kde Tarzan stál, byl ten již dávno jinde.

Dívka nevycházela z údivu nad lehkostí, s jakou mladík unikal obrovským spárům šelmy. A teď, při Alláhovi! Skočil lvu na hřbet a uchopil ho za hřív. Lev se pod Tarzanovými nohami vzeplal jako kůň, avšak Tarzan věděl, že tak učiní, a byl na to připraven. Rukou pevně sevřel černohřívou šíji a pak jednou, dvakrát a ještě několikrát vnikla ostrá čepel do levé plece. Lev sebou zuřivě zmítal, vydávaje hrozný řev vzteku a bolesti. Nedokázal však ze svých zad protivníka setrást. Když Tarzan uvolnil objetí, byla šelma mrtva.

Dívka přihlížela neuvěřitelné podívané s ještě větším zděšením, než jaké v ní vyvolal sám lev. Mladík položil nohu na bezvládné tělo zabitého zvířete, obrátil se čelem k měsíci a vydal nejstrašnější zvuk, jaký kdy slyšela. Vykřikla strachy a uskočila stranou - domnívala se, že po onom strašlivém prožitku zešílel. Když však ozvěna vítězného volání zanikla kdesi daleko, muž sklopil hlavu a pohlédl na dívku. Jeho tvář se rozzářila vlídným úsměvem, svědčícím o tom, že je při smyslech. Dívka vydechla úlevou a opětovala úsměv.

"Co jsi ty za muže?" zeptala se. "To, co jsi dokázal, je nevidané! Ještě teď nemohu uvěřit, že je možné, aby jediný člověk, ozbrojený toliko nožem, dokázal zápasit s černým lvem a přemoci jej. Tvůj výkřik se však nepodobal lidskému hlasu. Proč jsi tak vykřikl?"

Tarzan se zarděl.

"Zapomněl jsem," řekl, "že jsem civilizovaný člověk. Když zápasím, jsem jako někdo jiný."
Nesnažil se nic vysvětlovat - obával se, že žena opovrhne mužem, který se občas stává šelmou.

Znovu se vydali na cestu. Slunce již bylo vysoko, když opustili hory a vstoupili do pouště. U nevelkého potoka našli dívčiny koně. Na útěku dorazili až sem, a protože vycítili, že jim už nehrozí žádné nebezpečí, klidně se pásli. Nebylo těžké je chytit.

Před polednem dorazili k táboru šejcha Kaddúra, aniž je kdo pronásledoval. Šejch se právě vrátil domů a byl velmi znepokojen zmizením své dcery. Domníval se, že znovu padla do rukou lupičů. S padesáti muži v sedle se chystal vyjet do pouště po stopě únosců, když vtom Tarzan a dívka vjížděli do tábora. Starcova radost ze šťastného dceřina návratu neznala mezí. Byl Tarzanovi vděčný za to, že ji nástrahami noci bezpečně dovedl až domů, a zároveň pyšný na svou dceru, neboť tak jako zachránil Tarzan ji, dokázala mu splatit stejnou měrou.

Syna divočiny zahrnul nebývalými poctami. Když dívka vyprávěla o jeho boji se lvem, obklopila Tarzana skupina mužů, kteří nijak neskryvali svůj obdiv. Od té chvíle se těšil jejich svrchované úctě i vážnosti.

Starý šejch na Tarzana naléhal, aby zůstal jeho hostem na delší dobu. Dokonce projevil přání přijmout ho za člena kmene. A tehdy začal Tarzan vážně zvažovat starcovu nabídku a možnost zůstat s těmito nespoutanými lidmi, jimž rozuměl a kteří rozuměli jemu. Přátelství k dívce pak jen utvrzovalo jeho rozhodnutí.

Kdyby byla mužem, neváhal by ani na okamžik, neboť by tak získal přítele podle svého srdce, s nímž by mohl svobodně jezdit na koni a lovit. Protože však byla ženou, bránily tomu zvyklosti, které divocí nomádi dodržují mnohem přísněji než jejich městští bratři a sestry. A pak - zanedlouho se měla dívka provdat za jednoho z bojovníků kmene, což by znamenalo konec jejich přátelství. Po zralé úvaze odmítl Tarzan šejchův návrh, přesto využil jeho pohostinství ještě celý týden.

Ráno v den odjezdu doprovázel ho Kaddúr ibn Sádín s padesáti bojovníky do Bú Saady. Když vyjížděli z tábora, přišla se dívka s Tarzanem rozloučit.

"Modlila jsem se, abys zůstal s námi," řekla prostě a uklonila se, aby mu podala ruku. "A teď se modlím, aby ses vrátil." V jejích hlubokých očích se objevil výraz smutku a koutky rtů se zachvěly.

Tarzan byl pohnut.

"Kdo ví?" řekl a obrátil koně za svou družinou.

Před branami Bú Saady se rozloučil se šejchem a jeho muži. Měl své důvody, proč chtěl do města vstoupit pokud možno tajně. A šejch jeho rozhodnutí pochopil. Arabové měli do města dorazit napřed a o Tarzanově přítomnosti pomlčet.

Když se setmělo, vjel Tarzan branami nikým nepozorován a zamířil do smlouveného hostince. Po večeři s Kaddúrem se vydal jednou z postranních uliček ke svému hotelu. Vstoupiv zadním vchodem, vyhledal majitele, který byl velmi překvapen, že jej vidí živého. Ano, byla tu pro něho pošta. Hoteliér se nabídl, že ji přinese, a zároveň slíbil, že se o Tarzanově návratu slovem nezmíní. Po chvíli se vrátil s balíčkem dopisů. Jeden z nich obsahoval pokyn od nadřízeného, aby přerušil své dosavadní poslání a nejbližším parníkem odjel do Kapského Města. Tam měl od jiného agenta, jehož jméno a adresa byly přiloženy, převzít další instrukce.

Bylo jasné, že se musí připravit k odjezdu. Odebral se do kasáren, aby se rozloučil s kapitánem Gerardem, o němž mu majitel hotelu prozradil, že se předešlého dne vrátil z kárné výpravy. Zastihl ho v jeho bytě. Kapitán byl překvapen a nijak neskryval svou radost, že Tarzan je živ a zdrav.

"Když se poručík Gernois vrátil a sdělil mi, že vás nenašel na místě, kde jste se rozhodl na něho čekat, měl jsem o vás obavy. Hledali jsme vás v horách celé dny. Pak jsem se dověděl, že jste se stal obětí lva. Na důkaz přinesli vaši pušku. Váš kůň se do tábora vrátil sám den po vašem zmizení. Pochybnosti byly vyloučeny. Poručík Gernois vypadal sklíčeně a veškerou vinu svaloval na sebe. Byl to on, kdo přivedl Araba s vaší puškou. Jistě bude rád, až se doví, že jste vyvázl."

"O tom nepochybuji," řekl Tarzan s úsměvem.

"Je teď ve městě. Pošlu pro něho," pokračoval kapitán, "a sdělím mu tu novinu, jakmile se vrátí."

Tarzan nechal kapitána při tom, že zabloudil a nakonec dorazil do tábora šejcha Kaddúra, který ho dopravil zpět do Bú Saady. Při první příležitosti se rozloučil a vrátil se do města.

V hostinci na něho čekal šejch Kaddúr se zajímavou informací. Vyprávěl o bílém muži s černým plnovousem, který vždy vystupoval jako Arab. Někdy si léčil zlomené zápěstí. Nedávno opustil Bú Saadu, avšak nyní se vrátil. Šejch uvedl také místo, kde se ukrývá.

Tarzan se vydal úzkými, zatuchlými uličkami černými jako noc, až došel ke starému domu, jehož rozviklané schodiště končilo zavřenými dveřmi a malým, neproskleným oknem. Okno bylo vysoko pod okapem. Tarzan však na rám dosáhl.

Chytil se ho a pohlédl dovnitř. Za stolem osvětlené místnosti seděli Rokov a poručík Gernois, který právě hovořil.

"Rokove, vy jste ďábel!" řekl. "Dohnal jste mě k tomu, že jsem ztratil poslední zbytky své cti. Přinutil jste mě k vraždě, neboť krev onoho muže jménem Tarzan lpí vlastně na mých rukou. Nebýt toho ďáblova zplozence Pavloviče, který rovněž zná mé tajemství, zabil bych vás na místě vlastníma rukama!"

"To byste přece neudělal, drahý poručíku," zasmál se Rokov. "Jakmile se můj přítel Alexej doví o mé smrti, zašle ministru války důkazy o události, na niž se snažíte za každou cenu zapomenout. Buďte rozumný. Jsem váš nejlepší přítel. Což jsem dosud nebránil vaši čest, jako by šlo o mou vlastní?"

Gernois se ušklíbl a zaklel.

"Ještě jednu malou splátku," pokračoval Rokov. "Vydáte mi listinu, kterou požaduji. Přisahám na svou čest, že pak už od vás nebudu nikdy nic chtít."

"K tomu máte dobrý důvod," zabručel Gernois. "Dám-li vám listinu, bude to ode mě to poslední. Je to jediné

smysluplné vojenské tajemství, které ještě znám. Měl byste mi za takovou informaci řádně zaplatit, a ne si vzít listinu a ještě peníze."

"Platím vám tím, že držím jazyk za zuby," prohlásil Rokov. "Ale teď k věci. Chcete, nebo ne? Dám vám tři minuty na rozmyšlenou. Nebudete-li souhlasit, ještě dnes v noci podám vašemu veliteli zprávu, která pro vás skončí jako v Dreyfusově případě přinejmenším ztrátou hodnosti, s jediným rozdílem, že on si to nezasloužil."

Poručík seděl chvíli se sklopenou hlavou. Konečně vstal a vytáhl z kabátu dva listy papíru.

"Tady jsou," řekl sklesle, "mám je připraveny, neboť jsem věděl, že to nemůže skončit jinak." A podal dokumenty Rusovi. Rokovův obličej se rozzářil zlomyslným úsměvem.

"Udělal jste dobře, Gernoisi," řekl. "Už vás nechám na pokoji - ledaže byste znovu nahromadil větší množství peněz či informací." A hlasitě se zasmál.

"K tomu už nedorazíte, vy pse!" sykl Gernois. "Příště vás zabijí. Ostatně, mnoho k tomu nechybělo ani dnes. Celou hodinu jsem seděl u stolu s těmi zatracenými dokumenty a nabitým revolverem. Nemohl jsem se rozhodnout, co z toho vzít s sebou. Příště bude volba snazší, neboť jsem se konečně rozhodl. Dnes jste měl ještě štěstí, Rokove, ale podruhé již osud nepokoušejte!"

Gernois vstal a měl se k odchodu. Tarzan se na poslední chvíli přikrčil k zábradlí, ukryt ve stínu za dveřmi. Ty se náhle otevřely a vyšel poručík, následován Rokovem. Oba šli mlčky. Gernois sestoupil o několik schodů, ale pak se zastavil, jako by se chtěl vrátit. Tarzan měl pocit, že bude objeven. Rokov stál dosud na prahu, snad krok od něho, avšak díval se na opačnou stranu za poručíkem. Ten náhle upustil od svého záměru a pokračoval dolů po schodech. Tarzan slyšel, jak si Rokov s ulehčením oddechl. Po chvíli se Rus otočil, vstoupil do místnosti a zavřel za sebou dveře.

Tarzan počkal, až byl Gernois z dohledu, a následoval Rokova. Dříve než se mohl zvednout ze židle, byl Rus vyrušen jeho příchodem. Otočil se, a když spatřil Tarzana, počal se třást po celém těle.

"Vy?" zvolal.

"Ano, já," odpověděl Tarzan.

"Co tu chcete?" zašeptal Rokov, vyděšen Tarzanovým pohledem. "Přišel jste mě zabít? Toho se neodvážíte! Skončíte pod gilotinou!"

"Ale ano, odvážím," odpověděl Tarzan, "neboť nikdo neví, že jsem tady. A Pavlovič řekne, že to byl Gernois. Vyslechl jsem váš rozhovor, avšak nemá pro mě valného významu. Je mi lhostejno, bude-li někdo vědět, že jsem vás zabil. Potěšení z vaší smrti by mi vynahradilo jakýkoli trest, který by mě za to stihl. Jste ten nejbídnější mizera, jakého znám. Měl bych vás zabít. A zabil bych vás s radostí."

Rokovovy nervy byly napjaty k prasknutí. Náhle vykřikl a rozběhl se do vedlejší místnosti, avšak než se dostal ke dveřím, Tarzan ho dostihl. Ocelové prsty stiskly jeho hrdlo. Rokov kvičel jako bodnuté podsvínče, lapaje po dechu.

Tarzan ho vlekl místností. Rus se marně snažil vyprostit - v mocném Tarzanově sevření byl bezmocný jako děčko.

Tarzan ho posadil do židle a uvolnil stisk. Zatímco Rokov nabíral dech, Tarzan ho znovu oslovil.

"Dal jsem vám okusit, jak chutná smrt," řekl, "avšak ani tentokrát vás nezabijí. Ušetřím vás jedině kvůli oné dobré ženě, jež byla naneštěstí zrozena toutéž matkou, která přivedla na svět vás. Je to však naposledy. Dovím-li se ještě jednou, že jste cokoli provedl jejímu manželovi, či že se chystáte něco provést mně nebo že jste se vrátil do Francie, první, co udělám, bude, že vás dopadnu a dokončím, co jsem dnes začal!"

Otočil se ke stolu, kde ležely obě listiny. Sotva je vzal do ruky, Rokov zbledl. Tarzan oba dokumenty prohlédl. Zprávou, kterou obsahovala druhá listina, byl ohromen. Rokov ji jistě zběžně četl, avšak Tarzan věděl, že není možné zapamatovat si takové množství údajů a čísel.

"Tohle bude jistě zajímat šéfa generálního štábu!" řekl a vložil listiny do kapsy. Rokov cosi zabručel, nahlas zaklít se však neodvážil.

Příští den čekala Tarzana cesta na sever k Bouře a Alžíru. Když projížděl kolem hotelu, stál na verandě poručík Gernois. Zhlédnuv Tarzana, zbledl jako křída. Tarzan by se s ním byl raději nesetkal, leč nebylo již vyhnutí. Pokynul tedy na pozdrav. Poručík gesto opětoval, zíraje na mladíka očima plnými zděšení. Podobal se mrtvole, kterou ještě zaživa pronásledovaly přízraky.

V Sidi Aisa potkal Tarzan důstojníka, s nímž se seznámil při své nedávné návštěvě města.

"Jedete z Bú Saady?" zeptal se důstojník. "Asi jste neslyšel o ubohém Gernoisovi."

"Byl poslední, s kým jsem se viděl před odjezdem," odpověděl Tarzan. "Co je s ním?"

"Je mrtev. Dnes ráno kolem osmé se zastřelil."

* * *

O dva dny později dorazil Tarzan do Alžíru. Zjistil, že se zde mu-sí zdržet dva dny, než nejbližší parník odpluje do Kapského Města. Volného času využil k sepsání obšírné zprávy o výsledku své mise. Tajné listiny, které získal od Ro-kova, si však ponechal u sebe. Neod-važoval se dát je z rukou, dokud nebude zplnomocněn odevzdat je některému z pověřenců či vrátit se s nimi do Paříže.

Když konečně vstupoval na palubu lodi, pozorovali jej z horní kajuty dva muži. Oba byli elegantně oblečení. Vyšší byl plavovlasý, jeho oči však lemovalo husté černé obočí. Později se s Tarzanem setkali na palubě. Jeden z nich právě upozorňoval druhého na cosi na hladině, takže byli k mladíkovi obráceni zády a nebylo jim vidět do tváří. Tarzan kolem nich přešel bez povšimnutí.

Poslušen instrukcí svého nadřízeného, dal se Tarzan na lodi zapsat pod krycím jménem John Caldwell z Londýna. Nechápal, proč je toho zapotřebí, avšak o to více o tom přemýšlel. Rád by věděl, jakou úlohu bude hrát v Kapském Městě.

"Dobrá," říkal si. "Díky Bohu jsem se zbavil Rokova. Byl mi příliš na obtíž. Snad jsem již natolik civilizovaný, abych se dokázal ovládat. Dopaloval mě, neboť nebojoval čestně. Nikdo nikdy nevěděl, odkud zaútočí. Jako by se v něm spojil

lev Numa se slonem Tantorem a hadem Histahem, aby mě společně zabili. V žádném okamžiku jsem nemohl tušit, kým a odkud budu napaden. Avšak každá divoká šelma je ušlechtilejší než tento člověk, neboť neosnuje zbabělé úklady." Při večeři seděl Tarzan po boku mladé dámy, jejíž čestné místo bylo vedle kapitána. Důstojník je navzájem představil. Slečna Strongová! Kdy slyšel to jméno? Připadalo mu velmi známé. A tu ho dívčina matka přivedla na stopu, volajíc na ni jménem Hazel. Hazel Strongová! Kolik vzpomínek v Tarzanově mysli to jméno vyvolalo! Vzpomněl si na dopis, který jí psala Jane Porterová, žena, již tolik miloval. Na onu noc, kdy psaní sebral ze stolu ve srubu svého zemřelého otce. Na chvíli, kdy dívka psala a on se krčil venku pod krovem v temnotě. Jak by asi byla poděšena, kdyby tušila, že divoká bytost z džungle sleduje každý její pohyb! A teď tu byla Hazel Strongová, její nejlepší přítelkyně!

Lodi, které se minuly

Vraťme se o několik měsíců zpět na malé, větrem bičované nástupiště železniční stanice v severním Wisconsinu. Dým lesního požáru se rozestřel po okolní krajině a vhnal slzy do očí nevelké skupině cestujících, kteří čekali na příjezd vlaku mířícího na jih.

Profesor Archimedes Q. Porter, s rukama sepjatýma pod šosy dlouhého kabátu, přešlapoval sem a tam sledován bedlivými zraky svého věrného přítele Samuela T. Philandera. Dvakrát během několika minut se vydal přes koleje směrem k blízké mokřině, aby byl vzápětí obezřelým sekretářem vytažen z mazlavého bahna.

Jane Porterová rozmlouvala jakoby bez zájmu s panem Claytonem. Za ní postávala stará věrná Esmeralda. Byla šťastná, že se vrací do rodného Marylandu.

Z mračen kouře konečně problesklo mlhavé světlo příjíždějící lokomotivy. Muži se chopili zavazadel. Clayton náhle zvolal:

"Proboha! Nechal jsem v čekárně svůj svrchník!" A vyběhl po perónu, aby jej přinesl.

"Sbohem, Jane," řekl Tarzan, stojící dosud opodál. "Bůh vám žehnej!"

"Sbohem," odpověděla dívka tiše. "Pokuste se na mě zapomenout... Ne, ne, raději ne - nesnesla bych pomyšlení, že jste mě vymazal z paměti..."

"Takové nebezpečí nehrozí," odpověděl. "Snad bych si měl přát na vás zapomenout. Bylo by to snazší, než na vás celý život vzpomínat. Vy však budete šťastna, tím jsem si jist. Musíte být. Řekněte, prosím, ostatním, že jsem se rozhodl odjet do New Yorku. Nemám odvalu rozloučit se s panem Claytonem. Bojím se, že jsem ještě příliš šelmou, než abych dokázal být ve společnosti muže, který se dokázal postavit mezi mě a bytost, kterou miluji na celý život."

V čekárně nalezl zatím Clayton svůj plášť. Jeho zrak přítom padl na blanket telegramu, ležící na podlaze. Zdvihl jej v domnění, že komusi upadl a že by v něm mohlo jít o nějaké důležité sdělení. Spěšně přelétl text očima - a v tu chvíli zapomněl na kabát, příjíždějící vlak i vše kolem - právě kvůli onomu útržku zažloutlého papíru, který držel v ruce. Musel zprávu přečíst ještě jednou, aby si plně uvědomil její závažnost. Než tak učinil, byl anglickým šlechticem, váženým a bohatým dědicem velkého jmění, aby vzápětí zůstal bezvýznamným člověkem bez titulu i statků. Držel totiž d'Amotův telegram Tarzanovi, kde stálo:

Otisky prstů potvrzují, že jste skutečně lord Greystoke. Blahopřeji!
d'Arnot

Clayton ztuhl, jakoby zasažen smrtelnou ranou. V téže chvíli zaslechl, jak na něho všichni volají. Jako ve snách uchopil nalezený svrchník. Ostatní již nastoupili, pobízejíce ho, aby si pospíšil. Konečně seděli všichni na svých místech, jen Tarzan mezi nimi nebyl.

"Kde je náš přítel Tarzan?" zeptal se Clayton Jane Porterové. "V jiném voze?"

"Nikoli," odpověděla. "Na poslední chvíli se rozhodl, že se vlastním automobilem vrátí do New Yorku. Chce poznat Ameriku blíže než jen z okna vlaku. Pak se vrací do Francie, jak víte."

Clayton neodpovídal. Pokoušel se v duchu nalézt vhodná slova, jak Jane Porterové vysvětlit, jaké neštěstí postihlo jeho - i ji. Přemýšlel o tom, jak na ni taková zpráva zapůsobí. Bude ho ještě chtít za manžela? Stát se prostou paní Claytonovou? Náhle ona oběť, již bude muset jeden z nich přinést, vyvstala před ním v celé své naléhavosti. Musel si položit otázku - bude se Tarzan domáhat svých práv? Znal obsah telegramu, dříve než zapřel své rodiče? Připustil, že jeho matkou byla opí samice Kala. Bylo to snad z lásky k Jane Porterové? Jiné vysvětlení se nezdálo podobné pravdě. Je-li tomu tak, má on právo jednat proti jeho vůli a odmítnout oběť tohoto pozoruhodného muže? Činí-li tak Tarzan proto, aby uchránil Jane Porterovou před nedostatkem, proč by on, jemuž světila svou budoucnost, měl jednat proti jejím zájmům? Tak dlouho Clayton rozvažoval, až byl jeho původní záměr říci pravdu a vzdát se titulu i statků ve prospěch jejich skutečného dědice zcela zapomenut v záplavě myšlenek na vlastní osud.

Po celou cestu, a ještě dlouho potom zůstal zamlklý a zmatený. Trápil se tím, zda Tarzan přece jen nesleví ze své velkodušnosti a nezačne uplatňovat své zákonné nároky.

Několik dní poté, co dorazili do Baltimoru, navrhl Jane Porterové, aby se brzy vzali.

"Co míníte slovem brzy?" zeptala se Jane.

"Míním sňatek během několika příštích dnů. Musím se konečně také vrátit do Anglie. Prál bych si, abyste se tam vrátila se mnou."

"Tak brzy nebudu připravena," odpověděla Jane. "Budu potřebovat nejméně celý měsíc."

Byla ráda, neboť doufala, že Claytonova cesta do Anglie prodlouží dobu před svatbou. Jeho odpověď ji však znepokojila.

"Dobrá tedy, Jane," řekl. "Nejsem tím příliš nadšen, nicméně odložím cestu do Anglie ještě o měsíc. Pak se tam vrátíme společně!"

Když se kýžená doba začala naplňovat, našla si Jane další výmluvu. Clayton, pozbyv odvahy i trpělivosti naléhat, byl nucen odjet do Anglie sám. Několik dopisů nijak neposílilo jeho naděje, a tak se obrátil přímo na profesora Portera s žádostí o přímluvu. Starý muž jejich sňatku rozhodně přál. Měl Claytona rád a - protože sám pocházel ze staré jižanské rodiny - vysoko hodnotil výhody aristokratického titulu. Pro jeho dceru však neměly valného významu. Clayton žádal, aby profesor přijal jeho pozvání do Londýna. Pozvána byla samozřejmě celá rodina i s panem Philanderem a Esmeraldou. Clayton doufal, že jakmile bude Jane v Anglii a pouto k domovu bude přerváno, konečně svolí.

Leč ani v Londýně nebyla Jane o nic poddajnější. Jedna výmluva střídala druhou, a když konečně pozval Claytonův přítel lord Tennington celou společnost na cestu jachtou kolem Afriky, pocítila značnou úlevu a rezolutně odmítla vdát se dříve, než se všichni znovu vrátí do Evropy.

Protože plavba měla trvat nejméně rok, Clayton v duchu svého přítele proklínal. Lord Tennington zamýšlel proplout Středozemním a Rudým mořem do Indického oceánu a odtud k východnímu africkému pobřeží, se zastávkou v každém přístavu, který by stál za vidění.

A tak se stalo, že jednoho dne vpluly dvě lodi do Gibraltarského průlivu. Menší z nich, elegantní bílá jachta, mířila k východu. Na její palubě seděla mladá žena, hledíc smutnými očima na démanty vykládaný medailon, jehož se bezděčně dotýkala prsty. Dívčiny myšlenky byly kdesi daleko, uprostřed tropické džungle, a její srdce bylo s nimi. Přemýšlela o tom, zda se muž, který jí onu půvabnou cetku daroval, vrátil do pralesa.

Na palubě druhé lodi, osobního parníku mířícího na západ, seděl muž s jinou mladou ženou a nahlas uvažovali, komu asi patří půvabné plavidlo, klouzající ladně v jejich blízkosti po mírně vzedmutých vlnách.

Když jachta projížděla kolem, byli právě oba zabráni do družného hovoru.

"Ano," řekl muž, "mám Ameriku velmi rád, a to samozřejmě také znamená, že mám rád Američany, neboť každá země je taková, jakou ji udělají její obyvatelé. Setkal jsem se v Americe s velmi milými lidmi. Vzpomínám zejména na jednu rodinu z vašeho rodiště - profesora Portera a jeho dceru."

"Jane Porterovou?!" zvolala dívka. "Chcete říci, že znáte Jane Porterovou? Ale to je moje nejlepší přítelkyně! Známe se celé věky!"

"Vskutku?" odpověděl, usmívaje se. "Těžko byste o tom přesvědčila někoho, kdo vás obě zná."

"Musím se poopravit," řekla dívka. "Známe se celé dva věky - její a můj. Ale vážně - jsme jako sestry, a protože ji mám teď ztratit, jsem velmi smutná."

"Máte ji ztratit?" zvolal Tarzan. "Jak to myslíte? Aha, už rozumím. Chcete říci, že se vdá a bude žít v Anglii, takže se uvidíte zřídka."

"Ano," odpověděla. "A nejsmutnější na tom je, že si nebere muže, kterého miluje. Je to hrozné, provdat se z pouhé povinnosti. Myslím, že je to hřích, a také jsem jí to řekla. Byla jsem do celé záležitosti zasvěcena. Ačkoli jsem byla jediná, koho pozvali mimo nejbližší příbuzné, pozvání jsem nepřijala, neboť nechci být svědkem jejího neštěstí. Jane je tak zásadová! Přesvědčila sama sebe, že jedná čestně, a nic na světě jí nezabrání, aby se provdala za lorda Greystoka. Jen lord sám, či její vlastní smrt!"

"Je mi jí velice líto," řekl Tarzan.

"A mně je velice líto onoho muže, kterého má ráda," odpověděla dívka, "neboť i on ji miluje. Nikdy jsem se s ním nesetkala, ale podle toho, co o něm Jane vyprávěla, to musí být pozoruhodný člověk. Představte si, že se narodil kdesi v africké džungli a byl vychován divokými opy! Nikdy neviděl bělocha, dokud nebyli na břeh poblíž jeho malého srubu vysazeni profesor Porter a jeho přátelé! Zachránil je před divokými šelmami a vykonal neuvěřitelné skutky. Pak se do sebe s Jane zamilovali, ačkoli ona z toho byla zmatená, a nakonec dala slovo lordu Greystokovi."

"To je velmi pozoruhodné," zamumlal Tarzan a chtěl změnit téma. Bylo mu sice příjemné poslouchat vyprávění o Jane, avšak sotva se sám stal předmětem hovoru, zrozpáčil se a znejistěl. Naštěstí byl záhy vysvobozen, neboť přišla dívčina matka a další rozhovor se již týkal zcela běžných otázek.

Několik příštích dnů proběhlo bez vzruchu. Moře bylo klidné a obloha jasná. Parník mířil bez problémů k jihu. Tarzan nebyval ve společnosti Hazel Strongové a její matky příliš často - obě ženy věnovaly většinu volného času četbě, důvěrným rozhovorům či fotografování. Když slunce zapadlo, procházely se po palubě.

"Okamžik, pane Thurane," řekla jednou slečna Strongová. "Musíte se seznámit s panem Caldwellem. Jsme spolucestující a měli bychom být přáteli."

Oba muži si potřásli pravicemi. Když Tarzan pohlédl panu Thuranovi do očí, zdálo se mu, že jejich výraz je mu znám. "Jsem si jist, že jsem již měl tu čest setkat se s vámi," řekl Tarzan, "jen si nevzpomínám, za jakých to bylo okolností." Monsieur Thuran vypadal neklidně.

"To nemohu říci, pane," odpověděl. "Možná, že jsme se potkali. Sám jsem měl často týž dojem, i když šlo o střetnutí s naprostým cizincem."

"Pan Thurane mě zasvěcoval do některých tajemství mořeplavby," vysvětlovala dívka.

Následujícímu hovoru věnoval Tarzan jen málo pozornosti - spíše se pokoušel vzpomenout si, kde pana Thurana viděl. Že to bylo za nějakých zvláštních okolností, tím si byl jist. Konečně mu svítlo, když dívka Francouze požádala, aby jí přenesl židli více do stínu. Tarzan zpozoroval, že si přitom nepočiná příliš obratně - jeho levé zápěstí zůstávalo nehybné. Tahle drobnost Tarzanovi stačila. Vše bylo jasné.

Pan Thurane se chtěl co nejzdvořileji odporoučet. Pokynul slečně Strongové i Tarzanovi a měl se k odchodu.

"Okamžik," řekl Tarzan. "Jestli dány dovoli, doprovodím vás. Hned jsem zpátky, slečno Strongová."

Monsieur Thurane znervózňel. Když se vzdálili dříve z dohledu, Tarzan se zastavil a poklepal muži na rameno.

"Jakou novou hru to hrajete, Rokove?" zeptal se.

"Opouštím Francii, jak jsem vám slíbil," odpověděl Rokov mrzutě.

"To vidím," pokračoval Tarzan, "ale znám vás příliš dobře, než abych vám uvěřil, že jste se na téže lodi se mnou ocitl náhodou. I kdybych vám uvěřil, to, že jste opět změnil podobu, mě okamžitě podobné myšlenky zbavuje."

"Dobrá," zavřel Rokov a pokrčil rameny, "myslete si, co chcete. Tato loď pluje pod anglickou vlajkou a já mám na ní zrovna taková práva jako vy - a protože tu vystupujete pod krycím jménem, je mé právo ještě větší."

"O to se nebudeme přít, Rokove. Chci vám jen říci, abyste se vyhýbal slečně Strongové. Je to počestná dívka."

Rokov zbrunátněl hněvem.

"Neuposlechnete-li, srazím vás z paluby!" dodal Tarzan. Otočil se na podpatku a odešel, zanechav Rokova běsného vzteky.

Několik dnů se neviděli, avšak Rokov nezapomněl. Ve své kajutě, kterou sdílel s Pavlovičem, spřádal plány, jak se Tarzanovi pomstít.

"Shodil bych ho do moře ještě dnes v noci," křičel, "kdybych věděl, že nemá listiny u sebe. Nemohu je utopit s ním."

Kdybyste nebyl takový hlupák, Alexeji, dostal byste se do jeho kajuty a ty papíry sebral."

"Od toho jste tady přece vy, drahý Nikolaji," odpověděl Pavlovič s úsměvem. "Proč sám nevymyslíte, jak se dostat do kajuty pana Caldwell?"

Zanedlouho jim štěstí přálo, neboť Pavlovič, který Tarzana neustále sledoval, zjistil, že opustil kajutu, aniž zamkl dveře. V příští chvíli byl Rokov na místě, dávaje pozor, až se Tarzan bude vracet. Pavlovič zatím pečlivě prohledal obsah mladíkových zavazadel. Již se chtěl vzdát marného úsilí, když tu zahlédl kabát, který jeho majitel před odchodem odložil. Sáh do kapsy a vytáhl úřední obálku. Letmo ji přelétl očima a jeho tvář se rozzářila spokojeným úsměvem. Než opustil kajutu, uvedl vše do původního stavu, takže Tarzan nepoznal, že by tu bylo s čímkoli hnuto. Bývalý lokaj byl mistrem svého oboru.

Sotva převzal balíček, objednal Rokov u stewarda láhev šampaňského.

"To musíme oslavit, Alexeji!" řekl.

"Měli jsme štěstí," odpověděl Pavlovič. "Je jisté, že nosil dokumenty neustále při sobě. Jen náhodou na ně zapomněl, když si bral jiný kabát. Ale co až zjistí, že je ztratil? Obávám se, že jeho podezření padne přímo na vás, protože ví, že jste na palubě."

"Je mi jedno, koho bude po dnešní noci podezírat!" řekl Rokov se zlomyslným úsměvem.

Když toho večera slečna Strongová sešla do své kajuty, zůstal Tarzan na palubě, opřen o zábradlí, a díval se na moře. Činil tak pravidelně každou noc a nejednou tak vydržel stát celé hodiny. Ani tentokrát netušil, že čísi oči sledují každý jeho krok, a to již od chvíle, kdy v Alžiru nastoupil.

Konečně poslední pasažér opustil palubu. Byla jasná noc, avšak měsíc nesvítil a předměty kolem byly sotva rozeznatelné. Ze stínu kabiny se tiše plížily dvě postavy. Šumění vln narážejících na bok plavidla, hukot lodního šroubu a řev motorů mnohonásobně přehlušovaly zvuk jejich kroků.

Byli již těsně za ním, přikrčeni k zemi. Jeden z nich zdvihl ruku a opět ji spustil, jako by počítal do tří. Pak se společně vrhli na nic netušící oběť. Každý uchopil Tarzana za jednu nohu, a než se stačil otočit, byl přehozen přes nízké zábradlí a padal do vln Atlantiku.

Hazel Strongová se právě dívala z okna své kajuty. Náhle zahlédla cosi velkého padat z paluby. Vše proběhlo tak rychle, že nedokázala určit, co to vlastně bylo. Mohlo to být lidské tělo, ale také cokoli jiného. Chvilí naslouchala, neozve-li se výkřik "Muž přes palubu!", avšak nahoře na lodi, stejně jako dole na hladině panovalo naprosté ticho. Dívka dospěla k přesvědčení, že šlo o balík odpadu, který někdo z posádky shodil do moře, a s touto myšlenkou klidně ulehla ke spánku.

Zkáza Lady Alice

Příštího rána při snídani zůstalo Tarzanovo místo volné. Slečně Strongové to bylo divné, neboť pan Caldwell ji předešlého dne požádal o ranní společnost. Jakmile usedla, objevil se monsieur Thurán a vyměnil s ní několik vlídných slov. Zdálo se, že je ve výborné náladě, neboť se choval velmi přívětivě. Když se vzdálil, pomyslela si slečna Strongová, jak skvělé je to společník.

Den se nekonečně vlekl. Dívka postrádala doprovod pana Caldwell, jehož si od první chvíle oblíbila. Jak poutavě dovedl vyprávět o místech, která navštívil! O různých národech, jejich zvycích, i o divoké zvěři. A jak přiléhavě je srovnával! Zatímco o šelmách mluvil s uznáním, lidi posuzoval poněkud příkře, ba dokonce cynicky.

Když odpoledne přišel pan Thurán, aby s dívkou pohovořil, byla ráda, jelikož tak alespoň na chvíli zahнала nudu. Současně však začala být neklidná, protože pan Caldwell se stále neobjevoval. Jako by jeho zmizení nějak souviselo s příhodou předešlé noci, kdy před oknem její kajuty spadl do moře neznámý předmět. Zmínila se o tom panu Thuránovi. Viděl dnes pana Caldwell? Ne? Jak je to možné?

"Nebyl na snídani jako obvykle a od včerejška jsem ho neviděla," vysvětlovala dívka.

"Neznám pana Caldwell důvěrně," odpověděl Thurán. "Zdá se však, že je to velmi úctyhodný gentleman. Možná se necítí dobře a zůstal ve své kajutě. To by nebylo nic divného."

"Ne," odpověděla dívka, "to by skutečně nebylo nic divného, avšak z nevysvětlitelných příčin mám obavu, že se panu Caldwellovi něco přihodilo. Je to velmi zvláštní pocit. Zdá se mi, jako by již nebyl na palubě!"

Thurán se zasmál.

"Proboha, slečno Strongová," řekl, "a kde jinde by mohl být? Vždyť pevninu jsme neviděli už tolik dní!"

"Ovšem, je to ode mě pošetilost," připustila, "a neměla bych se tím dál trápit. Půjdu se sama podívat, kde pan Caldwell vězí." A zavolala kolemjdoucího stewarda.

"To se ti sotva podaří, děvče," pomyslel si Thuran, avšak nahlas řekl:

"To bude nejlepší!"

"Vyhledejte, prosím, pana Caldwell," řekla dívka stewardovi. "Řekněte mu, že jeho přátelé si o něho dělají starosti."

"Zdá se, že pan Caldwell se těší vaší přízni," prohlásil Thuran.

"Myslím, že je to skvělý muž," odpověděla dívka, "a má matka je do něho celá poblázněná. Patří k těm, v jejichž přítomnosti má člověk pocit naprostého bezpečí."

Po chvíli se steward vrátil a oznámil, že Mr. Caldwell není ve své kajutě.

"Nemohu ho najít, miss Strongová, a..." jako by na okamžik zaváhal, "zdá se mi, že i předešlé noci bylo jeho lůžko prázdné. Snad bude nejlépe, uvědomím-li kapitána."

"Samozřejmě!" přitakala dívka. "Půjdu ke kapitánovi s vámi. Je to strašné! Obávám se, že se přihodilo něco zlého. Zřejmě jsem se nemýlila."

Vystrašená mladá žena a znepokojený steward stáli za několik okamžiků před kapitánem. Vyslechl je mlčky, avšak když ho steward ujistil, že po panu Caldwellovi pátral bezvysledně, zatvářil se starostlivě.

"Jste si jista, slečno Strongová, že jste včera v noci viděla něco padat do moře?" zeptal se.

"O tom nemůže být nejmenší pochyby," odpověděla. "Nemohu si být jista, že šlo o lidské tělo - neslyšela jsem žádný výkřik. Možná to byl jen balík odpadků. Ale jestliže pan Caldwell nikde na palubě není, obávám se, že to mohl být on, koho jsem viděla oknem kajuty padat."

Kapitán nařídil okamžitě prohledat celou loď - opomenut neměl být jediný kout či škvíra. Slečna Strongová se vrátila do své kajuty, kde čekala, jak prohlídka dopadne. Kapitán měl mnoho otázek, avšak ona o pohřešovaném nemohla říci víc, než co se dověděla během jejich krátké známosti na lodi. Poprvé si uvědomila, jak málo vlastně pan Caldwell vyprávěl o své minulosti. Věděla jen, že se narodil kdesi v Africe a vychován byl v Paříži. Překvapilo ji, že Angličan hovoří svou mateřštinou s tak výrazným francouzským přízvukem.

"Mluvil pan Caldwell někdy o nějakých nepřátelích?" ptal se kapitán.

"Nikdy," odpověděla dívka.

"Neměl mezi cestujícími žádné známé?"

"Jen když jsem ho někomu představila nebo se náhodou s někým sešel."

"A nemáte dojem, že by příliš pil?"

"Nevím, zda vůbec pil. Zcela určitě však nepil ještě půl hodiny předtím, než jsem viděla onu věc padat z paluby. Po celou dobu byl totiž se mnou."

"To je velmi podivné," uzavřel kapitán, "Nevypadal jako někdo, kdo by trpěl závratěmi nebo čímkoli podobným. A i kdyby tomu tak bylo, lze jen těžko uvěřit, že by přepadl přes zábradlí. Spíše by se svezl naznak na palubu. Není-li na lodi, slečno Strongová, byl do moře shozen. A skutečnost, že jste neslyšela žádný výkřik, vede k domněnce, že byl mrtev již dříve, než se ocitl ve vlnách. Byl tedy zřejmě zavražděn!"

Dívka se zachvěla.

Trvalo celou hodinu, než se steward vrátil s výsledkem prohlídky.

"Mr. Caldwell na lodi není, pane," řekl.

"Obávám se, že tu jde skutečně o něco vážnějšího než o pouhou nehodu," odpověděl kapitán. "Přeji si, abyste osobně prohlédla zavazadla pana Caldwell. Pokusíme se zjistit motiv, ať už jde o sebevraždu, či vraždu."

"Zajisté!" odpověděl steward a odešel splnit rozkaz.

Hazel Strongová byla zdrcena. Celé dva dny neopustila kajutu, a když konečně vyšla na palubu, byla bledá a pod očima měla tmavé kruhy. Ať bděla, či spala, stále před sebou viděla ono cosi, padající rychle a tiše do nelítostných vln. Znenadání se objevil pan Thuran a zahrnul ji projevy soustrasti.

"Je to hrozné, slečno Strongová," řekl. "I já na to musím myslet."

"Cítím, že mohl být zachráněn, kdybych byla volala na poplach."

"Nemusíte si dělat výčitky, drahá slečno Strongová. Nebyla to vaše chyba. Kdokoli jiný by jednal tak jako vy. I kdybyste volala o pomoc, byl by výsledek tentýž. Kdo by si byl pomyslel, že to bylo lidské tělo, co spadlo do moře. Chvilí by pochybovali o vašich slovech v domněni, že jde o halucinace, a i kdybyste trvala na tom, aby loď zastavili, bylo by stejně již pozdě na jeho záchranu, neboť by bylo třeba spustit čluny a veslovat zpátky mnoho mil na neznámé místo, kde se tragédie odehrála. Netřeba si připouštět vinu. Učinila jste pro nebohého pana Caldwell víc než kdokoli z nás. Byla jste jediná, kdo ho postrádal a přiměl posádku, aby zahájila pátrání."

Dívka nemohla než být vděčná za ta laskavá a povzbudivá slova. Pan Thuran jí teď často dělal společnost, což jí nebylo nepříjemné. Záhy zjistil, že půvabná dívka z Baltimoru je dědičkou nebývalého jmění v Americe. Při pomýšlení na tak skvělou partii se mu až zatajil dech, a proto nešetřil projevy dvornosti. Původně měl v úmyslu opustit loď hned v prvním přístavu. Což již nedržel v ruce věc, kvůli níž celou tuto cestu podstoupil? Nic jiného ho tu dosud nedrželo.

Nyní byl však cele zaujat novou myšlenkou, která zcela změnila jeho původní plány. Dědictví v Americe jistě nebylo k zahoezení! Poté, co zbůhdarma rozházel několik milionů dolarů, nahrály mu nové okolnosti, a proto se rozhodl pokračovat do Kapského Města, kde měl údajně vyřídit neodkladné záležitosti, vyžadující delší pobyt.

Slečna Strongová mu oznámila, že jedou tamtéž, aby navštívily matčina bratra, a že se dosud nerozhodla, jak dlouho se zde zdrží - je však možné, že se návštěva protáhne až na několik měsíců. Byla potěšena, když se dověděla, že pan Thuran jí bude nablízku.

"Doufám, že budeme moci i nadále udržovat své přátelství," řekla. "Musíte nás navštívit, jakmile se trochu zařídíme."

Pan Thuran byl s touto nabídkou navýsost spokojen a ujistil dívku, že brzy přijde. Paní Strongová však nesdílela nadšení své dcery.

"Nevím proč, ale já tomu člověku nedůvěřuji," zdůvodnila své rozpaky. "Vypadá jako gentleman, ale v jeho očích je

něco - jakýsi zvláštní výraz, který nedovedu popsat a který ve mně vyvolává nepříjemný pocit."

Dívka se zasmála.

"Jsi velmi pošetilá, drahá matinko," řekla.

"Možná máš pravdu - nicméně je mi velmi líto, že tu není nešťastný pan Caldwell, aby nás doprovázel místo něho."

"To je líto i mně..." dodala dívka.

* * *

Pan Thuran se stal v domě dívčina strýce pravidelným hostem. Byl vždy připraven splnit každé její přání, čímž ji k sobě poutal stále silněji. Potřeboval-li kdokoli z členů rodiny doprovod, byl všudypřítomný a duchaplný pan Thuran vždy k dispozici. Dívčin strýc si jej pro jeho neutuchající ochotu velmi oblíbil. Stal se prostě nepostradatelným. Konečně, vycítiv svou příležitost, nabídl slečně Strongové sňatek. Hazel nevěděla, co říci.

"Nikdy bych nepomyslela, že jste mi nakloněn takovou měrou. Pokládala jsem vás vždy za velmi dobrého přítele.

Neodpovím vám okamžitě. Zapomeňte prozatím, že jste mě žádal o ruku. Nechme vše tak, jak bylo doposud. Dopřejte mi času rozhodnout se. Snad i já zjistím, že k vám chovám víc než pouhé přátelství. Dosud jsem nepřemýšlela o tom, zda bych vás mohla milovat."

Pan Thuran byl spokojen. Litoval, že se unáhlil, avšak protože ji miluje již dlouho a oddaně, domníval se, že to každý dávno ví.

"Od první chvíle, kdy jsem vás spatřil, vás miluji, Hazel," řekl. "A jsem ochoten čekat, neboť jsem si jist, že tak velká a čistá láska, jako je má, bude odměněna. Jediné, co bych rád věděl, je, zda nemilujete někoho jiného. Řeknete mi to upřímně?"

"Dosud jsem nebyla zamilována," odpověděla dívka, což tazatele plně uspokojilo. Cestou domů snil o tom, jak kupuje jachtu za milion dolarů a nechává si postavit vilu u Černého moře.

* * *

Příštího dne čekalo na Hazel Strongovou velmi milé překvapení - střetla se s Jane Porterovou, která právě vycházela z klenotnictví.

"No tohle! Jane Porterová!" zvolala. "Kde se tu bereš? Nemohu věřit svým očím!"

"To je překvapení!" opětovala neméně užasle Jane. "A já ti píši celé stohy dopisů v domnění, že jsi v Baltimoru!"

Uchopila svou přítelkyni do náručí a políbila ji na tvář.

Za chvíli vysvětlovala již jedna druhé, jak se sem dostaly. Hazel se dozvěděla, že Lady Alice, jachta lorda Tenningtona, právě dorazila do Kapského Města, kde bude kotvit nejméně týden. Pak bude plavba pokračovat podél západního pobřeží zpět do Anglie.

"A tam," dodala Jane, "bych se měla vdát."

"Ty ještě nejsi vdaná?" divila se Hazel.

"Ještě ne," odpověděla Jane. "Přála bych si, aby Anglie byla odtud alespoň milion mil..."

* * *

Přátelé z jachty a rodina Strongových se několikrát vzájemně navštívili. Pořádali společné obědy a vyjížďky po okolí. Pan Thuran byl vždy vítaným hostem. Sám uspořádal oběd pro pánskou část společnosti a snažil se drobnými pozornostmi vetřít do přízné dobromyslného lorda Tenningtona. Jednou, když seděli spolu sami, jakoby mimoděk oznámil své zasnoubení se slečnou Strongovou.

"Ale - nikomu ani slovo, drahý Tenningtone, ani slovo!"

"Zajisté! Rozumím, milý příteli," odpověděl Tennington. "Ale dovolu, abych vám blahopřál. Je to okouzlující dívka - skutečně okouzlující!"

Příštího dne byli Hazel, paní Strongová a monsieur Thuran pozváni na jachtu. Zde dívčina matka oznámila, že ačkoli se na pobyt v Kapském Městě velmi těšila, dopis od jejího právního zástupce ji nutí odejet dříve, než měla původně v úmyslu.

"Kdy odplouváte?" zeptal se lord Tennington.

"Počátkem příštího týdne, myslím..." odpověděla paní Strongová.

"Opravdu?" zvolal pan Thuran. "To je mi velice líto! I já se však musím neprodleně vrátit, a proto mi dovolu nabídnout vám svůj doprovod."

"To je od vás milé, pane Thurane," odpověděla dáma. "Budeme rády, dostane-li se nám vaší ochrany." Avšak v hloubi duše si přála, aby mohly cestovat bez něho. Proč - to nedovedla říci.

"Přísámboh," řekl lord Tennington, "vskutku skvělá myšlenka!"

"Ovšem, drahý lorde," usmál se Clayton. "Jistě skvělá myšlenka - ale co vlastně? Chcete plout přes jižní pól do Číny?"

"Ale milý příteli," opáčil Tennington. "Nemusíte být ironický jen proto, že myšlenka na podobnou cestu nenapadla vás. Od doby, kdy jsme vypluli, se vám stále něco nelíbí. Ano," pokračoval, "je to skvělá myšlenka a všichni mi dáte za pravdu. Chci vzít paní Strongovou, Hazel i pana Thurana na své jachtě až do Anglie. Nu, není to výborný nápad?"

"Promiňte mi, Tenny," řekl Clayton. "Je to opravdu báječný nápad. Nikdy bych neočekával, že s něčím takovým přijdete."

"Vyplujeme počátkem příštího týdne, nebo až se to paní Strongové bude hodit," uzavřel Angličan prostě, jako by tím bylo vše kromě data odjezdu vyřízeno.

"Slitování, lorde Tenningtone! Vždyť jste nám nedal příležitost ani poděkovat, tím méně se rozhodnout, přijmeme-li vaši velkorysou nabídku," řekla paní Strongová.

"Proč byste nejeli?" odpověděl lord Tennington. "Má jachta se vyrovná kterémukoli parníku a budete mít veškeré pohodlí. A vůbec - všichni chceme, abyste jeli s námi, a žádné námítky nepřijímáme."

A tak bylo ujednáno, že vyplují následující pondělí.

O dva dny později seděly již obě dívky v kajutě Hazel Strongové a prohlížely si fotografie z Kapského Města. Jane kladla své přítelkyni spoustu otázek a Hazel odpovídala, komentujíc dění na jednotlivých snímcích.

"A zde," řekla náhle "je muž, kterého znáš. Nešťastník! Často jsem se tě na něho chtěla zeptat, ale vždy, když jsme byly spolu, jsem na to zapomněla."

Držela v ruce malý obrázek, na němž nebylo nesnadné rozeznat mužovu tvář.

"Jmenuje se John Caldwell," pokračovala Hazel. "Pamatuješ se na něho? Říkal, že jste se potkali v Americe. Je Angličan."

"Na jméno si nevzpomínám," odpověděla Jane. "Ukaž mi tu fotografii."

"Ten ubohý muž spadl přes palubu do moře," řekla Hazel.

"Cože? Hazel, neříkej, že je mrtev a že utonul v moři! Řekni, že žertuješ!"

A dříve než ji mohla překvapená Hazel zachytit, klesla Jane k zemi v mdlobách.

Když znovu nabyla vědomí, seděla dlouho beze slova.

"Netušila jsem, Jane," přerušila Hazel ticho stísněným hlasem, "že jsi znala pana Caldwell tak důvěrně, aby ti zpráva o jeho smrti způsobila šok!"

"John Caldwell?" konečně promluvila Jane. "Přece mi nechceš namluvit, že nevíš, kdo je ten muž!"

"Jak to myslíš, Jane? Vím velmi dobře, o koho jde. Jmenoval se John Caldwell a byl z Londýna!"

"Ach, Hazel... tak ráda bych tomu věřila, ale tyto rysy jsou natolik hluboko vryty do mé paměti a do mého srdce, že je rozeznám mezi tisíci jiných kdekoli na světě!"

"Co máš na mysli, Jane?" zvolala Hazel, ztrácejíc klid. "Kdo myslíš, že to tedy je?"

"Nemyslím, vím! Vím, že to je fotografie Tarzana z rodu Opů!"

"Jane!?"

"Nemohu se mýlit. Ach Hazel, víš jistě, že je mrtev? Nemůže to být omyl?"

"Obávám se, že ne," odpověděla Hazel smutně. "Přála bych si, abych se mýlila, ale teď mě napadá tisíc a jedna maličkost, které svědčí o tom, že ten muž vskutku nebyl John Caldwell z Londýna. Říkal, že se narodil v Africe a byl vychován ve Francii."

"Ale to je pravda!" zašeptala Jane.

"První důstojník, který prohlížel jeho zavazadla, nenašel nic, co by potvrdovalo, že jde o muže toho jména. Prakticky všechny jeho osobní věci byly zhotoveny či zakoupeny v Paříži. Vše bylo označeno iniciálou T nebo J.C.T. Mysleli jsme, že cestuje inkognito pod svými prvními dvěma jmény a že písmena J a C znamenají John Caldwell."

"Tarzan z rodu Opů přijal jméno Jean C. Tarzan," řekla Jane stejně rozechvěle, "a teď je mrtev! Hazel, to je strašné!

Zemřít tak sám uprostřed oceánu! Nemohu uvěřit tomu, že tak statečné srdce přestalo bít a mohutné svaly navždy zkameněly. On, který byl ztělesněním života, zdraví a mužné síly, by se měl stát potravou slizkých mořských živočichů..." Nedokázala pokračovat a s hlavou v dlaních se svezla k zemi.

Po celé dny se Jane necítila dobře a nechtěla vidět nikoho jiného než Hazel a věrnou Esmeraldu. Když konečně vyšla na palubu, byli všichni překvapeni změnou, která se s ní udála. Nebyla více elegantní americkou kráskou okouzující každého, kdo s ní přišel do styku - stala se zamlklou, smutnou dívkou s bolestným výrazem ve tváři. A jediná Hazel znala pravou příčinu této proměny.

Všichni se všemožně snažili Jane rozptýlit a rozveselit, leč bezvýsledně. Jen tu a tam dosáhl dobrácký lord Tennington toho, že se pousmála, většinou však sedávala na palubě a pohlížela široce rozevřenýma očima na moře.

S dívčíným zármutkem jako by začala jachtu pronásledovat jedna nehoda za druhou. Nejprve vynechal motor a loď byla po dva dny unášena proudem sem a tam, než byl opraven. Poté je zachytil silný porыв větru a smetl z paluby téměř vše, co nebylo připevněno. Nato vyvolali dva námořníci potyčku - jeden byl těžce raněn a druhému musela být nasazena pouta. A k dovršení všeho zlého přepadl jeden z lodních důstojníků v noci přes palubu a utonul, dříve než mu mohli poskytnout pomoc. Jachta křížovala oceán v onom místě plných deset hodin. Po muži zmizelém pod hladinou však nebylo ani stopy.

Posádka i cestující byli všemi těmito událostmi znepokojeni, obávající se, že by mohlo dojít k něčemu ještě horšímu.

Námořníci odkazovali na celou řadu špatných znamení, která si vysvětlovali jako předzvěst blížící se katastrofy. A skutečně - tito sýčkové se nemýlili.

Následující noci po utonutí lodního důstojníka se jejich předtucha naplnila. Zničehonic všichni pocítili strašlivý náraz, který je vymrštil z lůžek. Mohutný otřes zachvěl celou loď a ta se nachýlila na bok. Stroje se zastavily. Chvilí zůstala jachta skloněna o pětáctýřicet stupňů, aby se poté těžkopádně a s lomozem znovu napřímila. Muži vyběhli na palubu. Ačkoli bylo pod mrakem, na moři vál jen mírný vítr a nebyla taková tma, aby neviděli cosi tmavého vyčnívat nad hladinu.

"Plovoucí vrak!" hlásil důstojník, který měl službu.

Jeden ze strojníků vyběhl z podpalubí, hledaje kapitána.

"Pojistky na poklopecích válců jsou uraženy, pane," oznamoval. "Loď nabírá silně vodu na přídi!"

Po chvíli přispěchal další námořník.

"Proboha," volal, "celé dno je proraženo! Nevyrážíme plavat déle než dvacet minut!"

"Klid!" zavelel lord Tennington. "Dámy, sejděte dolů a připravte své věci. Snad to nebude tak zlé, ale možná že bude třeba použít čluny. Bude jistější být připraveni. Jděte, prosím, raději ihned. Kapitáne Jerrolde, pošlete někoho, kdo tomu rozumí, aby zjistil, nakolik je loď poškozena. Zatím navrhuji snést do člunů potraviny."

Klidný a vyrovnaný tón majitele jachty přece jen celou společnost poněkud uklidnil. Všichni začali ochotně plnit jeho instrukce. Než se ženy vrátily na palubu, bylo dokončeno zásobování člunů. Po chvíli přišel důstojník pověřený kontrolou situace. Bez ohledu na její výsledek bylo všem jasné, že konec Lady Alice se blíží.

"Nuže, pane?" zeptal se kapitán, vida důstojníka váhat.

"Nerad bych znepokojil dámy," odpověděl důstojník, "ale obávám se, že jachta se udrží nad vodou sotva pár minut.

Díra v boku je tak veliká, že by tudy prošla vykrmená jalovice."

V příštím okamžiku se Lady Alice znovu silně naklonila na bok. Kormidlo čnělo vysoko nad hladinu. Udržet se na palubě nebylo nikterak snadné. Byly spuštěny všechny čtyři čluny. Když odrazily od lodi, Jane Porterová se ohlédla. V tu chvíli se z níra plavidla ozval silný praskot a dunění. Stroje se odlomily a svezly se ke straně, lámající pažení a trámy. Kormidlo se vztyčilo a na okamžik setrvalo ve svislé poloze. Konečně celá loď sklouzla přídi do hlubin.

Na jednom z člunů setřel lord Tennington slzu z oka. Neželel ztráty peněz, nýbrž své drahé, krásné přítelkyně - jachty, kterou měl tolik rád.

Noc konečně přešla v den a tropické slunce ozářilo vlnící se hladinu. Jane Porterová slabě podřimovala. Probudily ji žhnoucí paprsky, bodající ji do tváře obrácené vzhůru. Vedle ní v člunu byli tři námořníci, Clayton a pan Thuran.

Rozhlédla se, kde jsou ostatní, avšak široko daleko nebylo nic, co by narušovalo úděsnou jednotvárnost rozlehlých vod - byli sami v malém člunu uprostřed Atlantiku.

Zpátky do pralesa

Sotva Tarzan spadl do vody, odplaval co nejdále od lodi a jejích nebezpečných šroubů. Dobře věděl, komu vděčí za to, kde se ocitl - jen litoval, že se nechal Rokovem tak snadno přelstít. Unášen proudem pozoroval rychle se vzdalující světla parníku, aniž ho napadlo volat o pomoc. Ostatně nikdy v životě o cizí pomoc nežádal, vždy spoléhal jen na vlastní sílu a schopnosti. A pak - od chvíle, kdy zahynula Kala, nebylo nikoho, kdo by přispěchal v pravý čas. Snad, uvažoval Tarzan, existuje naděje, že bude objeven či dokonce dosáhne pevniny. Rozhodl nevzdat se ani jedné z možností a plavat směrem k pobřeží. Co když je nějaká loď nablízku?

Plaval zvolna a klidně. Uplynulo jistě mnoho hodin, než se unavil. Veden hvězdami mířil stále na východ. Brzy pocítil, že ho tíží nasáklé boty. Opatrně je zul a poté svlékl i kalhoty. Byl by se jistě zbavil i kabátu, kdyby v něm nebyly vzácné listiny. Vsunul ruku do náprsní kapsy, aby se přesvědčil, že tam dosud jsou, a ke svému překvapení zjistil, že je prázdná. Teprve nyní pochopil, že ho Rokov a jeho kumpán shodili z paluby pro něco víc než z pouhé msty. Rus se chtěl zmocnit dokumentů, které mu Tarzan vzal v Bú Saadě! Tarzan tiše zaklel a pak nechal kabát i s košilí napospas Atlantiku. Konečně mohl plavat lehce a pohodlně!

První známkou rozbřesku byla bledá záře, v jejímž pološeru zahlédl cosi velkého a černého, vyčnívajícího nad hladinu. Několika prudkými tempy se přiblížil k neznámému předmětu - bylo to dno vraku, smáčené vlnami. Tarzan se vydrápal nahoru, aby si odpočinul. Nechtěl však zůstat nečinným a stát se obětí hladu a žízně. Má-li zemřít, pak raději v boji o záchranu.

Moře bylo klidné a pozvolný, kolébavý pohyb vraku Tarzana uspával, neboť nezamhouřil oka po mnoho hodin. Opřen o roubení záhy tvrdě usnul. Odpoledne ho probudil sluneční žár. Když procitl, pocítil žízeň, která byla stále nutkavější. V příští chvíli ale byla zapomenuta v návalu radosti nad tím, co uviděl. Mezi množstvím trosk kolem vraku houpalo se dno převráceného záchranného člunu. A na obzoru zahlédl úzký, sotva znatelný pruh pevniny.

Ponořil se do vody a kolem vraku doplaval ke člunu. Chladná voda oceánu ho osvěžila stejně jako doušek nápoje. Vší silou přitáhl člun k boku ztroskotané lodi a po několika pokusech ho vyzdvihl na kluzké dno. Obrátil jej a prohlédl - byl docela zachovalý. Za okamžik již Tarzan plul podél vraku. Mezi troskami vybral několik prken, která měla sloužit jako vesla. Konečně se mohl vydat k pobřeží.

Bylo pozdě odpoledne, když se přiblížil k pevnině natolik, že snadno rozeznal jednotlivá místa. Před ním se otevíralo ústí nevelké zátoky. Na severní straně se zvedal lesnatý výběžek, který mu připadal důvěrně známý. Je vůbec možné, že ho osud zanesl až na samý práh milované džungle?

Sotva člun vjel do zátoky, zmizely poslední pochyby. Před ním ve stínu pralesa stál srub, vlastnoručně zbudovaný kdysi dávno jeho otcem Johnem Claytonem, lordem Greystokem. Mohutnými rozmachy svalnatých paží hnal Tarzan své plavidlo ke břehu. Jakmile se přídí dotkla písku, syn divočiny vyskočil na pevnou zem. Srdce mu bušilo radostí a nadšením, jímž ho naplňoval pohled na důvěrně známé okolí - srub, bystřinu a černý, neproniknutelný prales, bezpočet ptáků s pestrobarevným peřím a nádherné tropické květiny, splývající v girlandách z mohutných stromů.

Tarzan z rodu Opů se vrátil do svého království - a aby to celý svět věděl, pohodil hlavou a vydal vítězný skřek svého kmene. Na chvíli zavládlo džunglí ticho, aby je záhy vystřídal jiný řev - hluboký a vyzývavý. Byl to hlas Numy, Iva, opětvající výstrahu opího samce.

Tarzan nejprve v potoce uhasil žízeň a poté zamířil ke srubu. Dveře byly dosud zavřeny a uzamčeny na petlici, tak jak je zanechal Paul d'Arnot. Tarzan zvedl závoru a vstoupil dovnitř. Vše bylo na svém místě - stůl, postel, kolébka i police a skříňky. Oči se nasytily, leč žaludek byl dosud prázdný.

Pužen hladem rozhodl se Tarzan vydat za potravou. Neměl zbraň, avšak na zdi viselo jedno z jeho starých lan spletených z travin. Bylo na mnoha místech zpřetrháno - proto je tehdy odložil. Zatoužil po noži. Nemýlí-li se, ještě do setmění si ho může opatřit - a spolu s ním také oštěp, luk, toulec a šípky. O tohle všechno se provaz postará. Nejprve je však třeba sehnat něco k snědku.

Svinul pečlivě lano, přehodil je přes rameno a vyšel ven. Hned za srubem začínala džungle. Tarzan do ní vstoupil ostražitě a tiše, jako divoká šelma vydávající se na lov. Chvilí kráčel po holé zemi, až konečně, nenacházeje jediné stopy po kořisti, vyhoupl se do korun stromů. S prvním závrtným skokem z větve na větev se vrátila jeho někdejší radost ze života. Zármutek i starosti byly rázem zapomenuty. Konečně zase žil a opájel se štěstím z naprosté volnosti. Kdo by se vracel do civilizovaného světa plného úkladů a falše, když džungle nabízí mír a svobodu? On jistě ne!

Ještě za světla dorazil k napajedlu na břehu řeky, protékající pralesem. Byl tu brod, kam od nepaměti přicházely šelmy, aby se napily. Tudy se za noci plížili hustými křovisky Sabor či Numa, číhající na antilopu nebo jelena. Sem přicházel Horta, divoký kanec, a přišel sem i Tarzan z rodu Opů, aby ulovil něco k jídlu.

Přikrčil se na nízké větvi, přečínávající nad stezkou. Čekal hodinu. Stmívalo se. Nedaleko brodu v nejhustším křoví se ozval slabý zvuk našlapujících tlap a tření obrovského těla o vysokou travu a spleť lián. Žádný jiný člověk by něco podobného neslyšel. Tarzan nejen slyšel, ale okamžitě i poznal, o koho jde. Byl to Numa, lev, kterého sem přivedla tatáž potřeba. Tarzan se usmál.

Vtom zaslechl dupot jiného zvířete, které se blížilo podél stezky k napajedlu. Ještě okamžik - a pak ho uviděl. Horta, divoký kanec! Horta měl velmi chutné maso a Tarzanovi se již sbíhaly sliny. V travině, kde ležel Numa, bylo teď naprosté ticho. Horta proběhl kolem - ještě několik stop a ocitne se v dosahu Numova skoku. Tarzan si dovedl představit, jak starému lvu svítí oči, jak nabírá dech, aby mohl zařvat a vyděsit tak nešťastnou oběť na rozhodující okamžik, kdy skočí a zatne své strašlivé drápy do jejího těla.

Avšak když se Numa vztyčil, zasvištěl vzduchem tenký provaz. Smyčka se zadrhla Hortovi kolem šíje. Ozvalo se vyděšené zachrochtání a lev s úžasem hleděl, jak je jeho kořist vlečena zpět stezkou. Vyskočil, avšak kanec se před jeho drápy náhle vznesl do větvi, odkud vyhlédl čísi obličej, jako by se mu vysmíval.

Numa zuřivě zařval. Vztekly a hladový pobíhal sem a tam. Pak se zastavil, stoupl si na zadní a opřel o strom, na kterém seděl jeho nepřítel, brousil si drápy, odíraje velké kusy kůry, pod nimiž prosvítalo obnažené dřevo.

Mezitím vytáhl Tarzan zmlátěného se Hortu na vedlejší větev. Silné prsty dokončily, co započala smyčka. Tarzan neměl nůž, avšak příroda jej obdařila jinými nástroji, jimiž dokázal rvát celé kusy šťavnatého masa z kančích slabin. A zatím dole pod stromem pohlížel rozzuřený lev na nezvaného hodovníka, který ho připravil o jistou kořist.

Byla již skoro tma, když se Tarzan konečně nasytil. Jaká to byla hostina! Nikdy nepřivykl vařené krmí, jakou mu předkládali civilizovaní lidé, a v hloubi svého divokého srdce vždy toužil po čerstvém syrovém masu. Oťel ruce zamazané od krve o chomáč listí, přehodil si zbytek úlovku přes rameno a vydal se po větvích ke srubu - snad právě v témže okamžiku, kdy Jane Porterová a William Clayton vstali od vybrané večeře na jachtě Lady Alice, tisíce mil odtud kdesi v Indickém oceánu...

Pod větvemi našlapoval Numa. Tarzan pohlédl dolů a spatřil záblesky zelených očí, provázející jej tmou.

Lev se plížil tiše, jako stín velké kočky. Tarzan však věděl o každém jeho kroku. Přemýšlel, zda Numa půjde po jeho stopě až ke srubu. Doufal, že se tak nestane, neboť pak by musel strávit noc na některé z větví, zatímco toužil po měkkém loži z trav. Kdyby však přece musel zůstat venku, věděl o stromu, který skýtal bezpečné útočiště. Stávalo se mu často, že se tam uchýlil, když jej pronásledovala divoká zvěř, dokud ji jiná kořist či východ slunce nepřiměly se vzdálit.

Konečně Numa zastavil své kroky. Otočil se a za hromového řevu, při němž stydla krev v žilách, se pln hněvu vydal zpátky do džungle, aby vyhledal nějakou jinou, snáze dostupnou kořist.

Tarzan dorazil do srubu nikým neobtěžován a po chvíli již ležel, stočen do klubka, na zbytecích travin, které kdysi bývaly jeho ložem. A tak za jediný den se zbavil monsieur Jean C. Tarzan snadno a rychle všeho, co jej poutalo k civilizaci, a šťasten a spokojen usnul spánkem dosyta nakrmené šelmy. A přece jediné slůvko z úst krásné dívky bylo by stačilo k tomu, aby se myšlenka na život v divočině změnila rázem v čirou pošetilost.

Tarzan spal až do příštího odpoledne, neboť byl velmi unaven vším, co musel podstoupit na cestě za záchranou. Za dva roky odvykly jeho svaly takové námaze.

Sotva se probudil, vyběhl k potoku, aby se napil. Když uhasil žízeň, skočil do moře a chvíli plaval. Poté se vrátil do srubu a posnídal kus kančího masa. Nasycen uložil zbytek do měkké hlíny přede dveřmi, vzal laso a zmizel v džungli. Tentokrát chtěl jít po stopě ušlechtlejšího zvířete - člověka. Ačkoli sám cenil bezpočet obyvatel pralesa výše než pána tvorstva, potřeboval něco, co nikdo jiný nemá - zbraň. Uvažoval o tom, zda v Mbongově osadě zůstaly ženy a děti i po trestné výpravě, při níž Francouzi zmasakrovali všechny černé bojovníky, aby pomstili domnělou smrt poručíka d'Arnota. Rychle se prodíral stromovým a kolem poledne dospěl na mýtinu, kde stávala vesnice. Ke svému zklamání zjistil, že pole dávno zarostla a slaměné chýše pustnou. Dlouho prohledával zpustošenou osadu v naději, že nalezne nějakou zapomenutou zbraň, avšak bezvýsledně. Vydal se tedy dále jihovýchodním směrem, proti proudu řeky. Věděl, že jinou vesnici může nalézt jen v blízkosti vody. Cestou lovil, tak jako kdysi se svým kmenem - jak ho to naučila Kala. Obracel zetlelé kusy dřeva a hledal pod nimi hmyz, šplhal do vysokých stromů, aby vybral ptačí hnízdo, či chytal malé hlodavce, stíhaje je s mrštností lasičky. Byl znovu oním divokým tvorem, jakého v něm vychovala jeho opičí matka. Usmál se při pomýšlení na některého ze svých přátel, který teď možná seděl v dokonalém obleku v některém z pařížských klubů, kde ještě před pár měsíci sedával i on.

Té noci spal ve vnitrozemí, daleko od svého příbytku, zavěšen v rozebraných větvích statného stromu. Ráno znovu vydatně pojezdil, tentokrát z masa Bary, jelena, který padl za oběť jeho bleskurychlé smyčky. Pak se vydal dále podél řeky. Putoval tři dny, až došel k místu, kde dosud nikdy nebyl. Na pahorku byl les řidší. V dáli mezi stromy bylo vidět vrcholky mohutných hor, vyvstávajících z rozlehlé planiny. Tady, na otevřeném prostranství, byla spousta nové zvěře - bezpočet antilop a velká stáda zeber. Tarzan byl uchvácen - rozhodl se setrvat zde několik dní.

Jednoho rána zachytil sotva znatelný pach. Patřil člověku, který byl dosud daleko. Tarzan se zachvěl radostným vzrušením. Všechny jeho smysly byly napjaty očekáváním příštích okamžiků. Pospíšil stromovým proti větru. Konečně muže dostihl - byl to osamělý válečník, našlapující tiše porostem.

Tarzan jej sledoval z vysokých větví. Vyčkával, až se dostanou na méně zarostlé místo, kde by mohl použít lasa. Za zády nic netušícího divocha spřádal myšlenky, v nichž se náhle znovu ozval hlas civilizovaného člověka. Člověka, který zřídka zabíjí bez příčiny příslušníka svého rodu. Pravda, Tarzan toužil po mužových zbraních a ozdobách - avšak bylo nutné ho kvůli tomu zabít? Čím více o tom přemýšlel, tím méně přijatelným mu připadalo zbytečně při-pravit onoho

člověka o život. A tak - zatímco takto uvažoval - dospěl k malé pasece, na jejímž vzdáleném konci ležela vesnice, chráněná hradbami a tvořená chatrčemi podobnými včelím úlům.

Když bojovník vyšel z lesa, spatřil Tarzan záblesk žlutavého těla, plížíícího se vysokou travou. Byl to znovu Numa, lev. I on šel po stopě černého muže. Ve chvíli, kdy si Tarzan uvědomil hrozící nebezpečí, jeho vztah k divochovi se zcela změnil. Z pronásledovaného se stal bližní, ohrožený společným nepřítelem. Numa se chystal ke skoku - na další úvahy nezbývalo času.

Vzápětí došlo takřka naráz k několika událostem. Lev se vrhl z křovin na domorodce. Tarzan vykřikl, aby černocha varoval. Ten se otočil právě v okamžiku, kdy byl Numa uprostřed svého skoku zachycen provazem, jehož smyčka se mu zatáhla kolem krku. Tarzan jednal tak rychle, že již nestačil odolat nárazu obrovského těla, sevřeného lasem. Ačkoli divoch zůstal mimo dosah lvích drápů, Tarzan ztratil rovnováhu a zřítíl se jen několik málo stop od rozružené šelmy. Numa se obrátil proti novému nepříteli.

Tarzan, zcela bezbranný, byl v té chvíli smrti blíže než kdykoli předtím. Byl to černoch, kdo jej zachránil. Okamžitě pochopil, že za svůj život vděčí tomuto podivnému bílému muži a že jen zázrak může jeho osvoboditele spasit před hroznými tesáky, které byly již tak blízko. Bleskurychle máchl oštěpem a vrhl jím vši silou svých mohutných svalů, vlnících se pod lesklou ebenovou pokožkou. Oštěp vylétl a proklál Numovo tělo mezi žebry pod levou plecí.

Se strašným řevem vzteku a bolesti vyrazila šelma proti černochovi. Učinila však sotva několik kroků, neboť ji znovu zadrželo Tarzanovo laso. Obrátila se proti Tarzanovi, aby vzápětí pocítila pronikavou bolest, způsobenou opeřeným šípem, který vnikl do poloviny své délky do jejího těla. Zastavila se, zatímco Tarzan uvázal konec lana kolem statného kmene. Divoch pochopil Tarzanův záměr a usmál se. Tarzan však věděl, že Numa musí být usmrcen, dřív než se mu podaří provaz přervat.

Priskočil k černochovi a vytáhl mu z pochvy jeho dlouhý nůž. Pak svého druha posunkem vybídl, aby dál střílel po šelmě svými šípem.

A tak útočili každý z jedné strany. Numa zuřil, vydáváje divoké skřeky a pokoušeje se dosáhnout na některého z protivníků. Konečně využil Tarzan příležitosti a priskočil k šelmě zezadu. Svalnatá paže ovinula žlutavé hrdlo a dlouhá čepel vnikla Numovi přímo do srdce.

Tarzan vstal a oba muži - černý i bílý - si pohlédli přes tělo mrtvého lva do očí. A tehdy černý muž pokynul na znamení míru a přátelství a Tarzan opětoval jeho gesto tak, jak se naučil mezi příslušníky svého rodu.

Od opa k divochovi

Hluk zápasu se lvem přilákal z nedaleké vesnice celý zástup divochů a za okamžik po Numově smrti byli oba vítězové obklopeni svalnatými, ebenově černými válečníky, kteří mezi sebou živě gestikulovali a neustále se na něco vyptávali. Poté přišly ženy a děti - dychtivé a překvapené, a při pohledu na Tarzana ještě zvědavější. Tarzanův nový přítel přítomné konečně utišil a s každým jeho slovem jako by účta k neznámému cizinci, který zachránil jejich druha a bojoval s divokým lvem, stále rostla.

Konečně ho vzali do vesnice, kde byl obdarován domácími zvířaty a nakrmen vařeným jídlem. Když ukázal na jejich zbraně, bojovníci ihned přinesli kopí, štít, luk a šípy. Jeho černý přítel mu věnoval nůž, jímž zabil Numu. V celé vesnici nebylo ničeho, oč by nemohl požádat. Bylo mnohem snazší opatřit si vše potřebné takto, a ne násilím! Jak málo scházelo a byl by zabil muže, kterého nikdy předtím neviděl a který mu nyní všemožně projevovav své přátelství a náklonnost! Cítil se zahanben. Rozhodl se, že již nikdy nezabije nikoho, kdo by toho nezasluhoval. Vzpomněl si přitom na Rokova. Jak rád by s ním byl několik okamžiků v temné džungli sám! Lidé jako Rokov nebyli hodni žít. Znovu ho viděl před sebou, jak se snaží vetřít do přízně Hazel Strongové - a ještě silněji zatoužil toho ničemu potrestat.

Tarzanova první noc s divochy byla věnována oslavám na jeho počest. Domorodci uspořádali pravý hodokvas, neboť přinesli antilopu a zebra. Bylo vypito několik galonů řízné pálenky. Když se bojovníci dali v záři ohňů do tance, obdivoval Tarzan jejich urostlé postavy a pravidelné rysy. Zcela postrádal ploché nosy a odulé rty, jež byly tak typické pro divochy Západního pobřeží. Tváře jeho nových přátel prozrazovaly inteligenci a důstojnost.

Při tanci si povšiml, že někteří muži a většina žen nosí zlaté ozdoby - většinou těžké náhrdelníky a náramky, tepané z ryzího kovu. Když projevil přání jeden z nich vyzkoušet, sňal jej majitel z ruky a naléhal, aby si Tarzan cetku ponechal jako dar. Tarzan věc pečlivě prohlédl a nabyt jistoty, že je skutečně z pravého zlata. Byl tím překvapen, neboť to bylo poprvé, kdy mezi africkými divochy spatřil zlaté ozdoby. Pokoušel se zeptat, odkud drahocenný kov pochází, avšak nedokázal se s nimi porozumět.

Jakmile byl tanec u konce, Tarzan naznačil, že hodlá odejít, avšak divoši trvali na tom, aby přijal jejich pohostinství ve velké chýši, kterou mu vykázal sám náčelník. Pokoušel se vysvětlit, že se ráno vrátí, ale marně. A když konečně zamířil k bráně, tvářili se velmi udiveně. Tarzan však věděl, co dělá. Již z dřívějšíka měl nevalnou zkušenost s hlodavci a hmyzem, jimiž byla zamořena každá domorodá vesnice, a - ač nebyl nijak útlocitný - dával přednost čistému vzduchu ve větvích před čpící chatrčí.

Domorodci ho doprovázeli až k vysokému stromu, jehož větve přesahovaly přes ohradu, a Tarzan se vyhoupl do koruny právě tak hbitě jako opička Manu. Zezdola se ozvaly výkřiky překvapení a údivu. Ještě hodnou chvíli na něho volali, aby se vrátil, avšak když neodpovídal, vrátili se do osady a ulehli ke spánku.

Tarzan se pustil hlouběji do lesa, kde našel strom, na němž mohl celkem pohodlně přenocovat. Stočil se na silné větvi do klubka a okamžitě usnul.

Příštího rána přišel do vesnice stejně náhle, jako z ní předešlé noci odešel. Chvíli byli domorodci překvapeni a polekáni, avšak sotva poznali věčřejšího hosta, vítali jej radostným pokřikem. Toho dne doprovázel skupinu bojovníků na velký

lov, kde znovu obdivovali obratnost, s jakou bílý muž zachází s jejich primitivními zbraněmi.

Po celé týdny žil se svými divokými přáteli. Lovil s nimi buvoly, antilopy a zebry, jejichž maso tvořilo základ potravy černochů, a také slony pro tak vzácnou slonovou kost. Rychle si osvojil jejich jednoduchou řeč, zvyky i způsob života. Zjistil, že nejsou kanibaly - ba naopak pohlížejí s pohrdáním a odporem na každého, kdo požívá lidské maso.

Busuli, jeho nový přítel, vyprávěl četné legendy o svém národu i o tom, jak před mnoha lety přišli ze severu. Byli kdysi velkým a silným kmenem, dokud otrokáři neprolili jejich krev.

"Lovili nás jako divokou zvěř," řekl Busuli. "Neměli slitování. Pokud nehledali otroky, hledali slonovinu. Většinou však hledali obojí. Muže pobíjeli, ženy pochyťovali jako ovce. Bojovali jsme proti nim mnoho let, ale naše kopí a šípy nic nezmohly proti holím chrlicím oheň a olovo a přinášejícím smrt na vzdálenost, kam ani nejsilnější bojovník oštěpem nedohodí. Když byl můj otec ještě mlád, přišli Arabové znovu, avšak naši bojovníci je včas upozorovali a Chowambi, který byl tehdy náčelníkem, vyzval své lidi, aby shromáždili vše potřebné a odešli někam daleko na jih, kde najdou místo, kam nájezdníci nikdy nepřijdou. Uposlechli jeho rad a vzali s sebou všechno včetně sloních klů. Putovali celé měsíce, strádali a hladověli, neboť cesta vedla hustým pralesem a vysokými horami. Konečně dorazili k cíli. Do všech stran vyslali zvědy, avšak ti nikde lepší místo nenašli."

"A nájezdníci se již od té doby neobjevili?" ptal se Tarzan.

"Asi před rokem na nás náhodou narazila nevelká skupina Arabů a Mandžúrou, ale zahnali jsme je a mnoho z nich pobili. Pronásledovali jsme je několik dní, až jich zbyla jen hrstka, avšak ta nám unikla."

Když Busuli vyprávěl, svíral v prstech zlatý náramek. Tehdy si Tarzan vzpomněl na otázku, kterou marně pokládal divochům hned první den. Pohled na vzácný kov probudil v něm civilizovaného člověka. Věděl, že mít jej znamená moc a blahobyť.

"Odkud pochází tento žlutý kov, Busuli?" ukázal na cetku.

Černoch pokynul k jihozápadu.

"Asi měsíc cesty odtud," odpověděl.

"Byl jsi tam?" pokračoval Tarzan.

"Ne, ale někteří lidé z našeho kmene tam byli před mnoha lety, když můj otec byl ještě mladým bojovníkem. Jedna skupina, která se vydala hlouběji do vnitrozemí hledat tábořiště pro náš kmen, se střetla s podivnými lidmi, kteří měli mnoho ozdob ze žlutého kovu. Hroty jejich oštěpů a šípů a také nádoby byly ze stejného kovu jako můj náramek. Bydleli ve velké osadě v příbytcích, které byly postaveny z kamene a obehnány mohutnou hradbou. Byli velmi divocí. Napadli naše bojovníky, i když ti přišli v míru. Našich mužů bylo málo, avšak bránili se na vrcholku skaliska až do západu slunce, dokud se ti hrozní lidé nevrátili zpět do svého proklatého města. Tehdy naši bojovníci sestoupili z pahorku a zabítým nepřátelům vzali mnoho ozdob. Pak se vydali na zpáteční cestu údolím a na ono místo se již nikdy nevrátili. Obyvatelé města jsou ďáblově plemeno - ani bílí jako ty, ani černí jako já, ale chlupatí jako Bolgani. Jsou to moc špatní lidé a Chowambi byl rád, že se odtamtud dostal."

"Je ještě naživu někdo, kdo byl s Chowambim a viděl ty zvláštní lidi a jejich město?" zeptal se Tarzan.

"Waziri, náš náčelník," odpověděl Busuli. "Byl tenkrát velmi mladý a doprovázel Chowambiho, svého otce."

Té noci promluvil Tarzan s Wazirim. Stařec mu sdělil, že cesta by trvala dlouho, avšak najít ono místo by nebylo těžké.

"Deset dnů jsme šli podél řeky, která protéká naší vesnicí, směrem k jejímu prameni. Desátého dne jsme dorazili na úpatí vysokého horského hřebene. Příštího rána jsme překročili vrchol hory a podél jiné říčky jsme došli do hlubokého lesa. Říčka se proměnila v řeku, která se vlévala do ještě větší řeky, tekoucí rozlehlým údolím. Dali jsme se proti proudu v naději, že tu nalezneme krajinu vhodnou pro naši osadu. Po dlouhém pochodu jsme vstoupili do dalšího pohoří. Řeka se postupně proměnila v potok, který ústil do jeskyně. Pamatuji se, že jsme tam oné noci tábořili a že bylo velké chladno. Příštího dne jsme se rozhodli dosáhnout vrcholu hory a rozhlédnout se po krajině. Po strmých skalních útesech jsme vyšplhali až nahoru, odkud bylo vidět do úzkého údolí. Na jeho vzdálenější straně stála velká osada s kamennými příbytky, z nichž většina byla již v troskách."

Vyprávění Waziriho se navlas podobalo tomu, co říkal Busuli.

"Rád bych se tam vydal a to podivné město si prohlédl," řekl Tarzan, "a také získal od jeho obyvatel několik kusů žlutého kovu."

"Je to dlouhá cesta," odpověděl Waziri, "a já jsem již starý. Avšak počkáš-li, až skončí období dešťů a vody opadnou, vezmu některé své bojovníky a půjdu s tebou!"

Tarzan se s tím musel spokojit, ačkoli sám by byl nejraději vyrazil na cestu ještě téhož dne. Byl netrpělivý jako dítě.

Příští ráno se do osady vrátila z jihu nevelká skupina lovců se zprávou, že několik mil od vesnice je velké stádo slonů.

Z vysokých stromů prý bylo dobře vidět množství samic, mláďat i vzrostlých samců, jejichž kly mají značnou cenu.

Až do večera byl celý kmen zaměstnán přípravami na velký lov. Oštěpy byly nabroušeny, toulce naplněny šípy a luky opatřeny novými šípovými špičkami. Osadou procházel šaman, předváděl různá kouzla a podával amulety, které měly válečníky chránit před úrazem a přinést štěstí v zítřejší honitbě.

Za rozbřesku se lovci vydali na cestu. Výpravu tvořilo padesát statných domorodců a s nimi Tarzan z rodu Opů. V záplavě ebenových těl se jeho dohněda opálená postava dobře vyjímal. Jinak byl ale jedním z nich. Měl tytéž ozdoby i zbraně a hovořil týž jazykem. Smál se, žertoval a tančil s nimi, jako by byl odjakživa divochem. A kdyby byl tázan, přiznal by, že raději bude žít s těmito lidmi než se svými pařížskými přáteli, jejichž způsoby po několik měsíců tak úspěšně napodoboval. Myslel na d'Arnota a jeho sněhobílé zuby se rozzářily úsměvem, když si představil užaslý výraz ve Francouzově tváři. Ubohý Paul byl tak hrdý na to, že u svého svěřence zahladil poslední stopy divoštví!

"Jak rychle jsem se stal znovu mužem z pralesa," pomyslel si Tarzan. Nepokládal to však za žádný pokles, ba naopak - cítil jistý soucit s civilizovanými lidmi, uvězněnými v naškrobených šatech a sťženými po celý život ochránci zákona, aby se náhodou nedopustili něčeho, co se nesmí, či neopomenuli něco, co se musí.

Po několika hodinách chůze došli k místu, kde bylo předešlého dne spatřeno sloní stádo. Od té chvíle se pohybovali velmi tiše, jdouce po stopách obávaných pralesních obrů. Konečně objevili dobře znatelnou sloní stezku, po níž stádo přešlo před sotva pár hodinami. Tarzan byl první, kdo zvedl ruku na znamení, že kořist je nedaleko. Černoši se tvářili nedůvěřivě.

"Pojďte za mnou," řekl, "a uvidíte!"

S hbitostí veverky vyskočil na strom a vyšplhal do koruny. Jeden z domorodců ho pomalu a opatrně následoval. Když dosáhl větve, na které stál Tarzan, ukázal bílý muž k jihu, kde se několik set yardů od nich černalo množství mohutných sloních hřbetů, prodírajících se porostem. Poté pokynul lovcům čekajícím dole, pokoušeje se na prstech ukázat, kolik zvířat viděl.

Lovci okamžitě vyrazili naznačeným směrem. Černoch, sedící dosud na stromě, sjel bleskurychle na zem, zatímco Tarzan dál pokračoval v cestě po větvích.

Hon na slony s tak primitivními zbraněmi, jaké měli divoši, nebyl vůbec hračkou. Tarzan věděl, že jen málokterý kmen by se odvážil něčeho podobného, a byl náležitě pyšný na to, že právě jeho přátelé k takovému patří. Byl teď skutečně jedním z nich!

Přehupoval se tiše ze stromu na strom a pozoroval bojovníky, jak v půlkruhu obkličují nic netušící zvířata. Konečně měli slony na dohled. Byli vybráni dva statní samci. Na povel se zvedlo všech padesát lovců a vrhlo své oštěpy po obou slonech. Ani jediný neminul cíl! První ze slonů se nezmohl na odpor, neboť dva oštěpy ho zasáhly přímo do srdce. Padl k zemi a převálil se na bok. Druhého slona, který stál hlavou k lovcům, nebylo tak snadné zasáhnout smrtící ranou. Samec zůstal na okantě stát a trubil bolestí a hněvem. Hledal podlitými očima původce svého zranění.

Černoši se rozprchlí po okolí, dříve než je rozezlený obr stačil zahlédnout, avšak slon slyšel jejich kroky a rozběhl se po zvuku, lámající cestou křoviny a větve. Náhoda ho vedla týmž směrem, kudy prchal Busuli. Brzy mu byl v patách a zdálo se, že nešťastný černoch již nemůže vyvážnout.

Tarzan vše pozoroval z koruny blízkého stromu. Když viděl, že jeho příteli hrozí smrtelné nebezpečí, rozběhl se přímo proti běsnícímu zvířeti. Přitom vydával hlasité zvuky, aby upoutal jeho pozornost. Namáhal se však marně. Slon byl hluchý a slepý vůči všemu kolem. Vnímá jen svou oběť, která se marně snažila uniknout a které teď mohl pomoci jen zázrak.

Bez zaváhání se Tarzan spustil na sloní stezku, aby Busulimu zachránil život. V ruce držel oštěp. Slon byl již sotva několik stop od černého bojovníka, když se před ním uprostřed stezky objevil domorodcův bílý druh. Prudkým skokem se vrhl na drzého vetřelce, který se opovážil postavit na stranu jeho protivníka. Nepočítal však s tím, že jeho sok bude tak rychlý. Než si slon stačil povšimnout, že nový nepřítel uskočil ze stezky, vehnal mu Tarzan svůj oštěp rovnou do srdce. Obrovský tlustokožec padl mrtev k zemi přímo u Tarzanových nohou.

Busuli ani netušil, jak byl zachráněn, avšak Waziri spolu s několika dalšími bojovníky viděli vše. Když Tarzan skočil na mohutný sloní trup a vykřikl na znamení vítězství, černoši polekaně ustoupili. Zdálo se jim, že slyší gorilu Bolgani, které se báli stejně jako lva Numy. Pocit strachu se mísil s pocitem hrůzy, neboť v jejich očích se tu dělo cosi nadpřirozeného. Jakmile však Tarzan sklonil hlavu a usmál se, nabyli znovu ztracené důvěry, ačkoli vlastně nikdy zcela neporozuměli tomuto zvláštnímu člověku, který šplhal po stromech stejně rychle jako opička Manu. Až na barvu pleti se od nich nijak nelišil, a přesto byl silný jako deset černých mužů a dokázal sám čelit i tomu nejděsivějšímu zvířeti. Když se shromáždili i ostatní bojovníci, lov pokračoval. Znovu se vydali za stádem, avšak sotva urazili několik stovek yardů, zaslechli z dálky ozvěnu výstřelu. Na okantě zůstali jako přimrazení. Konečně Tarzan promluvil.

"Pušky!" řekl. "Osada byla napadena!"

"Vzhůru!" zavelel Waziri. "Arabové se vrátili, aby se zmocnili našich žen a slonoviny!"

Zloději slonoviny

Bojovníci náčelníka Waziriho se hnali tryskem k vesnici, zrychlující krok s každým dalším výstřelem. Náhle střelba ustala. Ticho, které ji vystřídalo, bylo snad ještě zlověstnější. Zdálo se, že nedostatečně chráněná osada podlehla nepřátelské přesile.

Vracející se lovci urazili již většinu cesty, když se objevili první uprchlíci, kterým se podařilo uniknout z dosahu zbraní vetřelců. Bylo to několik žen, mladíků a dívek. Všichni byli tak vyděšení, že ani nedokázali Wazirimu popsat, co se ve vesnici udalo.

"Je jich jako listů na stromech!" volala jedna z žen. "Bezpočet Arabů a Mandžůmů, a všichni mají pušky. Připlížili se k osadě, aniž jsme je upozorovali. Pak zaútočili, stílejíce muže, ženy i děti. Mnozí z nás utekli do džungle, ale většinu pobili. Nevím, kolik našich zajali. Vypadali, že nás chtějí vyhubit do jednoho. Mandžůmové nám spílali a vyhrožovali, že nás všechny stáhnou z kůže, dřív než odejdou. Prý je to trest za to, že jsme minulého roku pozabíjeli mnoho jejich přátel. Víc jsem neslyšela, musela jsem utéci..."

Pochod k osadě byl pomalý a opatrný. Waziri věděl, že na záchranu je již pozdě. Zbývalo jediné - odvěta. Cestou se přidávali další uprchlíci. Bylo mezi nimi i mnoho mužů - pro Waziriho jistě vítaná posila!

Několik válečníků vyrazilo napřed. Waziri zůstal s ostatními, kteří postupovali pralesem v sevřeném zástupu. Po boku náčelníkově krácel Tarzan z rodu Opů.

Konečně se vrátil jeden ze zvěďů. Došel tak daleko, že měl osadu na dohled.

"Všichni jsou za hradbami," vydechl.

"Dobrá," řekl Waziri. "Přepadneme je a všechny pobijeme!" A chystal se vydat další pokyny.

"Počkejte!" varoval své přátele Tarzan. "Mají-li v ohradě dost pušek, budeme odražení a postříleni. Nechte mě jít samotného. Dostanu se do osady po větvích a zjistím, kolik je uvnitř nepřátel a jakou máme naději je přemoci. Bylo by bláhové obětovat byť jen jediného muže, jsme-li bez šancí. Myslím, že můžeme získat víc chytrosti než silou. Počkáš,

Waziri?"

"Ano," souhlasil starý náčelník. "Jdi!"

Tarzan se vyhoupl do větvi a zmizel. Pohyboval se teď mnohem obezřetněji než obvykle, neboť věděl, že střelci ho mohou zasáhnout stejně dobře v koruně stromu, jako na zemi.

Rozhodl-li se Tarzan zůstat nepozorován, pak nebylo v džungli tvora, který by se dokázal chovat tak tiše a zanechal po sobě tak málo stop. Po chvíli dorazil k mohutnému stromu, jehož větve přesahovaly vysoké opevnění. Odtud vešel dobře viděl. Napočítal asi padesát Arabů a téměř pětkrát tolik Mandžůmů, připravujících právě před zraky svých pánů hostinu na oslavu vítězství. Pochopil, že útok na tuto divokou hordu ozbrojenou puškami a chráněnou vysokou zdí by byl marný, a proto se vrátil k Wazirimu, aby mu poradil počkat, dokud nepromyslí, jak dál.

Ještě předtím však dorazil jeden z uprchlíků se zprávou, že náčelníkova žena byla zavražděna. Starý Waziri byl bez sebe hněvem a přestal dbát Tarzanových rad. Svolal bojovníky a zavelel k útoku. S napraženými oštěpy a divokým křikem hnala se stovka rozvášněných černochů k bránám vesnice. Dříve než útočníci přešli mýtinu, spustili Arabové zpoza ohrady strašnou palbu. Waziri padl mezi prvními.

Síla útočníků tím rázem ochabla. Druhá salva skosila mnoho dalších mužů. Ti, kteří dosáhli brány vesnice, byli do jednoho postříleni. Útok byl odražen a zbylí černoši se rozprchlí po lese. Jakmile se dali na útěk, Arabové otevřeli bránu a vyřítli se za nimi, aby dovršili dílo zkázy.

Tarzan zůstal mezi posledními, kdo hledali záchranu v džungli. Ustupoval pomalu a co chvíli se otočil, aby vehnal dobře mířený šíp do těla některého z pronásledovatelů. V pralese našel skupinu svých druhů, projevujících odhodlání bojovat až do konce. Vyzval je, aby se rozptýlili a vyčkali do noci, kdy bude pro odvetný útok příhodnější chvíle.

"Udělejte, co vám radím," řekl, "a já vás dovedu k vítězství nad nepřítelem. Rozejděte se po lese a seberte co nejvíce uprchlíků. Setkáme se na místě, kde jsme lovili slony. Pak vám vyložím svůj plán. Uvidíte, že je dobrý! Jinak nemáte se svým nepatrným počtem a primitivními zbraněmi proti Arabům a Mandžůmům šanci!"

Černoši konečně souhlasili.

"Jak se rozptýlíte," vysvětloval Tarzan, "budou se vaši nepřátelé muset také rozdělit, aby vás mohli pronásledovat.

Budete-li ostražití, můžete skolit nejednoho Mandžůmu z úkrytu za velkými stromy."

Divoši neměli mnoho času, aby se rozprchlí po lese, než první nájezdníci překročili mýtinu a vydali se po jejich stopách. Tarzan běžel kus cesty po zemi a pak vyšplhal do koruny stromu. Rychle vylezl na nejvyšší větev a touto vzdušnou stezkou se vracel k osadě. Tady zjistil, že se všichni Arabové a Mandžůmové pustili do pronásledování černochů a vesnici zanechali prázdnou. Zůstali tu jen spoutaní zajatci a jejich stráž.

Hlídkující muž stál u otevřené brány a díval se k lesu, takže neviděl mrštného obra, který se spustil na zem na opačném konci osady. S napjatým lukem se plížil Tarzan ke své nic netušící oběti. Zajatci ho pozorovali s široce rozevřenýma očima, plnýma údivu i naděje. Tarzan se zastavil jen pár kroků od Mandžůmy. Napjal luk ve výši očí a uvolnil tětivu.

Nájezdník padl na tvář bez jediného hlesnutí. V prsou mu vřel šíp, jehož hrot pronikl srdcem.

Nyní Tarzan obrátil pozornost na ženy a děti, které byly spoutány řetězy. Protože neměl čas uvolnit ubožákům pouta, vyzval je, aby ho následovali. Mrtvému strážci odňal pušku a náboje a pak vyvedl skupinu branou vesnice do pralesa na vzdálenější straně mýtiny.

Pochod byl pomalý a namáhavý, neboť řetěz zajatce tížil. Stávalo se, že některý z nich klopýtl a upadl, strhávaje s sebou ostatní. Tarzan byl nucen vést družinu oklikou, aby se vyhnul jakémukoli střetnutí s vracejícími se nájezdníky. Pomáhaly mu v tom občasně výstřely svědčící o tom, že Arabové vesničany dosud pronásledují. Věděl, že jestliže uposlechnou jeho rad, utrpí černoši méně ztrát než jejich nepřátelé.

S blížícím se soumrakem střelba téměř úplně ustala. Bylo zřejmé, že se Arabové vrátili do osady. Stěží se ubránit úsměvu, když si představil jejich zlost, až zjistí, že stráž byla zabita a zajatci osvobozeni. Přál si odnést odtud také slonovinu, čímž by vešelce ještě více rozzuřil. Nijak by tím ale neprospěl záchraně vesničanů. A pak - bylo by kruté naložit na bedra těchto zubožených a znavených žen další náklad v podobě těžké slonoviny! Chtěl však Arabům překazit krádež byť jen jediného sloního klu.

Bylo po půlnoci, když Tarzan se svou karavanou dorazil k místu, kde leželi mrtví sloni. Dovedl je tam velký oheň, který rozdělali bojovníci uprostřed narychlo zbudovaného tábořiště, aby se ohřáli a chránili před napadením lvy. Jakmile se karavana přiblížila, Tarzan hlasitě zavolal, aby bojovníky upozornil, že přicházejí přátelé. Černoši u ohně radostně přivítali nové příchozí, mezi nimiž našli mnoho svých příbuzných, které již oplakali jako navždy ztracené. Všichni chtěli zůstat vzhůru celou noc a oslavovat návrat svých druhů, avšak Tarzan trval na tom, aby šli spát a posilnili se na příští den. Ženám, které při masakru v osadě ztratily muže či děti, se usínalo těžko. Celou noc vytrvale štkaly a nařikaly.

Konečně je Tarzan utišil, upozorňuje na to, že jejich křik by mohl přilákat Araby.

Když začalo svítat, vysvětlil bojovníkům svůj plán. Všichni souhlasili, neboť byl tou nejschůdnější a nejjistější cestou, jak se zbavit nevídaných hostů a pomstít smrt svých druhů. Pod ochranou několika vysloužilých bojovníků vydaly se ženy a děti na jih, aby byly co nejdříve mimo nebezpečí. Jejich úkolem bylo postarat se o dočasné přístřeší a zbudovat obranný val. Plán, který Tarzan zvolil, si mohl vyžádat více dní, a možná i týdnů.

Krátko po úsvitu obklíčila skupina černých bojovníků osadu. V rozestupech se usadili v korunách stromů, odkud dobře přehlédl celou mýtinu. Náhle jeden z Mandžůmů klesl k zemi, zasažen šípem. Nikde však ani náznaku, že by již započal útok. Nikdo se neobjevil - jen mlčenlivý posel smrti vyslal svůj pozdrav odkudsi z pralesa.

Araby i Mandžůmy popadl vztek nad tou neslýchanou opovážlivostí. Vyběhli ze bran, aby se pachatelé pomstili, avšak nevěděli, kde ho vlastně hledat. Sotva se zastavili a počali se radit, přeskřikující jeden druhého, klesl další z nich k zemi přímo uprostřed hloučku.

Tarzan rozmístil nejlepší střelce po okolních stromech a nařídil jim, aby se neukazovali. Jakmile některý z nich vypustí svůj šíp, měl by se co nejrychleji ukrýt za kmen stromu, dokud se nepřesvědčí, že nepřítel o něm neví.

Třikrát vyrazili Arabové přes mýtinu směrem, odkud - jak se domnívali - byli ostřelováni, avšak pokaždé vylétl další šíp zcela odjinud a našel si neomylně svou oběť. Vrátili se tedy a zkusili zaútočit z jiné strany. Začali přitom prohledávat les, avšak černoši ustoupili hlouběji, takže ani tentokrát nikoho nenašli. Vysoko nad nimi ve větvích seděl nelítostný mstítel - byl to Tarzan, sledující každý jejich krok. Nikdo nevěděl, odkud přišla smrtící rána, a přece tu byla vždy tak rychle, že ti, kdo přicházeli zezadu, klopýtali přes mrtvá těla těch, kdo kráčeli v čele. Takovýto způsob boje napínal nervy Arabů do krajnosti a v Mandžúmech vyvolal paniku. Ocítl-li se někdo vpředu, skončil se šípem v srdci, opozdil-li se, více jej jeho spolubojovníci nespátřili.

Mrtvých stále přibývalo, a co bylo nejhorší - bez jediné stopy po nepříteli. Když se Arabové vrátili do vesnice, nebyla ani zde jejich situace lepší. Co chvíli některý z nich padl. Otroci zapísalali své bílé pány, aby opustili toto strašné místo, avšak Arabové se báli projít lesem, kde na ně na každém kroku číhala smrt, a zároveň se nechťeli vzdát slonoviny.

Konečně našli úkryt pod deskovými střechami chatřích - zde se cítili bezpečnější před nepřátelskými šípy.

Ze svého stromu, jehož koruna se klenula nad ohradou, Tarzan dobře viděl, kam se uchýlil jejich náčelník. Houpage se na převislé větvi, mrštil vši silou těžký oštěp proti doškové střeše. Následoval bolestný výkřik - Tarzan věděl, že nechybil.

Po tomto pozdravu, který měl vetřelce přesvědčit, že tu pro ně není nikde bezpečno, se Tarzan vrátil do lesa, shromáždil své válečníky a odebral se s nimi na jih, aby si odpočinuli a utišili hlad. Po stromech rozestavěl hlídky, které měly střežit cestu k vesnici. Nikdo je však nepronásledoval. Při obhlídce svých bojovníků nenašel Tarzan ani jediného muže, který by utrpěl sebemenší zranění. Zato ztráty nepřitele byly veliké. To vzbudilo u černochů neskrývané nadšení, takže chtěli zakončit den triumfálním útokem na vesnici a dobít zbytek nepřátel. Barvitě líčili jeden druhému hrozná muka, jimž vystaví nenáviděné nájezdíky, a pásli se na útrapách, které přichystají Mandžúmům. Tarzan však zhatil jejich plány. "Což jste se zbláznili?" volal. "Ukázal jsem vám, jak s nepřitelem bojovat! Pobili jste mnoho mužů, aniž jste sami ztratili jediného bojovníka, zatímco v boji vedeném vaší taktikou jste přišli nejméně o deset svých lidí a nezabili přitom ani jediného Araba či Mandžúmu. Musíte bojovat tak jako dosud, nebo odejdu a vrátím se do své země."

Touto pohrůzkou byli černoši vylekáni, a proto slíbili, že ho na slovo poslechnou, pokud je neopustí.

"Dobrá tedy," řekl Tarzan. "Na noc se přesuneme do tábořiště, kde jsme lovili slony. Chci Arabům ukázat, co je čeká, zůstanou-li na vašem území. Nepotřebuji k tomu ničí pomoc. Pojďte! Necháme je teď v klidu, a když náhle znovu zaútočíme, naženeme jim víc strachu, než kdybychom je provokovali celé odpoledne."

A tak se vrátili do tábora, který zbudovali předešlé noci. Zažehli velké ohně, pojedli a ještě dlouho potom si vyprávěli o dobrodružstvích, která toho dne prožili. Tarzan spal až do půlnoci, pak se zvedl a zmizel v neproniknutelné tmě pralesa. Za hodinu dorazil na kraj mýtiny před osadou. Uvnitř ohrady hořel oheň. Tarzan se proplížil mýtinou, až se ocítl před zavřenou branou. Zahlédl stráž, sedící u ohniště. Tiše se kradl ke stromu na kraji vesnice. Vyšplhal měkce do větví a připravil šíp k výstřelu. Chvilí mířil na hlídkujícího muže, avšak kymácející se větve a kouř z plamenů mu úkol značně ztěžovaly. Bylo třeba oběť zasáhnout rovnou do srdce, aby nastala okamžitá smrt.

Kromě luku, šípů a lasa měl Tarzan s sebou také pušku, kterou předešlého dne odebral strážci. Vše ukryl v dutině stromu a spustil se na zem uvnitř ohrady, ozbrojen toliko dlouhým nožem. Jako kočka se plížil k dřímajícímu muži. Byl teď snad dva kroky od něj - ještě okamžik, a jeho nůž pronikne nepřítelovým srdcem. Tarzan se přikrčil ke skoku - nejrychlejšímu a nejučinnějšímu způsobu útoku šelmy z džungle - když tu muž, probuzen slabým šelestem, vyskočil na nohy a stanul Tarzanovi tváří v tvář.

Bílý náčelník

Při pohledu na podivného muže, který se proti němu řítí s napřaženým nožem, vytřeštil černý Mandžúma zraky hrůzou. Zapomněl, že drží v ruce pušku, zapomněl volat o pomoc - jeho jedinou myšlenkou bylo uniknout tomuto bílému, divoce vyhlížejícímu obrovi, jehož mohutné svaly a široká hrud' se leskly v záři plápolajícího ohně. Avšak dříve než se mohl dát na útěk, byl Tarzan u něho. Zavolal o pomoc, leč bylo již pozdě. Obrovská ruka ho uchopila kolem krku a srazila k zemi. Bojoval zuřivě, neměl však nejmenší šanci. S nebývalou úporností svíraly ocelové prsty jeho hrdlo. Vytřeštil oči, široce rozevřel rty a zesinal v obličej. Tuhnoucí svaly se křečovitě zachvěly a Mandžúma vydechl naposledy.

Tarzan si přehodil tělo přes rameno a zvedl pušku. Pak se vydal spící osadou ke stromu, odkud měl snadný přístup k ohradě. Vylezl nahoru a tělo vytáhl za sebou. Nejprve sňal z mrtvého pás s náboji a ozdoby a uložil je mezi větve. Pak vzal pušku a vyšplhal na samý vrchol koruny, aby lépe viděl na okolní chatřce. Pečlivě zamířil na jednu z nich, o které věděl, že se v ní ukrývá náčelník Arabů, a stiskl spoušť. V příštím okamžiku se zevnitř ozval výkřik. Tarzan se usmál - i tentokrát zasáhl cíl!

Po výstřelu bylo chvíli ticho. Náhle z chýší vyrazili Arabové a Mandžúmové jako roj podrážděných sršňů. Byli však více poděšení, než rozezleni. Hrůzy předešlého dne v nich zanechaly znatelné stopy a nenadálý výstřel za noci probudil novou zlou předtuchu. Jakmile zjistili, že hlídka zmizela, jejich strach ještě vzrostl. Snad aby si dodali odvahy, začali bezhlavě střílet do zavřených bran osady, ačkoli nikdo nebyl v dohledu.

Tarzan využil ohlušujícího hřmotu a zacítil dvakrát za sebou. Rány slyšet nebylo, avšak ti, kdo stáli poblíž, uviděli, jak náhle jeden z nich padá k zemi. Když se k němu sklonili, byl již mrtev. To vyvolalo nový zmatek. Se vši brutalitou zasáhli nyní Arabové proti Mandžúmům, snažícím se uprchnout z hrůzostrašné vesnice do džungle. Trvalo chvíli, než se znovu uklidnili. Protože mezitím k ničemu nedošlo, nabyli záhy ztracené sebedůvěry.

Právě v okamžiku, kdy se zdálo, že již nebudou nikým rušeni, Tarzan vykřikl. Nájezdíci obrátili zraky směrem po hlase, a v tu chvíli Tarzan ve větvích rozhoupal tělo mrtvého strážce a shodil je nedaleko od nich. S výkřiky hrůzy se rozprchl

do všech stran, aby unikli neznámému přízraku, který se zřejmě chystal skočit přímo mezi ně.

Tělo jejich druhá, padající s roztaženými rukama a nohama ze stromu, jim připomínalo obrovského dravce, snášejícího se k zemi. Ve snaze zachránit holou kůži přelezlo mnoho Mandžůmů hradby, zatímco jiní prorazili bránu a hnali se o překot mýtinou do džungle.

Ještě hodnou chvíli nenašel nikdo odvalu přiblížit se k předmětu, který je tak vyděsil. Tarzan věděl, že tak posléze učiní, a jakmile zjistí, že je to jejich mrtvý druh, rozzuří se a znovu zaútočí - proto se raději potichu vzdálil a zamířil k jihu do tábora svých bojovníků.

Konečně se jeden z Arabů vydal zpátky a zjistil, že ona věc, která spadla ze stromu, leží dosud tiše a nehnutě uprostřed cesty. Opatrně se k ní přiblížil, aby v ní vzápětí poznal postavu muže. Byl to Mandžůma, hlídkující u brány vesnice!

Kolem se hned shromáždili jeho druhové a po chvíli vzrušených gest učinili přesně to, co Tarzan předpokládal.

Nasadili pušky k líci a pálili jako smyslu zbavení do koruny stromu, odkud bylo tělo svrženo. Kdyby tam byl Tarzan zůstal, stal by se živým terčem bezpočtu nepřátelských kulek.

Jakmile Arabové zjistili, že jedinou stopou násilí na těle mrtvolky jsou mohutné otisky prstů kolem hrdla, zmocnilo se jich další zděšení. Cítili, že ani za hradbami osady si nemohou být jisti. Že nepřítel mohl vniknout do tábora a zabít strážce holými rukama, nedokázali pochopit. Pověřiví Mandžůmové počali hned své neštěstí přičítat nadpozemským silám - leč ani sami Arabové nenašli uspokojivější vysvětlení.

Několik Mandžůmů dosud bloudilo temnou džunglí, nemajíce ani ponětí, odkud na ně nepřítel zaútočí. S úzkostí vyčkávali ranního rozběsku. Jen díky slibu svých pánů, že ráno budou moci odejít a vrátit se domů, zůstali zbylí otroci ve vesnici. Ani strach z krutosti Arabů nemohl vyvážit jejich hrůzu z neznámého nepřítele.

A tak když se Tarzan se svými bojovníky příštího jitra vrátil, aby znovu zaútočil, nájezdníci právě konali přípravy k odchodu. Mandžůmové byli obtěžkáni slonovinou. Tarzan je uviděl a usmál se - věděl, že ji nedonesou daleko. Pak však spatřil ještě něco, co v něm vyvolalo obavy - několik otroků zažehlo pochodně. Chtěli snad osadu vypálit?

Ukryt na vysokém stromě nedaleko ohrady, přiložil dlaně k ústům a zvolal nahlas arabsky:

"Nezapalujte obydlí, nebo vás všechny pobijeme!" A několikrát svou výzvu opakoval.

Mandžůmové váhali, až jeden z nich konečně odhodil smolnici do hořícího ohně. Ostatní se chystali následovat jeho příkladu, vtom však jeden z Arabů přiskočil s holí v ruce a ranami je hnál zpět směrem k chýšim. Tarzan viděl, jak jim prikazuje, aby je zapálili.

Vztyčil se na houpačce se větví, zdvihl pušku, zamířil a vystřelil. Žhář padl mrtev k zemi. Mandžůmové odhodili pochodně a dali se na útěk. Prchali do džungle, zatímco u brány klečeli Arabové a snažili se je zastavit střelbou. Jakkoli byli rozlíceni neposlušností svých otroků, nakonec shledali moudřejším osadu zachovat. V duchu si však přísahali, že se vrátí s posilou a vesnici srovnají se zemí.

Snažili se vypátrat, kdo je tak vyděsil a zabránil jim osadu vypálit, ale vše nadarmo. Zahlédli sice oblak dýmu, stoupající z koruny jednoho stromu po výstřelu, který usmrtil jejich druhá, avšak když odpověděli palbou tím směrem, zůstalo jejich počínání bez výsledku. Tarzan byl příliš chytrý, než aby jim padl do rány. Proto jakmile vystřelil, seskočil ze stromu a vyšplhal na jiný v dostatečné vzdálenosti. Zde znovu vyhledal vhodné místo k pozorování. Napadlo ho, že by mohl s nepřítelem vyjednávat, a proto zavolal:

"Odložte slonovinu! Mrtvý slonovinu nepotřebuje!"

Několik Mandžůmů počalo hned náklad shazovat. To bylo pro lakotné Araby příliš! S hlasitým křikem a jadrnými kletbami bili nosiče pažbami pušek a vyhrožovali jim, že zabijí každého, kdo se opováží odložit břemeno. Upustili sice od zničení vesnice, avšak nemohli připustit, že by se měli vzdát drahocenné suroviny. Než to - to raději smrt!

A tak vyšli z osady i s otroky vlekoucími na zádech vzácnou kořist, mající cenu královského jmění. Zamířili na sever, zpět do svých území v divoké a neznámé zemi za břehy Konga, v hloubi Velkého pralesa. A v patách jim byl neviditelný a neústupný nepřítel...

Pod vedením Tarzanovým rozestavili se černí bojovníci vždy v nejhustším porostu. Když karavana procházela kolem, vylétlo několik oštěpů a šípů a neomylně našlo svůj cíl. Po každém dalším útoku se černoši rozptýlili do značné vzdálenosti. Nikdy nevystřelili dříve, dokud si nebyli jisti zásahem a dokonalým krytím. Oštěpy a šípy létaly z dálky, avšak vždy dopadly tam, kam byly namířeny. V pomalu se pohybujícím konvoji sílil zmatek, neboť co chvíli padl někdo k zemi mrtev. Pro Araby bylo svrchovaně obtížné zabránit nosičům, aby neodhazovali svá břemena a neprchali jako vyplašení králíci hlouběji do džungle.

Tak plynul den - pro Araby a Mandžůmy jako zlý sen, pro bojovníky krále Waziriho jako předzvěst blížícího se vítězství.

V noci Arabové rozbili tábor na malé pasece u řeky. Až do rána štekaly výstřely z pušky nad jejich hlavami a nejedna stráž jim padla za oběť. Začalo být jasné, že tímto způsobem boje budou vybiti do posledního muže, aniž by svým pronásledovatelům způsobili sebemenší ztrátu. Přesto nadále lpěli s příznačnou hrabivostí na kořisti, a sotva se rozednilo, přinutili ujařmené Mandžůmy znovu naložit břímě na záda a vpotácet se do džungle. Za dne přibývalo obětí oštěpů a šípů, za noci kosila neviditelná puška jednu stráž za druhou.

Čtvrtého dne ráno byli Arabové nuceni zastřelit dva otroky, aby přiměli ostatní nést nenáviděný náklad. A tehdy se ozval z džungle čísi hlas:

"Dnes zemřete, Mandžůmové, pokud nevrátíte, co vám nepatří! Vzepřete se svým krutým pánům a pobijte je! Máte pušky! Proč jich nepoužijete? Pobijte Araby a my vám neublížíme! Vyvedeme vás z naší země v bezpečí a v míru. Složte náklad a postavte se svým pánům. My vám pomůžeme! Jinak zemřete!"

Sotva hlas umkl, zůstali všichni stát jako zkamenělí. Arabové zírali na otroky, Mandžůmové jeden na druhého jako by čekali, kdo první si dodá odvahy. Arabů bylo asi třicet, Mandžůmů sto padesát. Všichni byli ozbrojeni - dokonce i

nosiči měli na ramenou pušky.

Arabové se semkli kolem svého šejcha, který nařídil Mandžům pokračovat v cestě. Když k nim hovořil, ani na okamžik nesňal prst ze spouště. Náhle jeden z černochů shodil náklad, strhl zbraň z ramene a vystřelil do hloučku Arabů.

V tu chvíli vypukla vřava, v níž spolu bojovaly pušky, nože i pistole. Arabové se drželi pohromadě a bránili se úporně, avšak déšť střel, jimiž je zaplavili jejich otroci, a mračna oštěpů a šípů, sypoucí se z okolní džungle, zanedlouho rozhodly o výsledku bitvy - Arabové byli do jednoho pobiti.

Když střelba ustala, Tarzan znovu promluvil k Mandžům:

"Naložte slonovinu a odneste ji do naší vesnice, odkud jste ji vzali! Neublížíme vám!"

Mandžové váhali. Neměli chuť vydat se znovu na namáhavý několikadenní pochod. Chvíli se radili. Konečně se jeden z nich vydal k lesu a odpověděl hlasu, který k nim promlouval z hustého listoví:

"Kdo nám zaručí, že jakmile vstoupíme do vaší vesnice, nebudeme postříleni?"

"Jak víte," řekl Tarzan, "slíbili jsme vám, že vám neublížíme, pokud nám vrátíte náš majetek. Neuděláte-li, oč vás žádáme, můžeme vás všechny pobít."

"Kdo jsi, že mluvíš jazykem našich arabských pánů?" ptal se řečník Mandžů. "Ukaž se, a pak odpovíme!"

Tarzan vyšel z džungle na pár kroků od nich.

"Tady jsem, podívejte!"

Když Mandžové zjistili, že je bílý, zachvátila je hrůza, neboť dosud nikdy nespatřili bílého divocha. Jeho mohutné svaly a urostlá postava naplňovaly je obdivem.

"Můžete mi věřit," řekl Tarzan. "Pokud uděláte, co vám říkám, a neublížíte nikomu z mých lidí, nic se vám nestane.

Chcete vzít naši slonovinu a vrátit se s ní do vesnice, nebo vás máme doprovázet dál na sever, jak tomu bylo během předešlých tří dnů?"

Vzpomínka na hroznou chvíli, které prožili, rozhodla, a tak po krátké poradě znovu naložili náklad a obrátili své kroky k osadě náčelníka Waziriho.

Na sklonku třetího dne prošli branou vesnice, kde je přivítali zbylí domorodci, kteří přežili nedávné krveprolití. Tarzan musel využít veškeré své autority a výřečnosti, chtěl-li zabránit svým přátelům, aby Mandžům nenapadli a nepozabijeli. Když však vysvětlil, že se Mandžům zavázal čestným slovem, že jim nebude ublíženo, pokud vrátí lup tam, kam patří, a poděkoval svým bojovníkům za slavné vítězství, dostáli jeho požadavku a nechali své někdejší nepřátele v klidu odpočinout.

Té noci se konalo v osadě velké shromáždění na oslavu vítězného tažení a za účelem volby nového náčelníka. Od smrti starého Waziriho vedl jeho kmen Tarzan. Všichni tuto skutečnost beze slova přijali. Zvolit náčelníka mezi sebou neměli čas, a protože pod Tarzanovým vedením dosáhli nebývalých úspěchů, nijak netoužili svěřit je komukoli jinému. Obávali se, že vše, čeho dosáhli, by mohlo být znovu zmařeno. Věděli, že Tarzanovy rady, jimiž se řídil i sám Waziri, byly kmeni vždy ku prospěchu, a proto pro ně nebylo ničím těžkým přijmout jeho autoritu s konečnou platností.

Přední bojovníci usedli v kruhu kolem ohně, aby pohovořili o zásluhách možných následníků krále Waziriho. Busuli řekl:

"Protože Waziri je mrtev a nezanechal syna, je mezi námi jen jeden muž, o kterém víme, že by byl dobrým náčelníkem. To on nás dokázal vést v boji proti nepřátelským puškám k vítězství bez jediné ztráty. Je to jediný bílý muž mezi námi!" Busuli vyskočil a s vysoko zdviženým kopím začal v předklonu tančit kolem Tarzana, volaje: "Králi Waziriů! Zabiječi Arabů! Králi Waziriů!"

Ostatní bojovníci se jeden po druhém připojili k slavnostnímu tanci, aby tak stvrdili svůj souhlas s volbou Tarzana za náčelníka kmene. Po chvíli přišly ženy a obstoupily kruh. Udeřily do tamtámů a počaly tleskat a zpívat v rytmu tanečních kroků. Uprostřed kruhu seděl Tarzan z rodu Opů, nový král Waziri. Po vzoru svého předchůdce přijal jméno kmene za vlastní.

Rytmus byl čím dál rychlejší a divoké výkřiky stále hlasitější. Ženy vstaly a přidaly se k chorálu. Mávajíce oštěpy, skláněli se tanečníci k zemi a bili o ni svými štíty. Celý výjev jako by připomínal pradávne obřady našich předků na samém úsvitu civilizace.

Když vzrušení dostoupilo vrcholu, Tarzan se zvedl a připojil se k slavnosti. Uprostřed kruhu lesknoucích se ebenových těl vyskakoval, křičel a mával svým těžkým oštěpem tak divoce, že jeho černí soukmenovci byli jako u vytržení. Poslední stopy civilizace byly zahlazeny a Tarzan byl znovu primitivním divochem, oddávajícím se svobodnému životu v pralese, který tolik miloval, a radujícím se ze své sounáležitosti s těmito nezroztlnými černochy, kteří ho zvolili svým králem.

Kdyby ho tak teď viděla Olga de Condé! Poznala by v něm elegantního, vyrovnaného mladíka, jehož ušlechtilá tvář a uhlazené chování ji ještě před několika měsíci tak okouzlovaly? A Jane Porterová! Milovala by ještě tohoto náčelníka bojovných divochů, který tančil nahý mezi svými nahými druhy? A což teprve poručík d'Arnot! Uvěřil by, že je to týž muž, kterého uvedl do nejvybranějších pařížských klubů? A jak by se tvářili peerové v Sněmovně lordů, kdyby jeden z nich ukázal na tančícího obra s barbarskou čelenkou a kovovými ozdobami a řekl: "Toto je, pánové, John Clayton, lord Greystoke!"

A tak se Tarzan z rodu Opů stal skutečným náčelníkem mezi lidmi, kráčeje pomalu, ale jistě cestou svých předků. Což nezačal stejně jako oni?

Loterie smrti

První, kdo se ráno po ztroskotání Lady Alice probudil v záchranném člunu, byla Jane Porterová. Ostatní dosud tvrdě

spali, buď na sedač-kách, či schouleni na dně. Když si uvědomila, že zůstali sami, daleko od zbylých člunů, byla velmi zneklidněna. Pocit naprosté opuštěnosti a bezmoci uprostřed oceánu byl tak tísnivý, že budoucnost viděla zcela beznadějně. Byla přesvědčena, že jsou ztraceni - navždy ztraceni bez možnosti záchrany. Konečně procitl i Clayton. Trvalo chvíli, než se vzpamatoval a uvědomil si, kde je a co se předešlé noci událo. Konečně jeho udivený zrak padl na dívku.

"Jane," zvolal, "díky Bohu jsme spolu!"

"Podívejte," řekla dívka, ukazujíc na obzor. "Jsme sami!"

Clayton se rozhlédl.

"Kde mohou být?" zvolal. "Přece neutronuli! Vždyť moře je klidné a čluny byly spuštěny, dřív než šla jachta ke dnu.

Viděli jsme je všechny!"

Probudil ostatní a upozornil je na situaci.

"Vypadá to, že se čluny rozptýlily kolem, pane," řekl jeden z námořníků. "Všechny mají zásoby, takže nejsou na sobě závislé. Kdyby vypukla bouře, stejně by jeden druhému nemohl pomoci. Pohybují-li se samostatně, je větší naděje, že alespoň jeden bude objeven a bude zahájeno pátrání po ostatních. Kdybychom pluli pohromadě, byla by naděje na záchranu jen nepatrná. Takto je její pravděpodobnost hned čtyřnásobná!"

Všichni uznali, že námořníková slova jsou moudrá a povzbudivá. Jejich radost však netrvala dlouho, neboť sotva se rozhodli veslovat k pevnině, zjistili, že námořníci opatřující jediná dvě zbylá vesla při práci usnuli a oba nástroje jim nenávratně sklouzly do moře. Vše málem skončilo vzájemnou potyčkou, avšak Claytonovi se je podařilo uklidnit. V příští chvíli vyvolal další hádku pan Thurán, prohodiv nevybíravou poznámku o příslovečné hlouposti Angličanů, a zejména anglických námořníků.

"Nechte toho, pánové!" řekl Tompkins, námořník, který stál v roztržce stranou. "Vaše hádka nám nepomůže. Jak říká tady Spider, beztoho nás někdo vyloví, tak proč tolik rámusu? Lepší je se najíst!"

"To není špatný nápad," usoudil pan Thurán. Obrátil se k třetímu námořníkovi jménem Wilson a dodal: "Podejte mi jednu z těch beden za vámi, příteli!"

"Podejte si ji sám!" odsekl Wilson. "Od cizince rozkazy nepřijímám. A vy tu nejste kapitánem!"

Nakonec se pro krabici natáhl Clayton, aby předešel dalším svárům. Přesto jeden z námořníků oba muže obvinil, že pod záminkou kontroly zásob chtějí pro sebe získat větší podíl.

"Někdo by měl na člunu velet," navrhla Jane Porterová, znechucena těmito malichernými spory. "Není věru nic příjemného být sami v malém člunu uprostřed Atlantiku, tak proč si ještě ztrpčovat život neustálými hádkami a mrzutostmi! Měli byste si zvolit někoho, jehož pokyny by byly rozhodující. Jak vidno, je tady třeba více kázně než na velké lodi!"

Do chvíle, než vyjádřila své rozhořčení, Jane doufala, že nebude muset do hádky zasahovat. Věřila, že Clayton si v podobných případech dokáže poradit.

Její slova muže alespoň na chvíli uklidnila. Bylo rozhodnuto, že dva sudy s vodou a čtyři plechovky s jídlem budou rozděleny na dvě poloviny. Jedna bude přidělena námořníkům, druhá jejich spolucestujícím. Jakmile byl proviant rozdán, pustili se trosečníci do otvírání sudů a plechovek. Námořníci otevřeli nejprve konzervu s jídlem. Jejich kletby a rozčarované výrazy ve tvářích přiměly Clayтона zeptat se, o jakou nepříjemnost se jedná.

"Nepříjemnost?" vykřikl Spider. "Nepříjemnost! Je to mnohem horší než nepříjemnost - hotová katastrofa! Plechovka je plná nafty!"

Clayton a pan Thurán kvapně otevřeli svůj příděl. Námořníci mluvili pravdu! Uvnitř nebyly potraviny, ale nafta! Prozkoumali tedy ostatní plechovky - všechny byly stejného obsahu! Ozvaly se nadávky a kletby, neboť na člunu nezůstalo ani sousto!

"Ještě že zbyla voda!" zvolal Tompkins. "Je snazší obejít se bez jídla, než bez pití. Sníst můžeme vlastní boty, když bude nejhůř, ale co vypít...?"

Zatímco mluvil, vyvrtal Wilson do jednoho ze sudů otvor. Spider nastavil šálek - a z otvoru se začal sypat slabý pramének drobných černých zrnků!

S výkřikem zděšení upustil Wilson barel a neschopen slova zíral s vytřeštěnými očima na cosi suchého v koflíku.

"V sudech je střelný prach!" řekl Spider sklesle.

"Proboha, střelný prach!" křičel pan Thurán. "Sapristi! Podivná dieta pro trosečníky!"

Když nebylo pochyb, že nemají ani jídlo, ani pití, pocit hladu a žízně okamžitě zesílil. A tak utrpení trosečníků začalo sotva pár hodin po ztroskotání jachty. Čas plynul a situace byla čím dál horší.

Dychtivými zraky obhlíželi dnem i nocí obzor, dokud zesláblí a znavení neklesli na dno člunu, aby alespoň chvíli v bezesném spánku unikli hrůzám, které je pronásledovaly, když bděli. Námořníci, sužovaní trýznivým hladem, snědli své kožené pásy, boty i pásy z čepic, ačkoli se je Clayton i pan Thurán snažili přesvědčit, že jejich muka tím ještě vzrostou. Slabí a odevzdání osudu leželi pod nemilosrdným tropickým sluncem, s rozpraskanými rty a oteklými jazyky, čekající na vysvobozující smrt. Pocit nesmírného strádání prvních několika dnů se proměnil záhy v otupělost. Bolest, kterou zakoušeli námořníci, byla obrovská, neboť jejich zesláblé žaludky nedokázaly strávit surovou kůží. První podlehl Tompkins. Zemřel v hrozných křečích týden po ztroskotání Lady Alice.

Po celé hodiny šklebila se jeho zubožená tvář na ostatní spolucestující, až konečně Jane Porterová nemohla ten hrozný pohled již déle snášet.

"Nemohli byste ho hodit do moře, Williame?" zeptala se.

Clayton se zvedl a dovrávoral k mrtvému. Dva zbylí námořníci na něho pohlíželi skelným pohledem vpadlých očí.

Marně se Angličan snažil přehodit mrtvé tělo přes okraj člunu, neboť k tomu neměl dost sil.

"Pomozte mi, prosím," řekl Wilsonovi, který ležel vedle něho.

"Chcete ho hodit do moře?" zeptal se námořník nevrle.

"Musíme to udělat, dokud nezeslábneme docela," odpověděl Clayton. "Zítřka tu nebudeme moci vydržet, zůstane-li celý den na slunci!"

"Bude lépe nechat ho tady!" zamručel Wilson. "Možná ho budeme potřebovat už dnes!"

Claytonovi postupně docházela námořnickova slova.

"Bože!" vykřikl zděšeně, "snad nemyslíte..."

"Proč ne?" opáčil Wilson. "Což my nejsme naživu? A on už nežije." Ukázal prstem na mrtvého. "Jemu je to jedno!"

"Pojďte sem, Thurane," řekl Clayton, otáčeje se na Rusa. "Nezbavíme-li se toho těla do soumraku, dojde tu k něčemu horšímu, než je smrt!"

Wilson se pokusil vstát, aby tomu zabránil, avšak když se druhý námořník Spider přidal na Claytonovu stranu, vzdal se svého záměru a rozzlobeným pohledem měřil zbylé trosečníky, kteří konečně s velkou námahou svrhli bezvládné tělo do moře.

Celý zbytek dne nespustil Wilson Claytona z očí. Ještě po setmění cítil Clayton jeho zavilý pohled. Neodvažoval se usnout. Byl však tak zesláblý, že udržet se v bdělém stavu ho stálo mnoho sil.

Konečně zavřel oči. Jak dlouho spal, nevěděl. Probudil ho podivný šramot, ozývající se v jeho těsné blízkosti. Měsíc jasně svítil, takže když se probрал, uviděl Wilsona, kradoucího se k němu s otevřenými ústy.

Zvuk probudil i Jane Porterovou. Uzřela námořníka a vykřikla na poplach. V téže chvíli skočil Wilson po Claytonovi.

Clayton, jakkoli vysílen, měl přece jen ještě dosti sil, aby šilence od sebe odtrhl.

Jakmile Jane vykřikla, procitli také Thurán a Spider. Spatřili zápasící dvojici a snažili se Claytonovi pomoci. Společnými silami se jim podařilo Wilsona zkrotit a srazit na dno člunu. Chvilí tu ležel, drkotal zuby a smál se - náhle však se zvedl, hlasitě vykřikl a vrhl se do moře, dříve než mu v tom mohl kdokoli zabránit.

Výčerpání a rozrušení předešlým výjevem trásli se trosečníci po celém těle. Spider se úplně zhroutil a plakal, Jane se modlila, Clayton tiše klel a monsieur Thurán seděl s hlavou v dlaních a o čemsi usilovně přemýšlel. Příštího dne pak předložil oběma zbylým mužům svůj návrh.

"Pánové," oslovil je. "Jistě víte, jaký osud nás čeká, pokud nebudeme během jednoho či dvou dní zachráněni. Nemáme příliš velkou naději, neboť od chvíle, co jsme na moři, jsme na obzoru neviděli jedinou plachtu nebo kouř z parníku. Kdybychom měli co jíst, byla by zde jistá šance, avšak takto jsme ztraceni. Zbývá nám tedy jen jedno z dvojího, a my se musíme rozhodnout. Buď všichni zemřeme, nebo se jeden musí obětovat, aby ostatní přežili. Chápete, co tím myslím?"

Jane Porterová, která slyšela vše, byla zděšena. Kdyby byl podobný návrh učinil prostý námořník, nebyla by nikterak překvapena - nemohla však uvěřit, že s něčím takovým přišel člověk, který se tvářil jako gentleman vytříbených mravů.

"Lépe bude, zemřeme-li všichni společně," usoudil Clayton.

"O tom rozhodne většina," odpověděl Thurán. "A protože tento úděl čeká jednoho z nás, rozhodneme sami. Slečna Porterová hlasovat nebude, neboť jí nic podobného nehrozí."

"Jak určíme, kdo bude první?" zeptal se Spider.

"Losem," odpověděl Thurán. "Mám v kapse několik franků. Můžeme zvolit jeden s určitým letopočtem. Kdo ho vytáhne, bude první!"

"S podobným ďábelstvím nechci mít nic společného," zamumlal Clayton. "Vždyť se ještě zavčasu může objevit pevnina či loď!"

"Podřídíte se většině, nebo budete první, aniž bychom losovali!" odsekl Thurán rozzlobeně. "Nuže hlasujme! Já jsem pro. A vy, Spidere?"

"Já také," přitakal námořník.

"Je to tedy vůle většiny!" prohlásil Thurán. "A teď neztrácejme čas a pojďme losovat. Každý má stejné vyhlídky. Aby tři žili, jeden musí zemřít."

A hned začal připravovat vše, co bylo k této loterii o život potřeba. Jane Porterová s hrůzou přihlížela, přemýšlejíc o tom, čeho by měla být v dohledné době svědkem.

Pan Thurán rozprostřel svůj svrchník po dně člunu. Poté vybral z plné hrsti mincí šest franků. Oba muži se nad ním sklonili, jako by chtěli dohlédnout na jeho počínání. Konečně podal zvolené mince Claytonovi.

"Dobře si je prohlédněte," řekl. "Nejstarší peníz je z roku 1875 - a je mezi ostatními jediný."

Clayton a námořník pečlivě prohlédli každou minci. Zdálo se, že kromě letopočtu není mezi nimi žádného rozdílu. Oba shodně prohlásili, že mince vyhovují. Kdyby však znali minulost pana Thurána, který se jako hazardní hráč naučil rozeznávat karty pouhým dotykem, nemohli by připravovanou hru pokládat za poctivou. Frank s určeným datem byl o něco tenčí než ostatní mince - avšak ani Clayton, ani Spider nedokázali tento rozdíl pouhým okem či hmatem rozpoznat.

"V jakém pořadí budeme losovat?" zeptal se Thurán. Z vlastní zkušenosti věděl, že většina lidí táhne v podobných případech raději jako poslední.

Sotva Spider zvolil třetí pořadí, Thurán se blahosklonně nabídl, že losování zahájí on. Jeho ruka spočinula pod kabátem, kde byly mince ukryty, jen na okamžik, avšak stačila je nahmatat všechny. Osudnému franku se obratně vyhnula. Když se znovu vynořila, třímala frank z roku 1888.

Jako druhý táhl John Clayton. Jane Porterové se předklonila s napjatým a zděšeným výrazem ve tváři, když ruka muže, jehož si měla brát za manžela, zmizela pod kabátem. Konečně ji vytáhl s mincí v dlani. Na okamžik ztratil odvahu se podívat, avšak pan Thurán, skloněný nad Angličanem, prohlásil, že sir Clayton je mimo nebezpečí.

Jane Porterové klesla na bok člunu. Cítila nevolnost a závrať. Nyní, nevytáhne-li námořník frank s osudným datem, bude nucena podstoupit tuto hroznou zkoušku ještě jednou!

Spider vložil ruku pod svrchník. Po čele mu stékaly velké krůpěje potu. Trásl se, jakoby stížen zimnicí. Nahlas proklínal

sám sebe, že se rozhodl táhnout poslední. Jeho naděje na záchranu teď byla tři ku jedné.

Thuran byl velmi trpělivý a na námořníka nikterak nespíchal. Věděl, že sám je mimo hru, ať už bude teď osudný frank vytažen, či nikoli. Sotva námořník vysunul ruku zpod kabátu a pohlédl na minci, klesl v mdlobách na dno člunu. Oba zbylí muži se sklonili nad lesklým kotoučkem, který vypadl nešťastníkovi z dlaně a zakutálel se přímo k nim. Ani on nebyl z roku 1875! Avšak hrůza přemohla Spidera právě tak, jako by byl onen osudný peníz vylosoval!

Nezbývalo, než celé utrpení prodělat znovu. Rus vytáhl ruku bez obav. Když sahal pod kabát Clayton, Jane zavřela oči. Spider vytřeštil zrak a nahnul se k ruce, jež měla rozhodnout o jeho osudu - štěstí Claytonovo pro něho znamenalo smrt, a smrt Claytonova naději žít.

"Rychle!" sykl na Claytona. "Ukažte, proboha!"

Clayton rozevřel dlaň. Spider přečetl letopočet jako první, a než stačil kdokoli pochopit, co zamýšlí, vrhl se střemhlav přes okraj člunu a zmizel v hlubinách. Mince přinesla Claytonovi osvobození - nebyla z roku 1875...

Duševní vypětí vyčerpalo zbylé trosečníky natolik, že zůstali ležet jako v mdlobách až do příštího rána. Ani několik dalších dnů se o celé věci ani slovem nezminili. Byly to strašné dny rostoucí slabosti a beznaděje. Konečně se Thuran připlazil k místu, kde ležel Clayton.

"Musíme losovat znovu, než zeslábneme natolik, že již nebudeme schopni pozřít sousta," zašeptal.

Clayton byl již v takovém stavu, že zcela ztratil vládu nad vlastní vůlí. Jane Porterová tři dny nevydala hlásku. Její budoucí manžel cítil, že umírá. Thuránův návrh byl šílený - avšak jakkoli to byla hrozná myšlenka, doufal, že sebeobětování jednoho dodá sílu druhému. Proto nyní s Rusovým návrhem souhlasil.

Táhli ve stejném pořadí jako poprvé a výsledek mohl být jen jeden - Clayton vytáhl osudnou minci.

"Kdy to bude?" tázal se Thurana.

Rus již držel v ruce kapesní nůž a pokoušel se ho otevřít.

"Teď hned!" zabručel a přeměřil Claytona dychtivým pohledem.

"Nemůžete počkat do setmění?" zeptal se Clayton. "Slečna Porterová toho nesmí být svědkem. Měli jsme se brát, víte..."

Na Thuránově tváři se objevil výraz zklamání.

"No dobrá," odpověděl váhavě. "Do noci není daleko. Čekal jsem mnoho dní, počkám tedy i těch několik hodin!"

"Děkuji, příteli," zašeptal Clayton. "Zůstanu teď s Jane, než přijde můj čas. Rád bych s ní strávil poslední chvíle, než zemřu."

Když se Clayton doplížil k Jane Porterové, byla v bezvědomí. Věděl, že dívka umírá, a byl rád, že se nedoví o hroznou tragédii, k níž mělo zanedlouho dojít. Vzal její ruku do dlaní a zdvihl ji k rozpukaným a rozbolavělým rtům. Dlouho tak setrval, dívaje se na zesláblé, zubožené tělo, jež kdysi bylo mladou kráskou z Baltimoru.

Setmělo se, dříve než se nadál. Vtom zaslechl Thuránův hlas, vyzývající ho, aby se vrátil - byl to v oné chvíli hlas posledního soudu.

"Ano, pane Thurane," odpověděl na výzvu. Několikrát se pokusil pohnout směrem zpátky, avšak během posledních hodin pozbyl zbytku sil.

"Budete muset přijít vy ke mně, monsieur," hlesl sotva znatelně. "Nedokáží se postavit na nohy."

"K čertu!" zabručel Thuran. "Chcete mě ošidit o mou výhru?"

Clayton slyšel, jak se Thuran vleče po dně člunu. Náhle se ozval zoufalý vzdech.

"Nemohu se k vám dostat! Je příliš pozdě! Vy jste mě okradl, vy špinavý anglický pse!"

"Neokradl jsem vás, pane," odpověděl Clayton. "Pokoušel jsem se zvednout ze všech sil a pokusím se o to znovu. Pomůžete-li mi, snad se každý dostaneme do půli cesty - a pak si můžete vzít svou výhru!"

Nabral poslední síly a slyšel, jak se Thuran pokouší o totéž. Podařilo se mu zvednout se na kolena, avšak při prvním kroku upadl na tvář. Po chvíli zaslechl Thuránův hlas.

"Už jsem tady," zašeptal Rus.

Ještě jednou se Clayton pokusil zvednout, avšak i tentokrát upadl. Z posledních sil se převálil na znak a zůstal ležet, pohlížeje na hvězdy, zatímco za sebou slyšel těžce se pohybující tělo a chraplavý dech. Připadalo mu, že leží celou věčnost. Čekal již jen na smrt, která měla ukončit jeho trápení.

Thuran byl docela blízko, pohyboval se však se stále většími obtížemi. Konečně se připlazil na dosah. Clayton uslyšel divoký smích, ucítil čísi dotek na tváři a ztratil vědomí.

Zlaté město

Té noci, kdy se Tarzan z rodu Opů stal náčelníkem Waziriů, umírala dívka, kterou miloval, v malém člunu dvě stovky mil od něho na vlnách Atlantiku. Zatímco tančil se svými polonahými divokými druhy kolem ohně a odlesk plamenů svítil na jeho mohutných, vlnících se svalech - obraz tělesné dokonalosti a síly - dívka, která ho milovala, ležela zesláblá a na kost pohublá v předsmrtné agónii.

Celý týden ode dne, kdy se stal králem, se věnoval Tarzan doprovodu Mandžům na sever, aby dostal svému slibu. Než je propustil, museli se zavázat, že již nikdy nepodniknou žádnou výpravu proti jeho kmeni. Zkušenosti z předešlého boje vzaly jim natolik chuť doprovázet kohokoli při vpádu na území Waziriů, že s podmínkou bezvýhradně souhlasili.

Okamžitě po návratu do osady zahájil Tarzan přípravy k cestě za zlatým pokladem, o němž vyprávěl starý Waziri. Vybral padesát nejlepších z bojovníků, kteří projeví zájem účastnit se tažení a zároveň ochotu čelit všem nástrahám, jež na ně číhaly v neznámé zemi.

Pohádkové bohatství záhadného města lákalo Tarzana již od chvíle, kdy starý náčelník líčil podivuhodná dobrodružství

předešlé výpravy, která objevila jeho rozlehlé ruiny čirou náhodou. Touha po neznámu byla stejně silná jako přání mít zlato, jehož zázračnou moc poznal mezi civilizovanými lidmi. Co si počne se vzácným kovem uprostřed divoké Afriky, o tom nepřemýšlel. Stačilo mu vědomí, že ho bude mít.

A tak se jednoho nádherného tropického jitra vydal nový král Waziriů v čele padesáti urostlých černých válečníků na výpravu za dobrodružstvím a žlutým kovem. Dali se cestou, kterou popsal starý náčelník. Celé dny putovali podél řeky, než překročili široké rozvodí a sestoupili k jiné řece, a pak postupovali proti proudu, až konečně pětadvacátého dne rozbili tábor na úpatí hory, z jejíhož vrcholu mělo být vidět vytoužené město.

Časně ráno příštího dne museli šplhat po strmých útesech, tvořících poslední, zato však nejtěžší překážku, která je dělila od cíle. Bylo skoro k poledni, když Tarzan, jdoucí v čele družiny, stanul na malé rovné plošině na samém vrcholku. Po obou stranách se tyčily mohutné hory spojené průsmykem, kterým vstoupili do zapovězeného údolí. Za ním se prostíralo lesnaté koryto řeky. Tudy putovali mnoho dní. Na vzdálenější straně vystupoval úzký pruh země, ohraničující území Waziriů.

Před Tarzanem se otevřel jímavý pohled. Leželo tu pusté údolí - mělké a úzké, porostlé nízkým stromovím a poseté množstvím obrovských balvanů. Na jeho konci spatřil cosi, co připomínalo velké město s mohutnými valy, sloupky, vížkami, minarety i paláci, zářícími na slunci žlutě a červeně. Tarzan byl ještě příliš daleko, aby rozeznal, že to vše je v troskách, a v duchu spřádal představy o městě velkolepé krásy, širokých ulic, majestátních chrámů a šťastných obyvatel.

Celou hodinu odpočívala malá karavana na vrcholku hory. Pak ji Tarzan odvedl do údolí. Nebyla tady žádná pěšina, leč pochod byl méně namáhavý než předchozí výstup. Cesta ubíhala rychle, a tak záhy stanuli před branami starobylé metropole.

Vnější hradba byla vysoká asi padesát stop a i v místech, kde se již částečně rozpadala, docela pevná. Tarzan měl pocit, jako by ho z rozvalin kdosi pozoroval, avšak nebyl si jist, nejde-li o pouhou představu.

Té noci se utábořili u města. O půlnoci byli náhle probuzeni podivným zvukem, ozývajícím se zpoza vysoké zdi. Zprvu byl velmi pronikavý, avšak postupně slábl, až posléze skončil teskným kvílením. Na černé bojovníky měl zvláštní účinek. Když zazněl, zůstali ochromeni hrůzou a trvalo velmi dlouho, než se tábor uklidnil a ulehli ke spánku.

Ráno byly vzpomínky na noční zážitek patrné z vystrašených pohledů, směřujících k mohutné a tajuplné hradbě vystupující ze země. Tarzan musel černochům znovu dodat odvahy a zabránit tomu, aby opustili ležení a vrátili se údolím zpět k útesům, kudy prošli předešlého dne.

Když jim konečně domluvil a upozornil je, že do města půjde třeba sám, souhlasili, že ho doprovodí. Chvilí kráčeli podél hradby, než objevili otvor, kudy bylo možno vejít. Byla to úzká štěrbina o šíři asi dvaceti palců. V ní se před nimi objevilo kamenné schodiště, zchátralé letitým užíváním a mizějící v ostrém ohybu chodby.

Tarzan se vtěsnil do této uličky, tiskna ramena ke stěně. Za ním postupovali jeho černí bojovníci. Po chvíli schodiště končilo a cesta byla dál volnější. Vinula se a klikatila, až náhle vyústila do úzkého dvora ohraničeného zdmi, které byly zakončeny malými kruhovými vížkami. Na několika místech ležely popadané kameny a zeď byla pobořená, avšak jinak byla v mnohem lepším stavu než vnější hradba. Vedla tudy další úzká chodba, a sotva došli na její konec, ocitli se na rozlehlém prostranství, na jehož protilehlé straně spatřili polo zbořené stavby z tesané žuly, které vyhlížely zpusť a nehostinně. Podél chátrajících ruin vyrůstaly stromy a z oken se vinuly popínavé rostliny.

Budova před nimi se zdála být zachovalejší než její okolí. Byla to impozantní stavba s mohutnou klenbou. Po obou stranách vchodu stály vysoké sloupky, jejichž vrcholům vévodili dva obrovští groteskní ptáci, vytesaní z kamenných monolitů. Když se Tarzan a jeho družici zastavili, pohlížejíce s údivem na ono starobylé sídlo, zdálo se jim, že se v pološeru uvnitř něco děje. Nic určitého, co by mohli zachytit pouhým okem, jen matné stíny, jakoby bloudící tajemným mrtvým městem.

Tarzan si vzpomněl na jakousi knihu, kterou kdysi četl v jedné z pařížských knihoven a která pojednávala o zapomenutém plemeni bílých lidí, žijících podle legendy kdesi v nitru Afriky. Nepohlíží snad právě nyní na trosky této civilizace, kterou ono zvláštní společenství vybudovalo uprostřed panenské přírody? A není možné, aby ještě dnes žili poslední potomci ztraceného národa v sutinách města, postaveného jejich předky?

Takto rozmýšleje, znovu upozoroval tmavé stíny, plížící se rozlehlým chrámem před ním.

"Pojďme!" řekl svým lidem. "Podíváme se, co se skrývá za těmito ruinami!"

Muži váhali, ale když viděli, jak neohroženě vstupuje do potměšilého vchodu, následovali ho. Drželi se však několik kroků zpět a chvěli se strachy. Jediný výkřik podobný tomu, jaký slyšeli v noci, by byl stačil, aby se otočili a dali se na zběsilý útěk úzkou rozsedlinou v městských hradbách.

Sotva Tarzan vstoupil, nabyt jistoty, že ho sledují čísi oči. V přítmí sousední chodby bylo slyšet šramot a Tarzan by byl přísahal, že ve výklenku zdi velké rotundy zahlédl lidskou ruku. Dlažba v sále byla kamenná, stěny z hlazené žuly, do které byly vytesány lidské a zvířecí postavy. Tu a tam byly do masivních zdí vsazeny desky ze žlutého kovu. Když k nim Tarzan přistoupil blíž, zjistil, že jsou zlaté a že na nich je množství obrázkových nápisů.

Za první síní byly další a pak se stavba dělila do dvou velkých lodí. Tarzan prošel několika sály a všude nacházel neklamně důkazy o zámožnosti jejich stavitelů. V jedné z místností stálo sedm sloupů z ryzího zlata, v jiné jím byla vykládána dlažba. Po obou stranách, vpředu i vzadu, kmitaly podivné stíny, avšak nikdy se nepřiblížily natolik, aby je bylo možno rozeznat. Přesto byly nervy černých Waziriů napjaty k prasknutí. Bojovníci naléhali na svého náčelníka, aby vyšli zpátky na denní světlo. Tvrdili, že výpravu nečeká nic dobrého, neboť v rozsedlinách zdí sídlí duchové mrtvých, kteří tu kdysi žili.

"Oni nás pozorují, náčelníku!" šeptal Busuli. "Čekají jen na to, aby nás svedli do nejzazších koutů svého příbytku, a pak se na nás vrhnou a rozsápu nás na kusy. Tak to přízraky dělají. Strýc mé matky, který je velkým mágem, mi o tom mnohokrát upravedl!"

Tarzan se zasmál.

"Vraťte se tedy na sluneční světlo," řekl, "A já přijdu za vámi, až tuhle starou zříceninu projdu odshora dolů. Buď zlato najdu, nebo ne. Snad s sebou budu moci vzít některou z desek, neboť sloupy jsou příliš těžké, než abychom je unesli. Možná že tu jsou velké místnosti plné zlata, které na zádech snadno odneseme. Běžte tedy na čerstvý vzduch, ať se vám lépe dýchá."

Někteří z bojovníků ochotně vyhověli. Busuli a několik dalších se rozmýšleli, zda ho mají opustit. Váhali mezi oddaností svému králi a pověřivým strachem z neznámého.

A tu se přihodilo něco, co rozhodlo. Do ticha se ozval v jejich těsné blízkosti týž zvuk, který slyšeli předešlé noci. S výkřiky hrůzy se černí válečníci otočili a prchali liduprázdnými místnostmi ze starobylé svatyně. Za nimi stál Tarzan a usmíval se v očekávání, kdy nepřítel konečně zaútočí. Avšak i tentokrát zvuk utichl. Bylo slyšet jen pleskání bosých nohou. Tarzan se obrátil a zamířil zpátky do chrámu.

Procházel z jedné místnosti do druhé, až konečně došel k hrubě tesaným dveřím. Opřel se do nich, aby je otevřel, a v tu chvíli se za nimi ozval výstražný výkřik. Bylo zřejmé, že je to varování, aby se vystříhal této posvátné půdy. Byly snad tady ukryty poklady? Ať tak či onak - skutečnost, že jacísi neviditelní strážci tohoto pochmurného místa mu z neznámých důvodů brání vstoupit, v něm probouzela o to větší touhu tak učinit.

Nedbaje opakované výstrahy, opřel se znovu rameny o dveře, až konečně pod jeho silou povolily a se skřípotem dřevěných závěsů se otevřely. Uvnitř byla tma jako v hrobce. Chyběla tu okna, kudy by sem pronikl alespoň slabý paprsek světla. Protože i chodba byla ukryta v pološeru, nebylo zde vidět na krok ani při otevřených dveřích.

Tarzan vstoupil do této neproniknutelné temnoty. Náhle se dveře za ním zavřely a v téže chvíli se na něho ze všech stran sápal bezpočet rukou. Tarzan zápasil divoce, snažil se vymanit z jejich sevření. Ačkoli jeho úder zasahovaly cíl, rukou přibývalo. Konečně ho útočníci povalili na zem a zalehli svými těly, takže se nemohl bránit. Pak ho spoutali - ruce za zády a nohy k tělu. Neslyšel nic, jen těžké oddychování svých protivníků. Neviděl ani, jak títo tvorové, kteří ho napadli, vypadají. Že jsou to lidé, usoudil z toho, jak umně ho svázali.

Vyzdvihli jej ze země a pak zpola vyvlekli a zpola vytlačili na vnitřní dvůr. Tady své nepřátele poprvé uviděl. Musela jich být celá stovka - zakrslých, podsaditých mužů s hustými plnovousy, které jim zakrývaly obličej a splývaly po zarostlých hrudích. Vlasy jim v dlouhých pramenech padaly do čela přes široká obočí a vzadu po zádech až k bokům. Křivé nohy byly krátké a těžkopádné, ruce naopak dlouhé a šlachovité. Okolo pasu měli levhartí a lví kůže. Na prsou jim visely masivní náhrdelníky ze zvířecích tesáků. Jako zbraní používali těžkých pletených obušků a dlouhých zakřivených kinžálů. Co však Tarzana překvapilo nejvíce, byla jejich bílá kůže. Jak barvou pleti, tak rysy v obličeji se lišili od negerského typu. Nicméně jejich vpadlá čela, malá, blízko sebe posazená očka a ostré zuby nebudily příliš důvěry.

Během střetnutí v temné místnosti, ba ani cestou do chrámu nikdo z nich nepromluvil jediného slova. Teprve tady se začali dorozumívat chrčivými, povětšinou jednoslabičnými zvuky v jazyce, který byl Tarzanovi zcela cizí. Konečně ho zanechali na kamenné dlažbě a odebrali se kamsi do jiné části chrámu, poskakující na svých krátkých nožkách.

V poloze na zádech Tarzan zpozoroval, že leží uprostřed malé dvorany. Ve stropě bylo vidět sotva znatelnou skvrnu modrého nebe a malou skulinou ve zdi zelené listí. Dvůr byl od podlahy až po strop chrámu lemován řadou ochozů, odkud ho sledovaly pohledy stovek uhrančivých očí, svítících zpoza houštiny přes obličej splývajících vlasů.

Tarzan vyzkoušel, jak pevně je svázán. Zdálo se mu, že pouta nejsou utažena natolik, aby odolala síle jeho svalů, kdyby se pokusil vyprostit. Neměl však v úmyslu podrobit je takové zkoušce, dříve než se úplně setmí či dokud si nebude jist, že není sledován.

Ležel nehnutě několik hodin, až konečně první sluneční paprsky pronikly otvorem. Téměř zároveň zaslechl kroky bosých nohou v horních chodbách a po chvíli se galerie i nádvoří zaplnily nepřátelsky vyhlížejícími tvářemi.

Náhle se všechny oči obrátily k polednímu slunci a muži na dvoře i v ochozech se dali do tklivého zpěvu. Ti, kteří stáli poblíž Tarzana, počali v rytmu obřadní písně tančit. Přitom vytvořili kolem svého zajatce kruh. Těžkopádnými pohyby připomínali medvědy. Nedívali se na něho, nýbrž vzhůru ke slunci.

Několik okamžiků setrvali v monotónním zpěvu a tanci. Pak se náhle otočili ke své oběti a vrhli se na ni s napraženými obuškami za doprovodu divokých skřeků a grimas. V téže chvíli vstoupila doprostřed této běsnící smečky ženská postava s obuškem z ryzího zlata a počala jim muže odhánět.

La

Tarzana napadlo, že je zachráněn, avšak když si uvědomil, jak snadno dívka zahnala rozvášněné tanečníky, a poté uviděl, jak se znovu dávají do tance, sotva k nim promluvila, usoudil, že to vše je součástí jakéhosi obřadu, jehož se stal hlavní postavou.

Dívka náhle vyňala z opasku nůž, nahnula se k Tarzanovi a přetřela pouta na jeho nohou. Muži přestali tančit a přistoupili blíž. Dívka jim pokynula, aby Tarzana zvedli. Provaz, který dříve poutal jeho nohy, mu nyní uvázala kolem krku a vedla ho přes dvůr. Muži je následovali, seřazeni do dvojic. Kráčeli klikatými chodbami stále dál do odlehlých prostor chrámu, až došli do rozlehlé místnosti, v jejímž středu stál oltář.

A tehdy Tarzan pochopil smysl podivné ceremonie, která předcházela cestě do této svatyně. Padl do rukou potomků starověkých vyznavačů slunečního kultu! Jeho zdánlivá záchrana nejvyšší kněžkou nebyla ničím víc, než pouhou součástí obětní slavnosti. Slunce, které právě svítilo stropním otvorem, jej prohlásilo za svého a kněžka vyšla z chrámového křídla, aby ho vyrvala z nečistých rukou pozemšťanů a nabídla jeho lidskou oběť plamennému božstvu. K tomu, aby si Tarzan potvrdil správnost své domněnky, stačilo pohlédnout na kamenný oltář a okolní dlažbu, plné rudohnědých skvrn, či na množství lidských lebek, pohozených opodál v jednom z výklenků.

Kněžka vedla oběť ke stupňům oltáře. V ochozech se znovu objevili diváci, zatímco z klenuté chodby na východní straně vyšel zástup žen a pomalu zaplnil celý sál. Ženy byly oděny podobně jako muži do zvířecích kožesin, připevněných kolem pasu surové kůže a zlatými řetězy. Vlasy měly sepnuty sponami sestavenými do kruhu či spirály, takže tvořily jakési zlaté korunky, z nichž rovnoměrně splyvaly prameny nejrůznějších ozdob z téhož kovu. Tvar lebky i široké černé oči svědčily o vyšší inteligenci i míře lidskosti, než tomu bylo u mužů. Každá z knězek nesla dva zlaté šálky. Když obstoupily oltář, postavili se muži do řady přímo proti nim.

Znovu se ozval zpěv a z temné chodby za oltářem vyšla ještě jedna žena. Nejvyšší kněžka, pomyslel si Tarzan. Byla to mladá dívka s inteligentním, výrazným obličejem. Její ozdoby se podobaly těm, které nosily ostatní ženy, byly však jemněji vypracované a navíc posázené drahokamy. Dívčiny obnažené ruce a nohy byly téměř zcela zakryty masivními náramky, zatímco boky halila leopardí kůže podkasaná pásem ze zlatých prstenců, tvořících rozmanité vzory a posetých drobnými diamanty. Za pasem měla dlouhý vykládaný nůž a v ruce držela tenké žezlo. Když došla k protější straně oltáře, zastavila se a zpěv ustal. Všichni před ní poklekli a kněžka pronesla dlouhou obřadní řeč. Její hlas byl příjemný a melodický. Tarzan si nedovedl představit, že by se ně-kdo podobný dokázal změnit v popravičího, který s taseným nožem okusí jako první krev oběti z malého zlatého šálku, stojícího na oltáři.

Když skončila modlitbu, spočinula svým zrakem na Tarzanovi. Se zájmem jej přeměřila od hlavy k patě. Poté ho oslovila a umlkla, jako by čekala na odpověď.

"Nerozumím tvému jazyku," řekl Tarzan. "Snad bychom se mohli dohovoreti v jiné řeči."

Neporozuměla ani slova, ačkoli postupně zkusil francouzštinu, angličtinu, arabštinu, jazyk kmene Waziriů i nářečí Západního pobřeží.

Potřásla hlavou a zdálo se, že v jejím hlase je jakási lítost, když dávala pokyn, aby obřad pokračoval. Jeho účastníci znovu započali svůj tanec a přestali teprve na dívčím rozkaz. Na další znamení přistoupili muži k Tarzanovi, zvedli ho do výšky a položili na oltář. Poté spolu se ženami vytvořili dvě řady. V rukou drželi zlaté šálky - snad aby je naplnili krví obětí, až obřadní nůž dokoná své hrůzné dílo.

Vtom mezi muži vypukl spor o to, kdo zaujme první místo. Jeden z nich, zavalitý chlapík s odulým obličejem, se pokoušel odstranit svého menšího druha dozadu, avšak ten se odvolal k samotné kněžce, která rušitele bez rozmýšlení odkázala na samý konec řady. Tarzan slyšel, jak postižený zlostně mručí, kráčeje zvolna na své místo.

Kněžka stanula nad Tarzanem a počala recitovat jakousi zařikávací formuli. Přitom zvedala svůj stíhlý ostrý nůž. Tarzanovi připadalo jako celá věčnost, než se dívčina ruka se smrtící zbraní znovu spustila a zastavila se nad jeho obnaženou hrudí. Nyní počala dále klesat, zprvu pomalu, a postupně stále rychleji. Na konci řady ponížený muž dosud spílal své velitelce. Jeho hlas byl čím dál hlasitější. Kněžka ho pokárala přísným tónem. Nůž byl teď již na dosah Tarzanových prsou, avšak náhle se jeho pohyb zastavil a kněžka zvedla zrak k štváči, rozzlobena jeho neustálým bezbožným narušováním posvátného obřadu.

A tu došlo k něčemu neočekávanému. Tarzan otočil hlavu a spatřil zavalitého chlapíka, jak skočil po ženě stojící mu nejbliž a vši silou ji udeřil do hlavy svým těžkým kyjem. Čehosi podobného byl Tarzan nejednou svědkem i mezi divokými obyvateli pralesa. Tentýž amok stihl Kerchaka, Tublata i Terkoze. Nebylo snad mezi opy jediného samce, který by toho byl ušetřen. Muž propadl záchvatu šílenství a svým mohutným obuškem zaútočil proti ostatním. Vydávaje zuřivé skřeky, pobíhal sem a tam a svou strašlivou zbraní rozdával jednu ránu za druhou.

Kněžka dosud stála s napřaženým nožem nad Tarzanem a sledovala s hrůzou běsnícího muže, rozsévajícího kolem sebe smrt.

Místnost se vyprázdnila. Zůstali jen mrtví či umírající, Tarzan, kněžka a nešťastný šílenec. Sotva spatřil ženu, oči mu zasvítily novou neodolatelnou náruživostí. Pozvolna se k ní přiblížil a cosi jí sděloval. Tarzanovi se zdálo, že rozumí. Nikdy by si byl nepomyslel, že by něco takového bylo známo lidským bytostem - chraplavý štěkot lidoopů, podobný jeho mateřštině! Žena muži odpovídala stejnými zvuky. Muž vyhrožoval, žena se ho snažila uklidnit. Zuřivec byl již zcela blízko a vztahoval po ní přes oltář své dlouhé ruce zakončené ostrými nehty.

Tarzan napjal všechny síly, aby přerval pouta. Kněžka si toho nevšimla, neboť ve strachu z nebezpečí, které jí hrozilo, zcela zapoměla na obřad. Tarzan se svezl z oltáře na kamennou podlahu. Provazy na jeho ruce se uvolnily a plavovlasý obr se postavil na nohy. Tehdy si uvědomil, že je v sále sám - kněžka i její protivník zmizeli. Z temného otvoru vzadu za oltářem se ozval tlumený výkřik.

Aniž pomyslel na vlastní bezpečnost či útek, k němuž mu nahrávala souhra šťastných náhod, vyběhl Tarzan ženě na pomoc. Jedním skokem byl u vchodu do podzemní místnosti a v příštím okamžiku proběhl po starém kamenném schodišti, vedoucím do neznáma. V matném světle, které sem pronikalo shora, spatřil sklepní kryptu s nízkým stropem, z níž vedlo do neproniknutelné tmy několik východů. Nebylo třeba vydávat se dále do tohoto ponurého labyrintu, neboť přímo před sebou uviděl to, co hledal - muže a dívku, ležící na podlaze. S prsty svého pronásledovatele zaťatými do hrdla snažila se vyprostit.

Když Tarzanova těžká ruka dopadla na násilníkovo rameno, pustil svou oběť a vrhl se po dívčině zachránci. S pěnou u úst a vyceněnými zuby bojoval šílený modloslužebník s nebývalou silou, již mu dodávalo pomatení smyslů. Ve svém běsnění se proměnil v šelmu - zapomněl i na dýku zavěšenou za pasem a užíval jen přirozených zbraní, jakými bojuje dravá zvíře. Použil-li zubů a rukou, shledal, že jeho protivník jimi vládne neméně obratně. Tarzan muže stiskl a oba upadli, rvouce se jako rozlícení opí samci. Kněžka zůstala stát přitisknuta ke stěně a s očima vytřeštěnými hrůzou sledovala zápasníky, svíjející se u jejich nohou.

Cizinec sevřel mohutnou rukou protivníkovo hrdlo, zvrátil mu hlavu dozadu a zasypal jeho obličej bezpočtem úderů. Po chvíli pustil bezvládné tělo na zem, vstal a otřásl se jako lev. Položil nohu na protivníkova prsa a zdvihl hlavu, aby mohl vydat vítězný skřek svého kmene, avšak když pohlédl do chodby, rozhodl se raději nebudit pozornost.

Dívka, dosud polomrtvá strachy, si nyní uvědomila, co ji patrně očekává. Ač vysvobozena z moci šilence, padla do rukou muže, jehož před pár okamžiky měla obětovat bohům: Zdálo se, že zamýšlí z místa uprchnout. Tmavé ústí chodby, která se hlouběji rozbíhala do všech stran, bylo nedaleko. Sotva se otočila, aby se dala na útěk, Tarzan ji zahlédl. Rychlým skokem byl u ní a položil jí ruku na rameno.

"Počkej!" řekl v řeči Kerchakova kmene.

Dívka na něho hleděla s úžasem.

"Kdo jsi," zašeptala, "že mluvíš jazykem Prvních lidí?"

"Jsem Tarzan z rodu Opů," odpověděl tak, jak se dorozumíval u svého kmene.

"Co ode mě žádáš?" pokračovala. "Proč jsi mě zachránil z rukou Tha?"

"Nesnesu, aby někdo zabil ženu!"

"Co se mnou uděláš?" ptala se.

"Nic," odpověděl. "Avšak ty můžeš udělat něco pro mě, vyvedeš-li mě odtud na svobodu."

Řekl to, aniž doufal, že dívka bude souhlasit. Domníval se, že bude spíše naléhat, aby obřad pokračoval. Zároveň však věděl, že ozbrojen dýkou a zbaven pout nebude tak snadnou kořistí. Dívka stála nehnutě a dlouho se na něho dívala.

"Jsi velmi pozoruhodný muž," řekla. "Takové jsem viděla ve svých dívčích snech. Podobáš se předkům našeho národa, kteří vystavěli toto velkolepé město uprostřed divočiny a vyrvali ze samotného nitra země nebyvalé bohatství, kvůli kterému se zrekli i své domoviny daleko odtud. Nechápu, proč jsi mě přišel zachránit, ani proč se mi nechceš pomstít za to, že jsem tě vlastní rukou málem zabila."

"Myslím," odpověděl Tarzan, "že jsi nedělala nic jiného, než poslouchala hlas své víry. Nemohu se proto na tebe hněvat, ať si o ní myslím cokoli. Kdo jsi - a kdo jsou ti lidé?"

"Jsem La, kněžka Chrámu Slunce ve městě Oparu. Jsme potomky národa, který přišel do tohoto nehostinného kraje před více než tisíci léty, aby tu hledal zlato. Jeho města se rozkládala od velkého moře, kde vychází slunce, až k velkému moři, kde zapadá, aby zchladilo své rozpálené čelo. Byl to národ velmi bohatý a mocný, avšak v těchto skvostných palácích žil jen několik měsíců v roce. Většinu života trávil ve své vlasti na severu. Mnoho lodí brázdilo moře mezi novým a starým světem. V období dešťů zde zůstávala jen málo obyvatel - dozorcí černých otroků, kteří pracovali v dolech, kupci doplňující zásoby a vojáci střežící města. Tak tomu bylo právě v době, kdy se přihodilo velké neštěstí. Když nadešel čas návratu, nikdo nepřišel. Lidé ve městech čekali celé týdny. Poté vyslali velkou galéru, aby se dověděli, co je toho příčinou. Ač pluli mořem mnoho měsíců, nenašli jedinou stopu po hrdé zemi, která byla po staletí kolébkou kmene - zmizela ve vlnách.

Od té chvíle můj národ upadal. Malomyslní a nešťastní stávali se lidé obětí černých hord, přicházejících ze severu i z jihu. Jedno město za druhým pustlo nebo se stalo cizí kořistí. Zbytek mého lidu musel hledat útočiště v této pevnosti. Pozbyli jsme moci, kultury i odkazu předků, až jsme zůstali bezvýznamnou hrstkou polodivokých opic. Opice žily s námi od nepaměti. Nazýváme je První lidé. Mluvíme jejich řečí stejně dobře jako svou vlastní. Jen při obřadech se snažíme zachovat svou mateřštinu. Možná bude časem zapomenuta a my přestaneme pohrdat muži, kteří pojmají opice za manželky, a staneme se šelmami, z nichž vzešli naši předkové."

"Ale proč se vaše ženy podobají lidem víc než vaši muži?" zeptal se Tarzan.

"Protože z žen se nestaly divoké šelmy tak rychle jako z mužů. V době velkého neštěstí zde zůstali jen muži z nižších vrstev, zatímco chrámy byly plné nejvznešenějších dcer národa. Můj původ je čistší než u ostatních, neboť po staletí byly ženy mého rodu nejvyššími kněžkami. Jejich úřad přecházel z matek na dcery. Naši manželé byli vybíráni jen z členů těch nejváženějších rodin. Pojmout za ženu velekněžku mohl jen duševně i tělesně dokonalý muž."

"Pokud jde o muže, které jsem tu viděl," dodal Tarzan s úsměvem, "mezi nimi bude těžké vybírat!"

Dívka se na něho nechápavě.

"Nerouhej se!" řekla. "Ti muži, které jsi viděl, jsou svatí - jsou to knězi!"

"Jsou tu tedy ještě jiní, kteří vypadají lépe?" ptal se.

"Ostatní jsou ještě mnohem ošklivější..."

Tarzanovi bylo dívky najednou líto, neboť i v šeru podzemní místnosti viděl, že je velmi půvabná.

"Co bude se mnou?" zeptal se náhle. "Odvedeš mě na svobodu?"

"Plamenný bůh tě přijal za svého," odpověděla slavnostně. "Ani já nemám právo tě osvobodit. Najdou tě, ať jsi kdekoli. Já však nechci, aby tě našli! Nasadil jsi vlastní život, abys mě zachránil. Proto i já udělám totéž. Nebude to snadné - potrvá to mnoho dní. Snad tě odtud vyvedu. Pojď! Budou mě hledat, a kdyby nás našli spolu, byli bychom ztraceni - zabili by i mě, neboť by si mysleli, že jsem znesvětila našeho boha."

"Není třeba, abys riskovala život," řekl Tarzan. "Vrátím se do chrámu a pokusím se vybojovat si svobodu sám."

Nesouhlasila - naopak ho přemluvila, aby ji následoval. Byli ve sklepení již příliš dlouho a mohli by vzbudit podezření, že se spolu setkali.

"Ukryji tě a pak se vrátím sama," řekla dívka. "Řeknu jim, že jsem omdlela, poté co jsi zabil Tha, a proto nevím, zda jsi uprchl."

Vedla ho křivolakými chodbami, až konečně došli do malé místnosti, kam otvorem ve stropě pronikal slabý pruh světla.

"To je Chrám smrti," řekla. "Nikoho nenapadne tě tu hledat. Sem se neodváží. Až se setmí, vrátím se. Do té doby vymyslím, jak tě vysvobodit."

Odešla a Tarzan osaměl v Chrámu smrti, hluboko pod mrtvým městem jménem Opar.

Trosečníci

Claytonovi se zdálo, že pije plnými doušky čistou pramenitou vodu. Když se probral, zjistil, že je od hlavy k patě

promočen prudkým tropickým lijákem. Otevřel ústa a pil. Konečně se cítil natolik silný, že se dokázal vzepřít na rukou. Před ním ležel pan Thuran a o pár kroků za ním se choulilo bezvládné tělo Jane Porterové. S velkou námahou se doplazil k dívce, o níž byl téměř přesvědčen, že je mrtva. Zvedl jí hlavu z hrubých prken. Snad v tomto zuboženém, na kost vyhublém těle přece jen hoří plamínek života! Snad ještě existuje naděje!

Uchopil kus látky nasáklé vodou a ždímal z něho životodárné krůpěje do rozpukaných rtů, které ještě před pár dny zářily mládím a krásou. Chvilí nejevila známky života. Konečně bylo jeho úsilí odměněno slabým záchvěvem pootevřených víček. Clayton počal dívce třít prokřehlá ruce a svlačil vyschlé hrdlo ještě několika osvěžujícími kapkami. Otevřela oči a dlouho na něho upřeně hleděla, než si znovu dokázala uvědomit, kde je.

"Voda?" zašeptala. "Jsme zachráněni?"

"Prší," vysvětloval Clayton. "Konečně se můžeme napít. To nás oba zachránilo."

"A pan Thuran?" zeptala se. "Je mrtev?"

"Nevím," přiznal Clayton. "Jestli žije a déšť ho přivede k vědomí..." Zarazil se, neboť si uvědomil, že není radno zmiňovat se o tom, co prožil. Váhal, co říci.

"Kde je pan Thuran?" opakovala.

Clayton pokynul hlavou k místu, kde Rus ležel. Chvilí mlčel.

"Pokusím se přivést ho k vědomí," řekl konečně.

"Ne!" zašeptala, vztahujíc k němu ruce. "Nedělejte to! Zabije vás, jakmile nabude sil. Jestli umírá, nechte ho zemřít. Nechci zůstat sama s tím zvířetem!"

Clayton váhal. Čest mu velela, aby se pokusil Thurana zachránit. Dost možná však, že mu již není pomoci - v té myšlence neviděl nic nečestného. Zabrán do tohoto vnitřního boje se sebou samým, zvedl na okamžik zrak přes bok člunu. A v témže okamžiku vyskočil radostně na nohy s výkřikem, deroucím se přes oteklé rty:

"Země, Jane! Díky Bohu, země!"

Dívka pohlédla týž směrem - a skutečně! Snad pouhých sto yardů od nich spatřila písčité pobřeží a za ním husté stromové tropické džungle.

"Teď ho můžete přivést k vědomí," řekla Claytonovi, neboť i ona pocítila výčitky svědomí.

Trvalo chvíli, než dal Thuran najevo známku života. Když konečně otevřel oči, sdělili mu, co se mezitím udalo. Zatím již člun jemně třel přídíl o písčité dno.

Osvěžen deštěm a povzbuzen novou nadějí přebrodil Clayton mělčinu ke břehu a upevnil provaz člunu k malému stromu. Učinil tak v pravou chvíli, neboť právě začínal odliv a mohli by být znovu strženi na moře. Pak se vrátil a přenesl Jane.

Těžkým krokem se vydal do blízké džungle, kde bylo hojně tropického ovoce. Maje dosud na paměti Tarzanovy rady, nasbíral plnou náruč čerstvých plodů a zamířil zpátky k pobřeží.

Déšť mezitím ustal a horké slunce páliło tak nemilosrdně, že Jane trvala na tom, aby se co nejrychleji odebrali do pralesa. Když se nasytili ovocem, které přinesl Clayton, našli trosečníci útočiště ve stínu stromu, kde byl přivázán člun. Zcela vyčerpaní ulehli k odpočinku a spali až do setmění.

Po celý měsíc žili v poklidu na pobřeží. Když se oběma mužům vrátila síla, zbudovali v koruně jednoho stromu hrubé přístřeší, umístěné tak vysoko nad zemí, aby je chránilo před divokými šelmami. Ve dne sbírali ovoce a lesní plody a v noci se uchylovali do větví, kde se cítili přece jen bezpečněji před dravými obyvateli džungle. Spali na chomáčích dlouhých travin. Jedinou příkrývkou Jane Porterové byl starý svrchník, který měl Clayton na sobě v den památné cesty do Wisconsinu.

Dívčin snoubenec vybudoval ze silných větví boční stěnu, která dělila obydlí na dvě části - v jedné přebývala Jane, ve druhé on a pan Thuran.

Od samého počátku pobytu na pobřeží dával Rus najevo všechny známky své pravé povahy - sobectví, hrubost, aroganci a zbabělost. Dvakrát by bývalo došlo k střetnutí mezi ním a Claytonem kvůli jeho chování k dívce. Clayton se neodvažoval nechat ji s ním samotnou ani na okamžik. Život obou snoubenců se tak stal trvalou zkouškou trpělivosti a odvahy - přesto se rozhodli vydržet, doufajíc, že budou zachráněni.

V myšlenkách vracela se teď Jane ke svému minulému dobrodružství v džungli. Kdyby tu tak byl její pralesní bůh!

Nemusela by se bát ani divokých šelem, ani nesnesitelného společníka. Chatrnou ochranu, kterou jí poskytoval Clayton, nemohla se záštitou Tarzanovou srovnávat, jelikož tito dva muži k ní nebyli rovnocenně vybaveni.

Jednou, když Clayton odešel k prameni pro vodu, řekla konečně Thuránovi, co si myslí.

"Máte štěstí, pane, že tu s námi není ubohý monsieur Tarzan, který utonul cestou do Kapského Města, kam doprovázel vás a slečnu Strongovou!"

"Vy znáte toho bastarda?" zeptal se Thuran s úšklebkem.

"Znám toho muže," odpověděla. "Byl to jediný skutečný muž, jakého jsem kdy poznala!"

V jejím hlase bylo cosi, co vyvolalo v Rusovi podezření, že byla Tarzanovi něčím víc než jen přítelkyní. Rozhodl se splatit Tarzanovi, kterého pokládal za mrtvého, tím, že před dívkou pošpiní jeho jméno.

"Byl horší než bastard!" křičel. "Byl to slaboch a zbabělec! Aby se zachránil před spravedlivým hněvem muže, vůči kterému se dopustil špinavosti, svedl veškerou vinu na jeho manželku. Sotva byl usvědčen z nekalých záměrů, uprchl z Francie, aby se vyhnul čestnému souboji. Proto nastoupil na loď, již jsme se slečnou Strongovou cestovali do Kapského Města. Vím dobře, co říkám. Ona žena je sestrou mého přítele. A mám ještě něco, o čem jsem dosud nikomu neřekl. Váš statečný monsieur Tarzan skočil do moře ze strachu přede mnou, neboť jsem ho poznal a vyzval na souboj ve své kajutě!"

Jan Porterová se usmála.

"Snad si nemyslíte, že někdo, kdo zná monsieur Tarzana, by mohl uvěřit tolika nesmyslům?"

"Proč tedy cestoval pod cizím jménem?" zeptal se Thurán.

"Nevěřím vám!" zvolala, nicméně zrnko pochybnosti bylo zaseto, neboť si uvědomila, že Hazel znala jejího lesního boha pod jménem John Caldwell.

Necelých pět mil severně od skrovného přístřeší trosečníků stál Tarzanův srub, o němž neměli ani tušení. A jen o několik mil dále žila v hrubých, leč pevných chýších skupina osmnácti lidí - posádky tří zbývajících člunů z Lady Alice. Po necelých třech dnech veslování na klidném moři dorazili k pevnině, ušetření jakéhokoli nebezpečí. Ačkoli cítili zármutek nad posádkou zmizelého člunu a dosud se plně nevzpamatovali z otřesu, způsobeného katastrofou plavidla a náhlým strádáním, nebyla jejich situace nikterak bezvýchodná. Všichni věřili, že zbývajícím člunům bude objeven a po nich bude zahájeno pátrání.

Protože všechny zbraně a střelivo byly uloženy do člunu lorda Tenningtona, měli dostatečnou výzbroj k sebeobraně i lovu. Jediný, kdo společnosti trvale působil starosti, byl profesor Archimedes Q. Porter. Byl přesvědčen, že jeho dcera byla nalezena nějakým parníkem. Vzdal se tedy záhy úmyslu dál po ní pátrat a vši silou svého pronikavého intelektu se ponořil do hlubokomyslných úvah o rozličných vědeckých problémech. Vše ostatní pak pokládal za zcela bezvýznamné.

"Nikdy," řekl ustaraný Samuel T. Philander lordu Tennigtonovi, "dosud nikdy mě profesor Porter nestál tolik námahy! Zrovna dnes ráno jsem ho musel na chvíli opustit, a než jsem se vrátil, zmizel! A kde si myslíte, pane, že jsem ho našel? Půl míle odtud na širém oceánu, v jednom z našich záchranných člunů! Vesloval neznámo kam. Nechápu, jak se mohl dostat tak daleko od břehu, neboť měl jen jedno veslo, jímž člun poháněl neustále dokola. Když mě jeden z námořníků vzal do druhého člunu, nesl profesor značně nelibě můj návrh vrátit se zpátky na pevninu. 'Proč, pane Philandere?' řekl mi. 'Jsem překvapen, že vy, člověk vzdělaný, se pokoušíte narušovat vývoj vědy. Během posledních tropických nocí jsem vyvodil z jistých astronomických jevů novou hypotézu o mlhovinách, která ohromí odborníky celého světa! Chtěl bych se odvolat na skvělou práci o Laplaceově teorii, která - pokud se pamatuji - leží v jedné ze soukromých knihoven v New Yorku. Váš necitlivý zásah, drahý Philandere, má za následek nenapravitelné zdržení, neboť jsem se právě vydal na cestu, abych získal uvedený spis!' A bylo nanejvýš obtížné přemluvit ho, aby vesloval zpět ke břehu," uzavřel pan Philander.

Ačkoli útoky divokých šelem hrozily téměř neustále, chovaly se slečna Strongová a její matka velmi statečně. Narozdíl od ostatních nepřijímaly tak ochotně tvrzení, že Jane, Clayton a pan Thurán byli zachráněni. Esmeralda dnem i nocí lála krutému osudu, že ji odloučil od její drahé paní. Lord Tennington neztrácel ani v těchto těžkých chvílích příslovečnou dobromyslnost. Zůstal nadále veselým hostitelem, starajícím se o pohodlí a zábavu svých bližních. Námořníkům byl dál spravedlivým, byť přísným velitelem - a tak v džungli panovala táž kázeň jako na palubě Lady Alice.

Kdyby byla tato spořádaná a zabezpečená skupina trosečníků tehdy viděla zuboženou trojici, vyvrženou na břeh jen o několik mil dále na jihu, sotva by v ní poznala někdejší veselé spolence z Tenningtonovy jachty.

Clayton i pan Thurán přišli již téměř o veškerý oděv. Jejich svršky byly rozedrány trnitými křovisky a houštinami, jimiž se museli na cestě za potravou prodírat. Jane byla přirozeně podobných strastí ušetřena, nicméně i její šaty byly již ve zbědovaném stavu.

Clayton pečlivě stáhl kůži z každého zvířete, které zabili. Kozky rozvěsil na větve a pečlivě očistil, takže se mu je podařilo poměrně dobře zachovat. Když už se zdálo, že se jeho oblečení rozpadne úplně, dal se do šití hrubého oděvu, používaje přitom ostrého trnu jako jehly a vláken pevných trav a vysušených zvířecích střívek jako nití. Výsledkem jeho snažení byla jakási halena bez rukávů, dosahující skoro ke kolenům. Oblek, zhotovený z kožšin různých hlodavců, dodával svému majiteli pitoreskního vzezření, umocněného ještě nevábým zápachem neodborně vydělané kůže. Když ho na sebe prvně navlékl a objevil se v něm před Jane Porterovou, ani neradostná situace, v níž se nacházeli, nezabránila dívce, aby se při pohledu na něj nedala do hlasitého smíchu. Zakrátko i monsieur Thurán shledal nezbytným zhotovit si něco na sebe, takže oba muži, s obnaženými nohama a dlouhými plnovousy, vypadali jako pravěcí lovci mamutů.

Uplynuly již téměř dva měsíce jejich pobytu na pobřeží, když je postihlo první velké neštěstí. Předcházela mu příhoda, při níž málem přišli o život - způsobem, který není v džungli ničím neobvyklým.

Pan Thurán, stížen záchvatem bahenní zimnice, ležel v přístřešku mezi větvemi. Clayton se vydal do džungle za potravou. Když se vracel, vyšla mu Jane naproti. Za Claytonem se tiše a ostražitě plížil starý lev. Několik dní již nesebral sílu, aby zaplnil svůj bezedný žaludek. Žral stále méně a hlad ho zaháněl dál a dál od jeho loviště. Konečně objevil nejslabší a nejbezbrannější oběť - a zdálo se, že v nejbližší chvíli ukojí svůj hlad.

Clayton, který neměl ani tušení, že mu v patách číhá smrt, vyšel z pralesa dívce v ústřety. Když byl již blízko, uviděla Jane nedaleko travnatého okraje džungle žlutohnědou hlavu a zlověstné oči šelmy, našlapující neslyšně porostem. Zmocnil se jí takový strach, že nebyla schopna vydat hlásku. Její oči však hovořily výmluvněji než všechna slova.

Clayton se ohlédl a zjistil, že jsou v beznadějně situaci. Lev byl sotva několik stop daleko a k přístřešku ještě zbýval notný kus cesty. Clayton držel v ruce silnou haluz - ta však byla proti obrovské šelmě, stejně málo účinná, jako by to byla dětská puška na korkové náboje. Lev, sužovaný hladem, dobře věděl, že v honbě za potravou je třeba si počínat tiše, avšak teď si byl zcela jist, že mu kořist již nemůže uniknout. Rozevřel mohutné čelisti a dal průchod svému hněvu ohlušujícím řevem, při kterém se vše živé zachvělo.

"Utíkejte, Jane!" zvolal Clayton. "Rychle! Utíkejte k přístřešku!"

Zesláblé údy vypověděly dívce službu, a tak zůstala stát strnule na místě a mrtvolně bledá zírala do tváře nevyhnutelné smrti. Thurán, kterého hrozný řev probral z mrákot, se objevil u vchodu do přístřeší, a sotva zjistil, co se pod ním děje, počal sebou házet sem a tam a volal:

"Utíkejte! Utíkejte! Nebo na tomhle hrozném místě zůstanu sám!" Vzápětí se jeho hlas zlomil a změnil se v přerývaný

vzlykot.

Lev, zaujat novým zvukem, se zastavil a upřel pátravý pohled ke stromu. Clayton již déle nesnesl nervové vypětí - otočil se k šelmě zády, skryl hlavu do dlaní a čekal na svůj ortel.

Dívka na něho zděšeně pohlédla. Proč nic nedělá? Má-li zemřít, proč nezemře jako muž v boji, byť jakkoli marném? Počínal by si Tarzan také tak? Což by nebojoval tvář v tvář smrti statečně až do konce?

Lev se již chystal ke skoku, který měl ukončit jejich mladé životy. Jane poklekla na kolena a s očima zavřenými se počala modlit. Thuran, zesláblý horečkou, omdlel.

Vteřiny se měnily v minuty a dlouhé minuty ve věčnost. Lev však dosud neskočil. Clayton byl bez sebe strachy a kolena se mu třásla. Ještě okamžik, a byl by se zhroutil. Jane Porterová to déle nevydržela a otevřela oči. Snila snad?

"Williame," zašeptala. "Podívejte!"

Clayton z posledních sil zvedl hlavu a otočil se směrem ke lvu. Výkřik pře-kvapení se mu vydral ze rtů. Za nimi ležela mrtvá šelma a v jejím trupu vězel těžký oštěp, jaký používají domorodí válečníci. Pronikl celým tělem a zasáhl lva přímo do srdce.

Jane vstala, avšak když se k ní Clayton obrátil, zavravorala vyčerpáním. Nastavil náruč, aby neupadla, a přivinul ji k sobě. Sklonil se k ní a políbil ji na znamení díkůvzdání šťastnému osudu.

Něžně ho odstrčila.

"Nedělejte to, Williame," řekla. "Jako bych v oněch několika posledních okamžicích žila celou věčnost. Tvář v tvář smrti jsem pochopila smysl života. Nechci vám víc působit bolest. Nemohu dále žít s vědomím neuváženého slibu, který jsem vám dala. Právě jsem poznala, že by nebylo správné dál klamat vás i sebe. Nikdy se nestanu vaší ženou, i kdybychom se vrátili do civilizovaného světa!"

"Proč, Jane?" vykřikl. "Jak to myslíte? Jak souvisí naše záhadné zachránění se změnou vašich citů vůči mně? Jste rozrušena - zítra zas budete sama sebou!"

"Jsem teď sama sebou víc než kdy předtím!" odpověděla. "To, co se právě stalo, mi připomnělo, že mě svou láskou zahrnul nejstatečnější z mužů. Nedokázala jsem si to uvědomit, a proto jsem jej odmítla. Nyní je mrtev a já se nikdy neprovdám. Nemohla bych žít s mužem, který by nebyl tak statečný jako on. Stále bych s ním svého manžela srovnávala. Rozumíte mi?"

"Ano," odpověděl se sklopenou hlavou a tvář rudou zahanbením. A tehdy cítil, že ho stihlo velké neštěstí...

Pokladnice Oparu

Byla již tma, když se La, nejvyšší kněžka, vrátila do Chrámu smrti a přinesla Tarzanovi jídlo. Neměla louč, a tak opatrně pátrala rukama po oprýskaných zdech, dokud nenašla sklepení. Kamenným mřížovím sem pronikaly paprsky měsíce a ozařovaly matně vnitřek místnosti. Jakmile zaslechl kroky, vyšel Tarzan, přikrčený dosud v koutě, vstříc své zachránkyni.

"Jsou velmi rozezleni," byla její první slova. "Ještě nikdy žádná lidská oběť neunikla svému osudu. Snad padesát se jich vydalo po tvé stopě. Prohledali celý chrám - kromě této místnosti."

"Proč se sem bojí vstoupit?" zeptal se Tarzan.

"Je to místo zasvěcené mrtvým. Vidíš ten starobylý oltář? Tady mrtví obětují živé, pokud je zde najdou. Proto se mí lidé tomuto místu vyhýbají. Každý, kdo sem vstoupí, ví, že bude polapen a obětován."

"A ty?"

"Jsem nejvyšší kněžka, chráněná před touto smrtí. Právě já jim přináším oběti ze světa nahoře. Proto sem mohu vstoupit bez nebezpečí."

"Proč se mrtví nezmocní mě?" naléhal, usmívaje se té podivné pověře.

Pohlédla na něho tázavě.

"Je povinností kněžky učit a vykládat to, co vytvořili jiní, moudřejší. Nikde se však v naší víře neříká, že sama musí věřit tomu, co učí. Čím kdo zná více své náboženství, tím méně mu věří. A nikdo z žijících nezná naší víru lépe než já!"

"Bojíš se tedy jen toho, aby tě tvoji smrtelní druzi neviděli, jak mi pomáháš?"

"Ano. Mrtví jsou mrtví. Nikomu neublíží - ani nepomohou. Musíme proto spoléhat sami na sebe. Nebylo snadné oklamat strážce a přinést ti trochu jídla. Nemohu se o to pokoušet každý den. Pojďme se podívat, jak daleko můžeme dojít na cestě ke svobodě, než se budu muset vrátit."

Vedla Tarzana zpět do sálu pod obětním oltářem a pak zabočila do jedné z chodeb, které z něho vycházely.

Tarzan nedokázal ve tmě rozeznat, kudy jdou. Několik minut tápali točitým průchodem, až konečně dorazili k zavřeným dveřím. Tarzan slyšel, jak v zámku rachotí klíče. Vrata se za skřipotu závěsů otevřela a oba vstoupili.

"Tady budeš do zítřejší noci v bezpečí!" řekla dívka. Pak vyšla ven, zavřela dveře a zamkla je na petlici.

Místnost, v níž se Tarzan ocitl, byla ponořena v hustou tmou. Ani jeho oči přivyklé pralesní temnotě nic neviděly.

Opatrně popošel kupředu, až se rukou dotkl zdi. Poté obešel podél stěn celý sál. Podlaha byla z kamene, stěny ze suchého zdiva. Spáry byly vyplněny drobnými úlomky žuly, pospojovanými bez malty.

Zpočátku se Tarzan domníval, že se nachází v jakési zvláštní komnatě bez oken a s jediným vchodem. Znovu celou místnost obešel. Ne, nemýlil se. Když však opět došel do půli stěny proti dveřím, zůstal chvíli stát a pak ustoupil o pár kroků stranou. Vrátil se a totéž učinil opačným směrem. Jedno místo ve zdi upoutalo jeho pozornost. Nebylo pochyb! Skulinou ve stěně sem zvenčí pronikal čerstvý vzduch. Právě tady a nikde jinde!

Tarzan ohmatl několik žulových kvádrů, které tvořily stěnu. Konečně se mu podařilo jeden vyjmout. Dílec, široký asi deset palců, po sobě zanechal jen nepatrnou mezeru. Tarzan počal uvolňovat jeden kámen za druhým. Zdálo se, že zeď je v těchto místech zhotovena výhradně z podobných kvádrů. Brzy jich vyjmul značné množství. Ke svému překvapení

zjistil, že prostor za nimi je prázdný. Rozšířil otvor tak, aby se jím dokázal protáhnout celým tělem. Přímou před sebou rozeznal slabé světlo - jen o málo znatelnější než temnota kolem.

Opatrně se vydal po kolenou vpřed. Po chvíli zjistil, že podlaha náhle končí. Všude, kam dosáhl, byla jen tmavá propast. Napadlo ho podívat se vzhůru. Kulatým otvorem nad sebou zahlédl nevelký kus hvězdnaté oblohy. Prohmatal stěny a usoudil, že se sklání nad šachtou. Únik touto cestou se zdál nemožný.

Přemýšlel nyní, k čemu asi stavba sloužila a proč byla zbudována právě tímto podivným způsobem. Ve stropním otvoru se objevil měsíc a zalil temnou propast stříbrnými paprsky. Konečně Tarzan pochopil účel šachty - hluboko pod sebou spatřil třpytivý povrch vodní hladiny. Ocítl se ve staré studni! K čemu však bylo spojení mezi ní a kobkou, ve které byl ukrýván?

Měsíc se vyhoupl přímo doprostřed otvoru, takže jeho svit ozářil celý prostor. Na protější stěně se objevil další možný průchod. Stálo za to jej prozkoumat - a Tarzan ani na okamžik neváhal tak učinit.

Rychle se vrátil ke stěně, kterou prorazil. Silný nános prachu na povrchu kvádrů svědčil o tom, že i kdyby současní obyvatelé pevnosti o této tajné chodbě věděli, zcela jistě ji nepoužívali. Když uvedl zeď do původního stavu, vrátil se Tarzan k šachtě, jejíž ústí bylo široké asi patnáct stop. Přeskočit ji bylo pro něho hračkou. V příštím okamžiku se již ubíral úzkým tunelem. Vážil každý krok, neboť se obával, že by se mohl kdykoli zřítit do podobné propasti, jako byla ta první.

Urazil několik yardů, než došel ke schodišti, vedoucímu kamsi dolů do tmy. O něco níže byla znovu rovná podlaha, po které se dostal až ke dřevěným dveřím, zataraseným mohutnými trámy. To jen potvrzovalo jeho domněnku, že právě tato cesta spojuje chrám s okolním světem, neboť kdyby šlo o vězení, byly by trámy patrně na opačné straně. Zátaras byly notně zaprášené - další důkaz, že chodba nebyla léta používána. Když Tarzan odstranil překážku ze dveří, jejich mohutné veřeje hlasitě zavrzaly, jako by chtěly protestovat proti rušení posvátného klidu.

Tarzan chvíli naslouchal, neupoutá-li hluk něčí pozornost. Protože se nic neozývalo, pokračoval v cestě s nezmenšenou opatrností. Zjistil, že se nachází v prostorné místnosti. Podél jejich zdi a po celé délce podlahy bylo navrženo množství předmětů podivného, leč stejného tvaru. Podle hmatu se zdálo, že jde o jakési dvouhlavé zouváky na boty. Byly poměrně těžké - a tehdy Tarzana napadlo, že by mohly být ze zlata. Když však zároveň uvážil, jaké jmění by ony tisíce liber kovu představovaly, zdála se mu původní myšlenka přece jen poněkud pošetilá.

Na vzdálenějším konci místnosti objevil další vchod, zpevněný stejnými trámy jako vnitřní dveře. Možná se teď už ocitl na prahu staré a zapomenuté chodby, vedoucí ke svobodě. Za vraty byla skutečně chodba - a zdálo se, že se vine pod vnějšími hradbami chrámu. Kdyby tak věděl, kterým směrem! Jestliže mířila na západ, pak byla jeho úvaha o tom, kde se nalézá, správná. S novou nadějí postupoval rychle kupředu, až došel k dalšímu schodišti, vedoucímu tentokrát vzhůru. Dole byly schody z kamene, avšak když vystoupal výš, kámen vystřídala žula. Ohmatal stěny a užasl. Byl uvnitř jeskyně!

Za jednou ze zátočin vstoupil náhle do úzké průrvy mezi dvěma útesy. Nad ním zářilo hvězdnaté nebe a před ním se zvedal strmý svah. Tarzan vyběhl po stezce, na jejímž vrcholku se tyčil ohromný balvan. Necelou míli odtud leželo bájně město Opar, jehož paláce a věže tonuly v záři tropického měsíce.

Konečně si mohl prohlédnout onu věc, kterou odtud odnesl. Několikrát jí otočil v dlani, pak zvedl hlavu a jeho zrak utkvěl na starobylých pilířích polorozbořených staveb. Opar - zakleté město dávno mrtvé minulosti! Město krásek a divokých šelem! Město hrůzy a smrti, ale také pohádkového bohatství!

Předmět byl ze zlata.

Skalisko, na němž se Tarzan ocitl, vystupovalo z planiny mezi městem a vzdálenými útesy, na které vyšplhal předešlého rána se svými bojovníky. Dostat se dolů nebylo ani pro něho nijak snadné. Konečně ucítil rovnou půdu pod nohama.

Aniž se již ohlédl za tajuplným městem, zamířil ke spásným útesům.

Slunce právě vycházelo, když dosáhl vrcholu jedné z hor na západním okraji údolí. Hluboko pod sebou uviděl kouř, stoupající zpod korun stromů na úpatí pahorku.

"Lidé!" zašeptal. "Padesát se jich vydalo po mé stopě! Jsou to snad oni?"

Rychle slezl po skalní stěně, a spustiv se do úzké strže vedoucí do džungle, pospíchal směrem, odkud kouř vycházel. Sotva dorazil na okraj lesa, vyšplhal do větvi. Opatrně postupoval vpřed, když konečně spatřil ohradu, za níž se kolem ohně krčil hlouček Wazirů.

"Vstaňte, bojovníci, a pozdravte svého krále!" zavolal na ně v jejich mateřštině.

S výkřiky překvapení a strachu vyskočili, jako by nevěděli, mají-li se dát na útěk, či nikoli. Tarzan se spustil ze stromu přímo mezi ně. Když zjistili, že je to skutečně jejich náčelník z masa a kostí a ne jeho duch, radost černochů neznala mezí.

"Byli jsme zbabělci, ó Waziri!" volal Busuli. "Utekli jsme a nechali tě napospas osudu. Když strach pominul, přísahali jsme, že se vrátíme a osvobodíme tě, či se alespoň pomstíme tvým vrahům. Právě jsme se chystali přejít údolí a vstoupit do onoho hrozného města!"

"Viděli jste padesát divokých mužů sestupovat ze skal do lesa?" zeptal se Tarzan.

"Ano, Waziri," odpověděl Busuli. "Minuli nás včera pozdě odpoledne, právě když jsme se připravovali na cestu.

Tropili v lese takový hluk, že jsme je slyšeli na míli daleko. Protože naším úmyslem bylo vyrazit za tebou, stáhli jsme se do džungle a nechali je projít. Kolébali se na krátkých nohou a občas některý z nich lezl po čtyřech jako gorila Bolgani. Bylo to padesát opravdu divokých mužů, Waziri!"

Když jim Tarzan vypověděl svá dobrodružství a zmínil se i o žlutém kovu, nikdo neprotestoval proti tomu vrátit se v noci do města a odnést odtud co nejvíce.

A tak sotva padl na opuštěné údolí soumrak, vydali se vyschlou a zaprášenou cestou k velkému balvanu, tyčícímu se nad městem. Bylo zřejmé, že šplhat po strmé stěně nebude snadné. Tarzan záhy zjistil, že dostat nahoru své druhy bude

úkolem téměř nadlidským. Jeho námaha však byla posléze přece jen odměněna. Přivázal několik oštěpů jeden k druhému a konec tohoto podivného řetězu si upevnil kolem pasu. Takto postupně vytáhl na vrcholek všechny své přátele, aby je poté dovedl až k místu, kde byly uloženy podivné věci ze zlata. Každý odnesl po dvou kusech o váze asi osmdesát liber.

Cesta zpět ubíhala pomalu, neboť válečníci nebyli zvyklí na tak těžká břemena. Přesto nesli svůj náklad bez protestů a za necelý měsíc překročili hranice rodné země.

Místo aby pokračovali dál ke své osadě, vedl je Tarzan západním směrem. Třicátého dne je vyzval, aby složili náklad a vrátili se do vesnice sami.

"A ty, Waziri?" ptali se.

"Několik dní zůstanu tady," odpověděl. "A vy teď pospěšte ke svým ženám a dětem!"

Sotva odešli, vzal dva zlaté předměty a vyskočil do větvi. Zamířil ke kruhové mýtině, kolem níž čněli pralesní velicí, jako by tu stáli na stráž. Uprostřed prostranství byla plochá vyvýšenina z udusané hlíny. Nejméně stokrát navštívil Tarzan toto odlehlé místo, obehnané trnitými křovisky a spleť lán, jimiž neprošel ani leopard Sheeta. Dokonce ani slon Tantor neměl dost sil, aby prorazil pevný val, chránící shromaždiště veleopů před všemi nebezpečnými obyvateli džungle.

Mnohokrát se musel Tarzan vrátit, než tu shromáždil celý svůj zlatý poklad. Z dutiny starého stromu rozčísnutého bleskem vytáhl lopatu. Byla to táž, kterou kdysi vykopal poklad profesora Portera. Vyhloubil dlouhý příkop, kam uložil vzácnou kořist z bájeného města Oparu. Pak příkop znovu zasypal.

Té noci spal na mýtině a druhý den časně zrána zamířil ke svému srubu, který chtěl navštívit ještě před návratem do osady Wazirů.

Tady našel vše tak, jak to kdysi opustil. Vydal se tedy dál do pralesa, aby ulovil něco, čím by zahnal hlad. Úlovek chtěl odnést do chýše a pojit v klidu. Zároveň pocítil touhu vyspat se na měkké trávě svého někdejšího lože.

Toulal se pralesem několik mil směrem na jih, až se ocitl nedaleko břehu řeky, která se tu vlévala do moře. Urazil ještě několik kroků, když vtom ucítil pach, který nutí všechny šelmy v džungli k ostražitosti - pach člověka. Větr vál od oceánu, a tak Tarzan ihned poznal, že lidé, jimž byl na stopě, jsou kdesi západně odtud. Poté ucítil ještě něco - nebylo pochyb, že nablízku je lev.

"Raději si pospíším," pomyslel si, sotva si uvědomil, že lidé jsou nedaleko. "Lev by se mohl vydat za kořistí!"

Když se po větvích dostal až k okraji pralesa, spatřil ženu klečící na kolenou a divoce vyhlížejícího muže s tváří v dlaních. Zezadu se k nim plížil starý lví samec. Muž byl obrácen k šelmě zády, žena byla skloněna k modlitbě. Nebylo tedy možné poznat, o koho jde.

Nebyl čas na rozmyšlení - Tarzan ani nemohl strhnout luk a napnout tětívu. A byl dosud příliš daleko, aby se mohl pustit se lvem do boje s nožem v ruce. Zbývala jediná naděje - a zároveň poslední možnost. Rozmáchl se a mrštil oštěpem. Ten prolétl hustým listovým a vnikl šelmě přímo do srdce. Lev klesl mrtev k nohám svých vyhlédnutých obětí. Muž i žena zůstali na okamžik stát jako přimrazení. Žena otevřela oči a s údivem hleděla na mrtvolu zvířete. Když zvedla hlavu, Tarzan vydechl v úžas. Viděl dobře? To přece nemůže být žena, již miluje! Nicméně bylo tomu tak!

Když dívka vstala a muž ji objal a políbil, Tarzan se neovládl. Stará jizva na čele zrudla, ve tváři se objevil nelitostný výraz a oči zlověstně zajiskřily. Napjal tětívu, aby vypustil šíp. Leč neučinil tak - jen pomalu sklonil zbraň k zemi. Tětíva povolila a jizva zvolna bledla. Tarzan sklopil hlavu a neskonale smuten se vydal do džungle k osadě Wazirů.

Padesát strašných mužů

Po několik dlouhých minut stáli Jane Porterová a William Clayton mlčky, pohlížejíce na bezvládné tělo šelmy, jejímž spárům unikli jen o vlas. Dívka se vzpamatovala první.

"Kdo to mohl být?" zašeptala.

"Bůh ví..." zněla odpověď.

"Byl-li to přítel, proč se neukázal?" pokračovala Jane. "Neměli bychom ho zavolat a poděkovat mu?"

"Spíše bychom se měli vrátit do úkrytu," řekl Clayton. "Tam budeme v bezpečí, neboť sám - jak víte - vás nedokáže ochránit," dodal s hořkostí v hlase.

"To neříkejte, Williame!" namítla, neboť litovala, že ho svými slovy ranila. "Udělal jste vše, co jste mohl. Zachoval jste se čestně, obětavě a statečně. Není vaší vinou, že nejste víc než normální smrtelník. Jen jediný muž mohl udělat víc než vy. V návalu citu jsem volila nevhodná slova - neměla jsem však v úmyslu vás urazit. Chci jen, abyste pochopil, že si vás nemohu nikdy vzít. Takový sňatek by nepřinesl štěstí."

"Myslím, že vám rozumím," odpověděl. "Nemluvme už o tom - alespoň do té doby, než se vrátíme mezi lidi."

* * *

Příštího dne se Thuránovi přitížilo. Téměř neustále blouznil. Ať se Clayton pokoušel o cokoli, nedokázal mu pomoci. Zároveň se však obával, aby Thurán jednou neublížil Jane - a ve skrytu duše doufal, že zemře. Neméně ho trápila myšlenka, že i jeho by mohlo stihnout něco podobného a dívka by zůstala napospas divokým šelmám.

Ozbrojen oštěpem, jímž byl zabit lev, vydal se na lov s pocitem mnohem většího bezpečí než kdy předtím. Proto se pustil hlouběji do džungle.

Ve snaze uniknout Thuránovu horečnatému blouznění sestoupila Jane z přístřešku, avšak nenašla dost odvahy vzdálit se od stromu. Opřela se o neumělý žebřík, který pro ni zhotovil Clayton, a dívala se na moře v naději, že zahlédne loď. Stála obrácena zády k džungli, a tak si nevšimla, že se tráva náhle rozhrnula a mezi stvoly se vynořila divoce vyhlížející tvář. Malá, krví podlitá očka hleděla upřeně na ni a jen tu a tam přelétla pobřeží, není-li ještě někdo nablízku. Poté se vztyčila druhá hlava a za ní další a další. Z přístřešku se ozval výkřik a hlavy zmizely v porostu stejně rychle, jak se objevily. Sotva však dívka přestala jevit neklid, byly tu znovu!

Jedna za druhou vystupovaly z pralesa pitvorné mužské postavy a plížily se k ní netušící dívka. Konečně upoutal její pozornost jemný šelest trav. Otočila se. Při pohledu, který se jí vzápětí naskytl, se vzchopila a zděšeně vykřikla. Vtom se na ni vrhli. Jeden z útočníků ji uchopil dlouhými gorilími pažemi a unášel do džungle. Špinavá dlaň jí zakryla ústa, aby nemohla křičet.

Po dlouhých a strastiplných týdnech byl tento další šok nad její síly. Napjaté nervy povolily a Jane ztratila vědomí. Když se probudila, zjistila, že je v hustém pralese. Byla noc. Na malé mýtině, kde ležela, plál mohutný oheň. Kolem něho sedělo v podřepu padesát divých mužů. Jejich hlavy i obličeje byly hustě zarostlé. Jako šelmy ohlodávali syrové maso z kostí. Na okraji ohniště stál kotlík s vodou, z něhož občas jeden cosi vylovil kusem dřeva. Jakmile zjistili, že jejich zajatkyň je znovu při smyslech, hodila po ní špinavá ruka jednoho z hodovníků hotové sousto. Dopadlo těsně před ní, avšak ona jen zavřela oči, pocíťující nevolnost.

Mnoho dní putovali džunglí. Dívka, vysílená a s rozedranými nohama, byla vláčena křížem krážem úmorným vedrem. Když občas klopýtla, bili ji a kopali. Cestou pozbyla střevíců a šaty se proměnily v cáry. Zpod nich prosvítala kůže, kdysi sněhobílá, nyní rozervaná ostrým trním houštin, jimiž se musela prodírat.

Poslední dva dny byla již tak vyčerpána, že ji ani rány, ani kopance nedokázaly přinutit k tomu, aby se postavila na zkrvavená chodidla. Když ji unosci za doprovodu podivných skřeků obstoupili, hrozili obušky, bili a kopali, zůstala ležet se zavřenými očima a modlila se, aby ji dalších muk ušetřila milosrdná smrt. Ta však nepřicházela.

Jakmile poznali, že jejich oběť není schopná chůze, zvedli ji a zbytek cesty nesli. Bylo pozdě odpoledne, když před sebou Jane zahlédla polozbořeně zdi velkého města. Byla však příliš slabá a znavená, aby v ní vzbudily sebemenší zájem. Ať odnesena kamkoli, čeká ji mezi těmito netvory jediný konec!

Konečně prošli kolem dvou vysokých zdí a vstoupili do zborcených městských bran. Vynesli ji na chátrající pagodu, kde se kolem ní shromáždily stovky dalších podobných bytostí. Byly mezi nimi i ženy, které vypadaly méně hrozně. Pohled na ně vzbudil v dívce slabou naději, jež poněkud zmírila její zoufalství. Naděje však netrvala dlouho, neboť ženy - byť se samy týráni nezúčastnily - neprojevíly nejmenší soucit.

Poté, co si ji důkladně prohlédli, byla vsazena do tmavé sklepní kobky a zde ponechána o samotě s nádobou vody a skrovnou zásobou potravin. Po celý týden spatřila jen několik žen, které jí přinášely jídlo a pití. Pozvolna se začala zotavovat, aby byla záhy obětována Plamennému bohu. Bylo v té chvíli jejím štěstím, že neměla ani tušení o osudu, který ji očekával.

* * *

Když Tarzan opouštěl místo, kde zachránil Jane Porterovou a sira Claytona ze spárů lva, byla jeho duše naplněna zármutkem. Stará rána v jeho srdci se znova otevřela.

Byl rád, že se včas ovládl a bílého muže v prvním návalu žárlivosti nezabil. Od smrti z jeho rukou dělily Claytona zlomky vteřiny. Sotva poznal dívku a jejího druha, byl hnán primitivním pudem. Viděl ženu, po které toužil, svou ženu, v náručí jiného. A byl by si jistě počínal tak, jak velí neúprosný zákon divočiny, kdyby nad hněvem včas nepřevládla vrozená rytířskost a nezachránila ho před zločinem. Znovu a znovu v duchu děkoval tomu, že ušlechtilý cit jej opanoval, dříve než ruka vypustila osudný šíp.

Přemýšlel o svém návratu k Waziriům a usoudil, že vlastně o nic podobného nestojí. Nejraději by již nikdy nespátřil lidskou bytost. Konečně se mohl svobodně toulat džunglí, dokud palčivá bolest v srdci nepomine. Jako divoká šelma dával přednost utopení o samotě.

Té noci spal v aréně veleopů. Po několik dní pak lovil v jejím okolí, vraceje se vždy na noc zpět. Jednoho dne se vrátil o něco dříve. Ulehl do měkké trávy na mýtině, aby si odpočinul, když tu zaslechl odkudsi z jižní strany důvěrně známé zvuky. Džunglí právě procházela tlupa jeho bývalých soukmenovců! Ne, nemohl se mýlit! Chvilí ležel bez hnutí a naslouchal. Opi se blížili k shromaždišti.

Tarzan pomalu vstal a protáhl se. Jeho bystré uši slyšely každý pohyb blížícího se stáda. Opi šli po větru, takže brzy zachytil jejich pach. Nebylo toho ani zapotřebí - věděl, že uvažuje správně.

Když přišli blíž, Tarzan se ukryl do větvi na opačné straně mýtiny a čekal. Netrvalo to dlouho.

Mezi nízkými větvemi, přímo proti němu, se objevil divoký, zarostlý obličej. Malá těkává očka obhlédla mýtinu a poté se ozvalo zavřeštění. Tarzan porozuměl. Op oznamoval ostatním příslušníkům kmene, že mýtina je prázdná a že mohou bez obav vstoupit. Nejprve se na měkký koberec spustil vůdce smečky a za ním - jeden po druhém - následovali ostatní. Byli tu obrovští staří samci i řada mladých opic. Několik mláďat viselo svým divokým matkám kolem krku.

Tarzan mnoho veleopů poznal. Byli z téhož kmene, v němž vyrostl. Tehdy ovšem byli mnozí dospělí samci ještě novorozenáť. S nejedním z nich si hrál a skotačil. Rád by věděl, zda si ho ještě pamatují.

Z hlasů, které zaslechl, se dověděl, že sem opi přicházejí zvolit vůdce, neboť předchozí náčelník byl zabit za bouře zlomenou haluzí.

Tarzan vyšplhal na samý konec převislé větve, odkud měl dobrý výhled. První ho zahlédly bystré oči jedné ze samic. Pronikavým štekotem upozornila ostatní. Několik statných samců se zvedlo, aby lépe viděli na vetřelce. S naježenými hřbety a vyceněnými tesáky se k němu blížili, vydávající výhružné skřeky.

"Karnath! Jsem Tarzan z rodu Opů!" řekl Tarzan v řeči svého kmene. "Pamatuješ se na mě? Spolu jsme dráždili Numu, když jsme byli malí. Házeli jsme po něm klacky a ořechy z úkrytu ve vysokých větvích."

Op, jehož Tarzan oslovil, se zastavil. Jeho pohled prozrazoval úžas a zároveň svědčil o tom, že rozumí.

"A ty, Magorí," pokračoval Tarzan, obraceje se k jinému, "nevzpomínáš si na svého předešlého náčelníka, který zabil mocného Kerchaka? Podívej se na mě! Jsem Tarzan, mocný lovec a nepřemožitelný bojovník, kterého jste znali mnoho let."

Opi se kolem něho shlukli, více ze zvědavosti než ze strachu. Pak jako by se chvíli radili.

"Co mezi námi hledáš?" zeptal se Karnath.

"Mír," odpověděl syn divočiny.

Opi se počali znovu dohadovat. Konečně Karnath řekl: "Pojď mezi nás, Tarzane z rodu Opů!"

Tarzan se lehce svezl z větve přímo doprostřed smečky. Kruh se uzavřel a on se stal znovu divokou šelmou. Nebylo žádné uvítání, jak tomu bývá v podobných případech u lidí. Většina opů se nerušeně věnovala své každodenní činnosti a jejich chování vůči Tarzanovi v ničem nesvědčilo o tom, že by je byl kdy opustil.

Dva mladí samci, kteří se na něho nemohli pamatovat, přilezli po čtyřech blíž, aby ho očichali. Jeden z nich přitom vycenil tesáky a zavrčel - snad chtěl Tarzana vykrát. Kdyby Tarzan ustoupil, možná by to mladého samce uspokojilo, avšak syn divočiny dobře věděl, že v takovém případě by byl záhy napaden znovu. Neustoupil tedy. Místo toho se rozmáchl a vši silou srazil samce do trávy. Ten se okamžitě vzchopil a v příštím okamžiku se do svého soka pustil. Než však mohl použít drápů a zubů, uchopily ho Tarzanovy prsty za hrdlo. Opičákův odpor slábl, až ustal úplně. Tarzan uvolnil sevření a vstal. Nechtěl samce zabít, jen poučit, že je dosud při síle.

Ponaučení splnilo svůj účel beze zbytku. Mladí samci se mu nyní vyhýbali - jak povětšinou činí slabší v případě silnějšího - a dospěli ho nechali na pokoji. Jen samice s mláďaty se nového soukmenovce ještě nějaký čas bály, a jakmile se přiblížil, oháněly se po něm a vrčely. V podobném případě se Tarzan raději vzdálil, neboť tak velel zákon kmene - jen šilený opičák napadne matku s dítětem. Zanedlouho však i ony přivykly jeho přítomnosti.

Tarzan lovil se svým kmenem jako kdysi. Když opi poznali, že jeho bystrý rozum umožňuje najít větší hojnost potravy a jeho neomylná smyčka chytí vždy něco lepšího, než na co byli dosud zvyklí, začali se k němu chovat jako v dobách, kdy byl ještě jejich náčelníkem.

Tarzan byl s tímto novým údělem docela spokojen. Nebyl štěstí - neboť ve štěstí již nevěřil - byl však alespoň daleko od všeho, co by mu mohlo připomínat mučivou minulost. Pomalu se vzdal myšlenky vrátit se mezi lidi či ke svým druhům z kmene Waziriů. Svůj život začal jako op - jako op ho chtěl také skončit. Nicméně nedokázal úplně zapomenout na dívku, kterou miloval a která teď žila nedaleko loviště jeho kmene, ani se zbavit obav o její bezpečnost. Že nemá náležitou ochranu, věděl od chvíle, kdy byl svědkem bezradného počínání jejího společníka. Čím více o tom přemýšlel, tím větší neklid se ho zmocňoval.

Najednou začal nenávidět sám sebe, že podlehl sobeckému pocitu žárlivosti a zanechal Jane Porterovou bez ochrany.

Den ode dne stávala se tato myšlenka stále naléhavější. Snad by se byl již rozhodl vrátit na pobřeží a být dříve nablízku, když se dověděl něco, co zkřížilo jeho plány a přinutilo ho vydat se kvapem na východ bez ohledu na nebezpečí a hrozbu smrti.

Ještě dříve, než Tarzan znovu našel svůj kmen, odešel jeden mladý samec, který nedokázal najít družku ve vlastní smečce, do džungle, aby si tu podle opičích zvyklostí vybojoval dámu svého srdce v některém sousedním kmene. Když se vrátil i s nevěstou, vyprávěl jedním dechem o svých dobrodružstvích. Padla také zmínka o velkém kmene podivně vyhlížejících opic.

"Byli to samí zarostlí samci, až na jednu opici, která byla světlejší, právě jako tenhle," a ukázal na Tarzana.

Tarzan zbystřil pozornost. Zasypal opičáka lavinou otázek, takže ten sotva stačil odpovídat.

"Byli ti samci malí s křivýma nohama?"

"Byli."

"Měli kolem boků kožešiny Numy a Sheety?"

"Měli."

"Měli obušky a nože?"

"Měli."

"A na nohou a na rukou mnoho žlutých kruhů?"

"Ano."

"A ona - byla malá, štíhlá a velmi bílá?"

"Ano."

"Vypadala jako jedna z kmene, nebo jako zajatec?"

"Táhli ji za vlasy, bili ji a kopali. Byla to bláznivá hra!"

"Proboha!" zašeptal Tarzan. "Kde byli, když jsi je viděl? Kudy šli?" pokračoval v dotazech.

"Šli po břehu druhé vody směrem odtud," odpověděl op a ukázal k jihu. "Když šli kolem mě, mířili tam, kde slunce ráno vstává."

"Kdy to bylo?" naléhal Tarzan.

"Měsíc byl zcela celý."

Bez dalšího vyptávání vyskočil Tarzan na strom a zamířil na východ k zapomenutému městu.

Znovu v Oparu

Jakmile se Clayton vrátil do úkrytu a zjistil, že Jane zmizela, strachy a úzkostí div neomdlel. Thurán byl již při plném vědomí, neboť horečka konečně ustoupila. Zesláblý a vyčerpaný ležel na chomáčích trávy. Když se ho Clayton zeptal na dívku, tvářil se překvapeně, že ji tu nevidí.

"Neslyšel jsem nic podezřelého," řekl. "Ale dlouho jsem nebyl při smyslech."

Nebýt jeho naprostého vyčerpání, Clayton by byl Thuránovi jistě nevěřil. Viděl však, že nemá ani tolik sil, aby sám sestoupil z úkrytu.

Až do tmy prohledával Clayton okolní prales. Po ztracené dívce však nebylo ani památky. Ačkoli by stopy, které po sobě zanechalo padesát párů nohou, dovedly každého obyvatele džungle k pachateli, pro Angličana zůstaly neviditelné. Bezpočtukrát je minul, aniž si uvědomil, že tudy před několika hodinami prošla větší skupina lidí.

Během pátrání opakovaně volal dívčino jméno - avšak jediným výsledkem bylo, že upoutal pozornost Iva. Ještě že zpozoroval tmavé tělo. kradoucí se jako stín přímo k němu, včas a vyšplhal na nejbližší strom, dříve než měl šelmu za zády. Toho dne však musel s hledáním skončit, neboť lev přecházel pod stromem dlouho do noci. Přestože šelma nakonec odtáhla do džungle, Clayton neměl odvalu slézt do hrozné temnoty a zůstal raději ve větvích až do rána. Nazítří za svítání se vrátil na pobřeží, pozbyv poslední naděje, že by mohl Jane Porterové pomoci.

Během příštího týdne se zdravotní stav pana Thurana opět zlepšil. Ležel pohodlně na lůžku, zatímco Clayton sháněl pro oba potravu. Nemluvili spolu, pokud to nebylo nezbytně nutné. Clayton nyní obýval tu část přístřešku, která byla původně vyhrazena Jane Porterové, a svého spolubydliče vídal jen tehdy, když mu přinášel jídlo a vodu nebo mu prokazoval jiné služby.

Jakmile byl Thurán opět schopen slézt ze stromu a vydal se sám na lov, zachvátila horečka Angličana. Po celé dny ležel v úkrytu. Blouzl a očividně chřádl, avšak Rus za ním ani jedenkrát nepřišel. Clayton jídlo odmítal, trpěl však mučivou žízň. Sotva horečka jen trochu opadla, sestoupil jednou za den k bystřině, aby naplnil plechovku od konzervy vodou. Thurán jej pozoroval s nelíbeným potěšením - zdálo se, že utrpení muže, který i přes veškeré výhrady k jeho osobě poskytoval svému protějšku v podobné situaci nezištnou pomoc, působí Rusovi radost.

Za krátký čas byl již Clayton natolik slabý, že nedokázal sám sestoupit po žebříku. Celý den trpělivě snášel žízeň, neodvažuje se na Thurana zavolat. Teprve když se zdálo, že muka již nelze vydržet, požádal Thurana, aby mu přinesl napít. Rus přistoupil ke Claytonově lůžku s úšklebkem na rtech.

"Tady je vaše voda," řekl. "Ale dřív bych vám měl připomenout, že jste mě před slečnou potupil - ponechal jste si ji pro sebe a nerozdělil se o ni se mnou!"

"Mlčte!" přerušil ho Clayton. "Nestydíte se takto mluvit o dívce, která je zřejmě již mrtva? Proboha! Měl jsem vás nechat zemřít - nezasloužíte si žít ani v téhle proklaté zemi!"

"Zde máte svou vodu," opakoval Rus. "Je to vaše poslední!"

Zvedl plechovku ke rtům, napil se a zbytek vylił. Pak se otočil a opustil nemocného. Clayton se schoulil ke stěně. Skryl hlavu v dlaních a čekal na svůj konec.

Příštího dne se Thurán rozhodl vydat se na sever podél pobřeží, neboť se domníval, že dříve či později tudy musí dorazit k lidem. Hůře než tady se mu nemůže vést nikde! A navíc - sténání umírajícího Angličana ho dráždilo stále víc. Vzal Claytonův oštěp a vyrazil. Zprvu chtěl nemocného zabít, ale pak ho napadlo, že by mu tím vlastně prokázal dobrodiní.

Ještě téhož odpoledne došel k malému srubu na pobřeží. Pohled na tento neklamný důkaz blízkosti lidské civilizace v něm vyvolal úlevu. Domníval se, že stojí na okraji nějaké osady. Kdyby byl jen tuší, komu chýše patří a že její majitel je v té chvíli sotva pár mil odtud, přechal by z onoho místa, jako by jej pronásledovala morová rána. Leč Nikolaj Rokov nic z toho nevěděl, a tak zde strávil několik dní v klidu a bezpečí. Poté se vydal dále severním směrem.

* * *

V táboře lorda Tenningtona se zatím konaly přípravy ke stavbě nových obydlí a k výpravě na sever, odkud bylo možno očekávat pomoc.

Dny zvolna mýjely a zachránci nepřicházeli. Naděje, že Jane Porterová a pan Clayton dosud žijí, byla stále mizivější. S profesorem Porterem o tom raději nikdo nemluvil, a on sám byl natolik ponořen do svých vědeckých problémů, že věci kolem nechával zcela bez povšimnutí. Jen tu a tam suše poznamenal, že za pár dnů zakotví na pobřeží parník a všichni se znovu šťastně shledají. Jindy mluvil v téže souvislosti o vlaku a divil se, kde se tak opozdil. Zpoždění pak přičítal sněhové kalamitě kdesi na trati.

"Kdybych neznal starého pána tak dobře," řekl lord Tennington slečně Strongové, "řekl bych, že není zcela v pořádku."

"Kdyby to nebylo tak dojemné, bylo by to k smíchu," poznamenala dívka.

"Znám ho celý život a vím, jak svou dceru miluje. Jiným musí připadat divné, že se tváří tak lhostejně k jejímu osudu. Zdá se to však jen proto, že zcela nechápe tak prostou věc, jako je smrt, dokud mu o ní někdo nepodá nezvratný důkaz. Nedovedete si představit, co provedl včera," pokračoval lord Tennington. "Vracel jsem se z lovu, když jsem ho potkal na lesní stezce vyšlapané zvěří. Ruce měl jako obvykle sepjaty pod šosy a klobouk pevně vsazený do týla. Kamsi pospíchal s očima sklopenýma k zemi a snad by ho byla zastavila jen náhlá smrt. 'Kam běžíte, profesore?' zeptal jsem se. 'Do města, milý Tenningtone,' odpověděl tím nejvážnějším tónem, 'vznést na poštovním úřadě stížnost, týkající se nevalné roznášky zásilek. Celý týden jsem nedostal jediný dopis! Jen od Jane jich tam musí být několik! Budu si stěžovat přímo ve Washingtonu!' A věřila byste, slečno Strongová," vyprávěl dál lord Tennington, "že mi dalo nemalou práci přesvědčit starého pána, že tu není pošta, žádné město, ba ani kontinent, kde leží Washington? Když si konečně uvědomil, co říkám, projevil znepokojení nad osudem své dcery. Mám pocit, že to bylo poprvé, kdy pochopil, v jaké jsme situaci, i to, že by slečna Jane nemusela být zachráněna."

"Nerada na to myslím," řekla dívka, "a přece nemám v hlavě nic jiného než osud těch, kteří tu nejsou s námi."

"Doufejme v to nejlepší," odpověděl lord. "Vy sama jste nám dala krásný příklad statečnosti, neboť jejich ztráta se nejvíce týká právě vás."

"Ano," řekla. "Milovala jsem Jane, jako kdyby to byla má vlastní sestra."

Lord Tennington byl překvapen - tuto odpověď nečekal. Od ztroskotání své jachty byl stále častějším společníkem této půvabné dívky z Marylandu a nyní si uvědomil, že si ji oblíbil víc, než mu přikazovalo svědomí. Měl dosud na paměti sdělení monsieur Thurana, že jsou se slečnou Strongovou zasnoubeni. Že by pan Thurán nemluvil pravdu? Nezdálo se totiž, že by mu slečna Strongová kdy projevila jiný cit než pouhé přátelství.

"Případná ztráta monsieur Thurana bude pro vás též nenahraditelná, že?" poznamenal.

"Pan Thurán byl dobrý přítel," překvapeně na něho pohlédla. "Oblíbila jsem si ho, ačkoli jsem ho znala jen krátce."

"Což jste nebyli zasnoubeni?" vyhrkl.

"Proboha, ne!" vykřikla dívka. "To by mě vůbec nenapadlo!"

Lord Tennington by byl rád slečně Hazel něco řekl. Hned, a co nejpěkněji - avšak slova mu uvázla v hrdle. Několikrát cosi zakoktal, zrudl v obličeji, a nakonec duchaplně poznamenal, že přístřešky by měly stát, dřív než nastanou deště. Aniž to tušil, řekl tím vlastně, co chtěl. A ona se cítila potěšena - snad jako dosud nikdy.

Jejich další rozhovor byl náhle přerušen příchodem podivné, divoce vypadající postavy, která se vynořila z džungle jižně od tábora. Oba ji zahlédli téměř současně. Angličan sáhl po revolveru, avšak jakmile ho ona polonahá, zarostlá bytostí oslovila jménem, svěsil ruku a vydal se jí naproti. Nebyl by v té chvíli poznal v tom vyzáblém a zuboženém tvorů, navlečeném do pláště ze syrové kůže, vždy uhlazeného monsieur Thurana z Lady Alice.

Než jej přivítali ostatní členové družiny, ptali se lord Tennington a slečna Strongová na osud zbylých členů posádky ztraceného člunu.

"Všichni jsou mrtvi," odpověděl Thurán. "Námořníci zemřeli ještě dřív, než jsme dosáhli pevniny. Slečnu Porterovou uneslo do džungle nějaké divoké zvíře v době, kdy jsem ležel v horečkách. Clayton zemřel po několika dnech na zimnici. Když si pomyslím, že jsme přitom byli od vás jen několik mil! Je to hrozné!"

* * *

Jak dlouho ležela v tmavé komnatě v podzemí chrámu starobylého města, Jane Porterová nevěděla. Po jistou dobu blouznila jako ve snách, avšak postupně začala znovu nabývat sil. Žena, která jí nosila jídlo, trvala na tom, aby vstala, avšak dívka posunky naznačovala, že je dosud příliš slabá.

Konečně se dokázala zvednout a ujít několik kroků, přidržujíc se rukou stěny. Od té chvíle ji její věznitelé pozorovali opět se zvýšeným zájmem.

Nadešel osudný den a nějaká mladá žena, kterou Jane dosud nespátřila, vstoupila se svým doprovodem do hrobky. Zde byla vykonána jakási ceremonie - že šlo o náboženský obřad, tím si byla dívka jista. To v ní vzbudilo jisté naděje, že je mezi lidmi, jejichž chování vychází z ušlechtilé víry. Měli by s ní tedy zacházet lidsky!

Když ji vyváděli z vězení dlouhými tmavými chodbami a pak kamenným schodištěm vzhůru do ozářené dvorany, kráčela ochotně, ba snad dokonce ráda. Což nebyla se služebníky božími? Možná se jejich uctívání nejvyšší bytosti lišilo od toho, které znala - avšak již sama víra v Boha byla jí zárukou, že jsou to lidé laskaví a mírumilovní.

Sotva však spatřila uprostřed prostranství kamenný oltář potřísněný skvrnami od zaschlé krve, začala znovu pochybovat. A když se zastavili a spoutali jí nohy a ruce, proměnila se pochybnost v strach. V příštím okamžiku ji zvedli a položili naznak na oltář. A tu pozbyla i poslední naděje a roztřásla se hrůzou po celém těle.

Ještě zahlédla tenkou čepel v ruce nejvyšší kněžky, zavřela oči a počala se úpěnlivě modlit k Stvořiteli, aby ji k sobě povolal. Pak náhle podlehla nervovému vypětí a omdlela.

* * *

Dnem i nocí spěchal Tarzan pralesem k ruinám města, kde - jak byl přesvědčen - byla žena, již miluje. Vězněna, či mrtva...

Byl mnohokrát rychlejší než tehdy, když tudy putoval s Wazirii, protože postupoval po větvích, kde nestálo v cestě neproniknutelné houští. Z toho, co vyprávěl mladý opičák, bylo Tarzanovi jasné, že onou zajatkyní byla Jane Porterová, neboť v celé džungli nevěděl o nikom, kdo by tak věrně odpovídal podobnému popisu. V samcích pak poznal ony podivné lidské tvory, kteří obývali zříceniny města Oparu. A podle toho, čeho byl sám očitým svědkem, si dovedl představit, jaký osud dívku čeká. Kdy bude obětována, neměl tušení - avšak že ji připoutají k obřadnímu kameni, tím si byl jist.

Konečně po dlouhém putování, které mu připadalo věčností, dorazil ke skalním útesům lemujícím opuštěné údolí. S větrem o závod se hnál po suché a prašné cestě protkané mohutnými valouny k cíli svých tužeb. Přijde čas, aby dívku zachránil? Věřil tomu, byť se to zdálo nemožné. Rozhodně se chtěl pomstít a jeho hněv byl tak silný, že si umínil bojovat s tímto prokletým městem, dokud v něm zůstane poslední muž.

Bylo skoro poledne, když stanul pod obrovským balvanem, na jehož vrcholu končila tajná stezka. Jako kočka se vydrápal po skalní stěně, aby zanedlouho běžel tmavým tunelem, vedoucím k podzemním kobkám. Kolem nich dorazil k šachtě, na jejímž opačném konci někde bylo dívčino vězení.

Když se na okamžik zastavil na okraji studně, dolehl k němu shora slabý zvuk. Rázem pochopil, co znamená. Byl to tanec smrti, který předchází obětnímu obřadu. Poznal hlas velekněžky.

Bylo možné, že přišel již pozdě? Polekal se. Jako vyplašený jelen se přenesl přes úzkou strž do chodby, kde začal ze zdi svalovat kameny. Několika mohutnými údery prorazil vchod a štíhlým otvorem protáhl hlavu a ramena. Strhl přitom kus zdiva, který s rachotem do-padl na dno kobky. Jediným skokem přelétl místnost a vrhl se k starobylým dveřím. Masivní závory odolaly i jeho obrovské síle - stačil jeden pokus, aby se přesvědčil o marnosti svého počínání.

Zůstávala pouze cesta, vedoucí dlouhými tunely k balvanu na míli daleko od města, a odtud zpět přes otevřené prostranství, kudy přišel poprvé se svými černými bojovníky. Uvědomil si, že to vše by trvalo příliš dlouho k záchraně dívky, ležící již patrně v poutech na oltáři. Co jiného však zbývá?

Otočil se a jako o překot běžel zpátky do chodby s polozbořenou zdí. U studny znovu uslyšel monotónní zpěv nejvyšší kněžky. Pohlédl vzhůru a zdálo se mu, že otvor není daleko. Měl se tedy odvážit šíleného skoku, aby dosáhl horního okraje a dostal se přes něj do otevřené dvorany? Co kdyby se mu podařilo zachytit koncem provazu spleteného z trav některý výčnělek té proklaté díry? Nalezl však jiné řešení.

Otočil se a ze zdi vyjmul jednu z velkých plochých desek. Poté se vrátil k prohlubni a upevnil na kámen konec lana. Oběma rukama zvedl těžkou desku, rozhoupal ji a vymrštil. Přelétla přes okraj stěny a dopadla do dvora. Tarzan zatáhl za provaz, a když zjistil, že kámen pevně drží na vrcholku studny, začal šplhat vzhůru. Ve chvíli, kdy se na lano pověsil

celou vahou, cítil, že klouže dolů. S úzkostí sledoval, jak v krátkých trhaných pohybech provaz povoluje stále víc. Zachytí se kámen některého z okrajů, nebo ho Tarzan svou tíhou strhne a zřítí se do bezedné hlubiny?

Pralesem

Tarzan cítil, že provaz, na němž visí, podkluzuje, a slyšel, jak se odírá o kamennou obrubeň. Konečně se zachytil pevněji. Tarzan po něm hbitě vyšplhal a za okamžik byl na vrcholu šachty. Dvůr byl prázdný. Obyvatelé Oparu se patrně již shromáždili k obřadu. Od oltáře zaslechl hlas velekněžky La. Rituální tanec ustal - možná, že smrtící nůž je oběti na dosah!

Vyběhl směrem, odkud hlas zazníval, a zanedlouho se ocitl u vchodu do nezastřešené místnosti. Od obětiště ho nyní dělil jen zástup kněží a kněžek, čekajících se zlatými poháry na krev oběti. Ruka vykonavatelky se pozvolna skláněla k nehybné postavě, ležící na chladném kameni. Tarzanovi se z hrudi vydral vzdech - jako onoho dne v džungli, kdy poznal dívku, kterou miluje. Jizva na jeho čele se změnila v purpurový pruh. Před očima mu vyvstala rudá mlha. S hrozným skřekem rozzuřeného veleopa skočil přímo mezi modloslužebníky.

Nejbližšímu z nich vyrval kyj a počal si razit cestu zástupem. Když ho kněžka uviděla, zbledla jako křída. Dosud nepochopila, jakým záhadným způsobem tento podivný bílý muž unikl z vězení, v němž ho uzamkla. Nepřála si, aby opustil město, neboť na jeho pohlednou tvář a urostlou postavu hleděla více okem ženy, než nejvyšší boží služebnice. Proto již měla vymyšlenou historku, ve které jí sám Pán vyjevil své poselství a nařídil přijmout bílého cizince jako nového věrozvěsta. Věděla, že to by lid Oparu plně uspokojilo. A jistě i bílý muž by dal přednost tomu zůstat a stát se jejím manželem, než skončit v poutech na obětním oltáři! Nyní se vrátil, sestoupil z nebes, aby před jejíma očima pobíjel kněží, jako by to bylo stádo ovcí. Na okamžik zapomněla na svou oběť, a než se stačila vzpamatovat, stál bílý obr před ní, drže dívku v náručí.

"Z cesty, La!" zavelel. "Zachránila jsi mi život, a proto ti neublížím. Avšak nesnaž se mi zkržít cestu či mě následovat, sice tě zabijí také!"

"Kdo je to?" tázala se kněžka, ukazujíc na bezvědomou Jane.

"Žena, která patří mně," odpověděl.

Kněžka stála bez hnutí s očima široce rozevřenýma a s bolestným výrazem ve tváři. Náhle vykřikla a svezla se na podlahu právě ve chvíli, kdy se na Tarzana vyřítíl zástup rozlícených služebníků Plamenného boha. Než však doběhli k obětišti, Tarzan zmizel. Jediným skokem se ocitl v chodbě za oltářem. Když sem dorazili jeho pronásledovatelé, našli místnost prázdnou. Ozval se smích, neboť věděli, že jiný východ odtud nevede - i kdyby se uprchlík dostal ven z chrámového labyrintu, musel by se vrátit k otvoru, jímž vnikl do dvora!

S bezvládnou Jane na rukou prošel zatím Tarzan nerušeně podzemím. Jakmile dosáhl studny, byl si téměř jist, že se mu podařilo uniknout. Zastavil se a otvor ve stěně znovu zamaskoval, neboť nechtěl, aby kdokoli z obyvatel města tuto tajnou chodbu, vedoucí k pokladu, objevil.

Rozhodl se, že se do Oparu ještě vrátí a odnese odtud větší bohatství, než jaké před časem zakopal na shromáždíšti veleopů.

Postupoval dál chodbami, minul dveře od pokladnice a vstoupil do dlouhého tunelu vedoucího z města. Jane byla dosud v bezvědomí.

Na vrcholku mohutného balvanu zůstal stát, aby naposledy pohlédl na město. Vtom vzadu spatřil skupinu mužů. Má sestoupit a doběhnout ke skalním útesům, nebo se zde ukrýt a přečkat noc? Pohled do tváře dívky rozhodl - nemůže s ní zůstat tady a nechat si odříznout cestu ke svobodě! Nebylo vyloučeno, že je ti hrozní lidé sledovali také cestou tunelem. Kdyby záutočili, zápas by skončil téměř jistě zajetím uprchlíků, neboť s bezvládným dívčím tělem v náručí Tarzan nemohl bojovat.

Sestup z příkrého balvanu nebyl snadný, avšak za pomoci provazu se Tarzan ocitl na pevné zemi, ještě než trestná výprava dorazila ke skalisku. Protože se spustil po stěně odvrácené od města, muži ho neviděli, ba neměli ani tušení, že by mohl být tak blízko.

Úžlabinou mezi útesy urazil necelou míli, než pronásledovatelé obešli žulovou hradbu a uprchlíka objevili. S hlasitým křikem se dali do běhu v naději, že svou oběť záhy dostihnou. Podcenili však Tarzanovu sílu a přecenili rychlost svých krátkých křivých nožek. Lehkým klusem udržoval Tarzan dostatečný odstup. Občas přitom pohlédl dívce do tváře. Nebýt slabého tlukotu srdce, ani by nevěděl, že ta, kterou miluje, je dosud naživu - tak bledá a zbědovaná byla její krásná tvář!

Konečně dorazili ke skalnatému valu. Během poslední míle Tarzan setřásl pronásledovatele, prchaje jako šťvaný jelen. Chtěl zdolat útes, dříve než muži z Oparu dosáhnou jeho vrcholu.

S výkřiky vzteku a zklamání pobíhali zarostlí válečníci podél skaliska, mávali obušky a poskakovali sem a tam. Tentokrát se však za hranice města nepustili - snad si uvědomili, jak lopotná by to byla cesta a jak marné by bylo úsilí uprchlíka dostihnout.

Když Tarzan došel k lesu na samém úpatí hor, ještě jednou se otočil směrem k Oparu. Dívku položil do měkké trávy, z nedaleké říčky přinesl vodu a omyl své vyvolené ruce a obličej. Když ji ani to nepřivedlo k vědomí, vzal dívku do náručí a spěchal směrem na západ.

Pozdě odpoledne přišla Jane konečně k sobě. Neotevřela hned oči - chtěla se rozpomenout, co se s ní dělo. Oltář, kněžka, smrtící nůž... Zachvěla se, neboť se domnívala, že je mrtvá nebo blouzní před smrtí.

Když si konečně dodala odvahy a otevřela oči, shledala, že její obavy byly oprávněné. Byla nesena pralesem v náručí muže, kterého milovala a který byl dávno mrtev!

"Je-li toto smrt," zašeptala, "pak díky Bohu, že jsem mrtvá."

"Vy mluvíte, Jane!" zvolal Tarzan. "Jste opět při sobě!"

"Ano, Tarzane," odpověděla a poprvé po dlouhých měsících se její tvář rozzářila úsměvem klidu a štěstí.

"Díky Bohu!" řekl. "Přišel jsem tedy včas."

"Včas? Co tím myslíte?" ptala se.

"Abych vás zachránil před smrtí na oltáři," odpověděl. "Nepamatujete se?"

"Abyste mě zachránil před smrtí?" nechápala. "Což nejsme mrtví, můj Tarzane?"

Položil ji znovu do trávy a opřel zády o kmen mohutného stromu. Ustoupil o krok zpět, aby jí viděl do tváře.

"Mrtví?" opakoval a pak se usmál. "Nejste mrtvá, Jane. Jsme oba živi a zdraví."

"Ale Hazel a pan Thuran mi sdělili, že jste utonul v moři mnoho mil od pevniny!" naléhala, jako by si chtěla dokázat, že přece není možné, aby žil. "Říkali, že jste to byl určitě vy a že jste nemohl přežít, ani být zachráněn."

"Jak vás mám přesvědčit, že nejsem pouhý duch?" ptal se se smíchem. "Byl jsem to já, koho vážený monsieur Thuran shodil do moře, ale neutonul jsem. Později vám o tom budu vyprávět. Teď jsem zase oním divochem, jakého jste mě poznala, Jane..."

Dívka vstala a zamířila k němu.

"Dosud tomu nemohu uvěřit! Není možné, aby mě potkalo takové štěstí po všem, co jsem prožila v oněch hrozných měsících po ztroskotání Lady Alice."

Přistoupila blíže a položila mu svou něžnou, chvějící se ruku na rameno.

"Zdá se mi, že je to přece jenom sen, a až se probudím, znovu uvidím, jak mi smrtící nůž vniká do srdce. Polibte mě, drahý, alespoň jednou, než ze svého snu procitnu nadobro."

Nebylo třeba dalších slov. Tarzan objal milovanou bytost svými mocnými pažemi a políbil ji. Ne jednou, ale snad stokrát...

"Jsem živý, nebo je vše pouhý sen?" zeptal se.

"Nejsi-li živ," odpověděla, "přeji si takto zemřít a již se neprobudit!"

Chvilí stáli mlčky, hledíce si do očí, jako by si z nich chtěli vyčíst nezměrné štěstí, které je konečně potkalo. Minulost plná zklamání a bolesti byla zapomenuta. Budoucnost byla ještě daleko - avšak přítomnost, ta patřila jen jim.

Dívka první přerušila opojné ticho.

"Kam jdeme, drahý?" ptala se. "Co budeme dělat?"

"Kam bys chtěla jít? Co bys chtěla dělat?"

"Půjdu, kam půjdeš ty, a udělám, co uznáš za vhodné!"

"A Clayton?" Na okamžik zapomněl, že existuje ještě někdo jiný, než jen oni dva. "Zapomněli jsme na tvého manžela..."

"Nejsem vdána, Tarzane," odpověděla. "Byla jsem jen zasnoubena. Avšak předtím, než mě unesli, mluvila jsem s Cecilem Claytonem o mé lásce k tobě. Pochopil, že nemohu dostát slibu, který jsem mu dala. Bylo to poté, co jsme byli zázračně zachráněni před lvem, který nás napadl."

Náhle ustala a pohlédla na něho tázavě.

"To ty jsi nás zachránil! Nemohl to být nikdo jiný!"

Sklopil oči, neboť se cítil zahanben.

"Jak jsi mě mohl opustit?" zvolala vyčítavě.

"Nemluvme o tom, Jane," odpověděl. "Prosím... Nevíš, jak jsem od oné chvíle trpěl žárlivostí a proklínal osud, který jsem si nezasloužil. Vrátil jsem se mezi opy s úmyslem již nikdy nespátřit lidskou bytost."

Poté vyprávěl o svých dobrodružstvích od chvíle, kdy se vrátil do džungle - o své přeměně z civilizovaného Pařížana v náčelníka divokých Wazirů a posléze v šelmu, již býval kdysi. Ptala se na spoustu věcí - i na to, co jí vyprávěl pan Thuran, na jeho známost v Paříži. Ličil vše dopodrobna, nic nezamlčel. Když skončil, pohlédl jí dlouze do očí, jako by čekal na její rozsudek.

"Věděla jsem, že ten člověk nemluví pravdu," řekla. "Je to ničema!"

"Tedy se na mě nehneváš?" zeptal se.

Její odpověď, ač zdánlivě odtazitá od otázky, byla odpovědí čistě ženskou:

"Je paní Olga de Conde velmi krásná?"

Tarzan se usmál a znovu ji políbil.

"Ty jsi stokrát krásnější, drahá."

Té noci Tarzan zhotovil útulné přístřeší vysoko ve větvích statného stromu. Unavená dívka ihned usnula, zatímco on usedl rozkročmo na spodní větev a střežil ji po celou noc.

Mnoho dní pak putovali k pobřeží. Tam, kde byla cesta schůdná, kráčeli ruku v ruce pod zelenou klenbou pralesa, jak kdysi dávno činivali naši prapředkové. V místech s hustým porostem bral Tarzan dívku do náruče a nesl ji korunami stromů. Dny ubíhaly rychle a zdály se příliš krátké, neboť byli oba šťastni. Kdyby nespěchali na pomoc Claytonovi, byli by jistě toužili jít takto spolu navždy.

Krátce předtím, než dorazili k pobřeží, zachytil Tarzan stopu lidských bytostí - černochů. Řekl o tom dívce a upozornil ji, aby se chovala tiše.

"Máme v džungli přátele," poznamenal.

Po chvíli se přiblížili ke skupině černých válečníků, mířících na západ. Když je Tarzan uviděl, zaradoval se - byli to Waziriové! V čele kráčel Busuli a za ním mnozí další, kteří Tarzana doprovázeli do Oparu. Sotva ho zahlédli, dali se do tance a radostného křiku. Vždyť ho hledali celé týdny!

Černoši byli překvapeni, že Tarzan s sebou vede bílou dívku, a když se dověděli, že to je Tarzanova družka, chovali se

k ní s náležitou úctou.

Se zástupem rozjásaných Waziriů, směje se a tanče s nimi, dorazil Tarzan k přístřešku, který zhotovil Clayton. Vylezl nahoru a uviděl lidskou postavu, ležící bez hnutí. Hodil Busulimu plechovku a požádal ho, aby přinesl vodu. Pak vyzval Jane, aby ho následovala. Po chvíli se již společně skláněli nad zuboženým tělem, které kdysi patřilo anglickému lordu. Dívce vhrkly slzy do očí, když pohlédla do pobledlé, vrásčité tváře nešťastného Clayтона.

"Dosud žije," řekl Tarzan. "Uděláme, co bude v našich silách, ale bojím se, že je příliš pozdě."

Jakmile Busuli přinesl vodu, vлил Tarzan několik kapek do rozpraskaných a oteklých rtů nešťastníkových. Pak mu smočil rozpálené čelo a omyl ostatní údy.

Konečně Clayton otevřel oči. Když spatřil dívku sklánějící se nad ním, po tváři mu přelétl slabý úsměv. Pohled na Tarzana ho však překvapil.

"To je v pořádku, příteli," řekl Tarzan. "Našli jsme vás včas. Za pár dnů se zotavíte, a než se nadějeme, budete zase na nohou."

Clayton zavrtěl hlavou.

"Je pozdě..." zašeptal. "Ale vše je v pořádku. Bude lépe, když zemřu."

"A kde je monsieur Thurán?" zeptala se dívka.

"Opustil mě, sotva se mi přitížilo. Když jsem ho požádal o vodu, pro kterou jsem neměl sílu dojít, vypil ji přede mnou, zbytek vyřil a vysmál se mi."

Při vzpomínce na onoho muže jako by na okamžik ožil. Zvedl se a opřel o loket.

"Ano," zvolal, "chtěl bych žít! Alespoň tak dlouho, abych našel a zabil toho ničemu!"

Výčerpaný námahou klesl znovu do trávy zakryté starým svrchníkem, který kdysi sloužil Jane Porterové jako příkrývka.

"Nedělejte si s monsieur Thuránem starosti," řekl Tarzan a položil dlaň Claytonovi na čelo. "Patří mně a já se s ním vypořádám. Buďte bez obav!"

Dlouho ležel Clayton mlčky. Tarzan se k němu několikrát sklonil a na vpadlé hrudi naslouchal, zda jeho srdce dosud bije.

K večeru se Clayton na okamžik probral.

"Jane," zašeptal. "Křivdil jsem vám - i jemu!" A ukázal směrem k Tarzanovi. "Tolik jsem vás miloval! Je to však chabá omluva pro to, co jsem vám způsobil. Nesnesl jsem pomyslení, že bych se vás měl vzdát. Nežádám odpuštění. Přeji si jen udělat nyní to, co jsem měl udělat již před rokem."

Sáhl do kapsy kabátu pod sebou a po chvíli vytáhl útržek zmačkaného zažloutlého papíru. Podal jej dívce, a jen ho uchopila, ruka mu bezvládně klesla na prsa a Clayton vydechl naposledy.

Tarzan zakryl jeho bílý obličej cípem svrchníku. Chvilí klečeli nad mrtvým a dívčiny rty počaly odříkávat tichou modlitbu. Když vstali, Tarzanovy oči se zalily slzami. Jeho často tak zkoušené srdce se naučilo soustrasti s utrpením jiných.

Plačící dívka pohlédla do papíru. Dvakrát musela čtení opakovat, než plně pochopila význam těch několika slov, která tu byla napsána:

Otisky prstů potvrzují, že jste skutečně lord Greystoke. Blahopřeji!
d'Arnot

Podala papír Tarzanovi.

"On to po celou dobu věděl!" řekla. "A nezmínil se ani slovem!"

"Já jsem to věděl první, Jane," odpověděl Tarzan. "Neměl jsem ani tušení, že o tom ví i on. Musel jsem ten telegram ztratit oné noci v nádražní čekárně! Tam mi byl předán."

"A pak jsi řekl, že tvá matka byla opice a že jsi nikdy nepoznal svého otce!" dodala.

"Čím by mi byl titul a statky bez tebe, drahá! Kdybych se domáhal svých práv, oloupil bych tím ženu, kterou miluji. Rozumíš mi, Jane?"

Bylo to, jako by omlouval nějaký poklesek. Dívka vztáhla paže, a když jí podal své, pevně je stiskla.

Tarzanovo loučení

Příštího rána se vydali na cestu k Tarzanovu srubu. Čtyři Waziriové nesli tělo mrtvého Angličana, neboť Tarzan navrhl pohřbit ho vedle lorda Greystoka. Jane Porterová tomu byla ráda a v hloubi srdce obdivovala jemnost a takt muže, který - ač vychován šelmami - projevoval skutečné kavalírství a jemnocit, jakým se honosí vzdělanci z vybrané společnosti.

Když se blížili k Tarzanově zátoce, upozornil náhle jeden Waziri na podivnou postavu, která se k nim blížila podél pobřeží. Byl to muž s lesklým hedvábným cylindrem, krácející důstojně se skloněnou hlavou a rukama sepjatými pod rozevlátými šosy dlouhého černého fraku. Když ho zahlédla Jane Porterová, vykřikla překvapením a radostí zároveň a běžela mu vstříc. Starý muž zvedl hlavu, a jakmile zjistil, kdo na něho volá, ani on se neubránil nelíbenému pohnutí. Objal svou dceru a po tváři mu kanuly slzy dojetí.

Chvilí trvalo, než se znovu ovládl a mohl konečně promluvit. Vtom uviděl Tarzana - a nebylo snadné dokázat mu, že nevidí příznak. Stejně jako ostatní členové výpravy i on byl přesvědčen, že Tarzan je již dávno mrtev. Hluboce na něho zapůsobila zpráva o Claytonově smrti.

"Nechápu to," řekl. "Pan Thurán nás ujišťoval, že sir Clayton zemřel mnohem dříve!"

"Thurán je s vámi?" zajímal se Tarzan.

"Ano. Před pár dny nás našel a zavedl do vašeho srubu. Tábořili jsme poblíž. Bude mít radost, až vás uvidí!"

"To si dovedu představit," poznamenal Tarzan.

Brzy poté dorazili na mýtinu, kde stál Tarzanův srub. Byla plná lidí. Prvním, koho Tarzan poznal, byl d'Arnot.

"Paule!!!" vykřikl. "Co tu proboha děláte? Což se všichni najednou zbláznili?"

Dostalo se mu rychlého vysvětlení. D'Arnotova loď křižovala podél pobřeží, pověřena strážní službou. Na poručíkovu žádost zastavila v malé zátoce. Námořníci si chtěli prohlédnout srub a na břehu narazili na lorda Tenningtona a ostatní trosečníky. Dohodli se, že je příštího dne vezmou na palubu a dopraví zpět mezi civilizované lidi.

Hazel, její matka, Esmeralda i pan Philander byli velmi šťastní z návratu Jane Porterové. Její záchrana jim připadala jako zázrak a všichni se shodli na tom, že nikdo jiný než Tarzan by nebyl schopen vyvést ji z džungle. Zahrnuli syna divočiny takovou chválou, že chvílemi zatoužil být zpátky mezi opy.

Všichni se také zajímali o divoké válečníky z kmene Waziriů. Těm se od přátel jejich krále dostalo množství darů. Když se černoši dověděli, že je jejich náčelník hodlá opustit a odplout velkou lodí, kotvící nedaleko, posmutněli.

Tarzan až dosud nespátřil lorda Tenningtona a pana Thurana. Ráno odešli na lov ryb a ještě se nevrátili.

"Ten muž, jehož pravé jméno je Rokov, bude jistě překvapen, až tě tu uvidí," řekla Jane Tarzanovi.

"Jeho překvapení nebude trvat dlouho," odpověděl Tarzan a v jeho hlase bylo něco, co dívku vylekalo. Položila mu ruku na rameno a požádala ho, aby Rusa vydal francouzským úřadům.

"Uprostřed džungle," řekla, "kde neexistuje jiný zákon než zákon silnějšího, bys měl právo vykonat rozsudek sám.

Má-li ale být souzen lidskou spravedlností, zabít jej by byla vražda. Dokonce i naši přátelé by v takovém případě souhlasili s tvým potrestáním. Pokud se nepodrobíš, uvrhneš nás všechny do neštěstí. Nesnesla bych pomyslení, že tě znovu ztratím. Slib mi, že ho předáš kapitánu Dufrannovi a svolíš, aby byl potrestán na základě řádného soudu. Ten netvor nestojí za to riskovat kvůli němu vlastní štěstí!"

Tarzan pochopil, že dívka hovoří moudře, a přislíbil, že učiní, oč žádala.

Zanedlouho se Rokov a lord Tennington vrátili z pralesa. Prvním, kdo upozoroval cizince v táboře, byl Angličan. Spatřil černé válečníky v družném hovoru s posádkou křižníku a opodál snědého obra, bavícího se s poručíkem d'Arnotem a kapitánem Dufrannem.

"Kdo to může být?" zeptal se Tennington.

Sotva Rokov poznal Tarzana, zesinal.

"Sapristi!" vykřikl, a než stačil Tennington pochopit, co zamýšlí, strhl z ramene pušku, zamířil na Tarzana a vystřelil. Angličan byl však natolik blízko, že jeho ruka dosáhla hlavně o zlomek vteřiny dříve, než vyšla rána, a kulka určená Tarzanovi hvízdla neškodně nad jeho hlavou.

Než mohl Rus znovu vystřelit, ocítl se Tarzan u něho a vytrhl mu pušku z rukou. Kapitán Dufranne, poručík d'Arnot a několik dalších námořníků přispěchalo k místu činu, kde jim Tarzan beze slova předal viníka. Posléze vysvětlil celou záležitost francouzskému důstojníkovi, který nařídil odvést Rokova v železech na palubu křižníku.

Ještě než námořníci odešli se zatčeným k malému člunu, aby ho dopravili na loď, požádal Tarzan o svolení Rokova prohledat. Jak správně tušil, našel u něho ukradené listiny.

Výstřel vylákal Jane Porterovou ze srubu, a sotva pominulo počáteční vzrušení, pozdravila se s lordem Tenningtonem. Tarzan odebral Rusovi dokumenty a připojil se k nim.

"To je John Clayton, lord Greystoke, mylord," představila ho Jane. Tennington užasl, byť se sebevíc snažil vypadat důstojně. Bylo třeba několikrát opakovat pozoruhodný příběh o Tarzanovi, Jane a poručíku d'Arnotovi, než dobromyslný lord konečně uvěřil, že se všichni těší duševnímu zdraví.

Před západem slunce pohřbili Williama Cecila Claytona vedle hrobů jeho strýce a tety. Na Tarzanovo přání byly vypáleny tři čestné salvy, věnované památce muže, který tak hrdinně skončil.

Profesor Porter, jenž býval v mládí kazatelem, vykonal nad mrtvým skromnou bohoslužbu. Slunce se sklánělo za obzor, když se kolem mohyly shromáždila pozoruhodná skupina pozůstalých. Byli tu francouzští důstojníci, námořníci, dva angličtí lordi a zástup černých afrických bojovníků.

Po pohřbu požádal Tarzan kapitána Dufranna o odložení plavby o dva dny, aby se mohl vrátit do džungle pro svá zavazadla. Důstojník ochotně vyhověl.

Příštího dne se Tarzan a jeho černí přátelé vrátili s prvním nákladem. Jakmile vyšlo najevo, že jde o zlato, otázky nebraly konce. Tarzan mlčel a jen se usmíval. Neprozradil ani slovem místo, odkud vzácné předměty pocházejí.

"Jsou jich tam tisíce," vysvětloval. "Pro všechny, jimž jsem zůstal dlužen."

Konečně byl celý poklad na místě. Když bylo zlato naloženo na křižník, kapitán Dufranne prohlásil, že má pocit, jako by velel staré španělské galeoně, vracející se do vlasti se zlatými poklady Aztéků.

"Nevím teď dne ani hodiny, kdy mi posádka podřeže hrdlo a hodí mě přes palubu," dodal s úsměvem.

Ráno, sotva skončily přípravy k nalodění, se Tarzan pokusil dívce něco navrhnout.

"Říká se, že divoké šelmy jsou prosty citu," řekl. "Niméně bych si přál uzavřít sňatek tam, kde jsem se narodil, poblíž srubu mé matky a otce, uprostřed džungle, jež mi byla tak dlouho domovem."

"Udělám, co řekneš, drahý," souhlasila. "Kde jinde bych měla být oddána se svým lesním bohem, než v samém srdci jeho divokého pralesa!"

Když své rozhodnutí oznámili ostatním, dostalo se jim ujištění, že je to velmi dobrý nápad. Celá společnost se pak odebrala do chýše, aby byla svědkem druhého obřadu, který profesor Porter vykonal v posledních dnech. D'Arnot byl požádán, aby svědčil Tarzanovi, a Hazel projevila přání prokázat tutéž službu své přítelkyni. Zasáhl však lord Tennington:

"Jestli slečna Strongová souhlasí," řekl a vzal Hazel za ruku, "jsem toho názoru, že by bylo skvělé slavit dvě svatby místo jedné."

Druhého dne odrazili od břehu. Když křižník zvolna brázdil mořskou hladinu, urostlý mladík v dokonalém bílém obleku a půvabná dívka po jeho boku stáli na palubě a dívali se na pobřeží, kde s oštěpy nad hlavami tančili černí Waziriové, loučíce se tak se svým náčelníkem.

"Nedovedl bych se smířit s tím, že vidím džungli naposledy, drahá," řekl Tarzan, "kdybych nevěděl, že odcházím za štěstím po tvém boku."

Sklonil hlavu a políbil svou ženu.